

Giới thiệu Vì Sao Hạ Lạnh

Truyện Vì Sao Hạ Lạnh, câu chuyện kể về tình cảm của một cặp thanh mai trúc mã chơi thân với nhau từ nhỏ nhưng một biến cố lớn nên hai người phải xa cách nhau từ nhỏ đến một nơi thật là xa, từ cái ngày đó không còn gặp mặt nhau nữa.

Mỗi người cách biệt một phương trời, cứ tưởng suốt đời này không còn gặp mặt nhau nữa nhưng định mệnh lại một lần nữa đưa họ đến gần bên nhau, hai người gặp nhau ở chốn cũ nơi cùng nhau hẹn ước và có rất nhiều hồi ức tươi đẹp.

Tuy xa cách nhau nhiều năm nhưng trái tim họ vẫn luôn giành cho nhau, đôi phương vẫn luôn chung tình giữ mối tình này, và xung quanh họ không còn gì là rào cản hết họ có thể bên nhau hạnh phúc đi hết con đường.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Kể từ sau khi Tịch Si Thần nghỉ việc, mọi thứ trở nên vô cùng nhàn rỗi, theo lời của An Kiệt mà nói tức là chẳng có việc gì làm, chơi bồi lêu lổng, còn theo lời của anh chàng họ Tịch là giấu tài, ở nhà chiều chuộng bà xã.

Sáng sớm bảy giờ, đồng hồ báo thức vang lên, vươn dài cánh tay, tinh thần nặng trĩu.

Hai phút sau.

"Si Thần, đừng làm ồn, để em dậy."

Giọng nói dịu dàng pha chút an nhàn biếng nhác, "Còn sớm." Anh dang tay ôm lấy thân người đang gượng dậy vào lòng ngực.

Bị ôm trong tình trạng không một mảnh vải trên thân, An Kiệt thật sự cảm thấy không được tự nhiên.

"Si Thần, em đi chuẩn bị bữa sáng được không?" An Kiệt đề nghị.

"Hôm nay thứ mấy?"

An Kiệt suy nghĩ một chút rồi trả lời "Thứ sáu."

"Người đẹp, là do anh muốn em làm cho anh đấy nhé." Cuộc tranh luận kết thúc.

"..."

Mười phút sau.

"Em cảm thấy thật ảm áp." An Kiệt rất thành khẩn.

Si Thần trả lời cũng rất chân thành "Anh cũng vậy."

Bình thường An Kiệt rời giường cũng phải sớm hơn dự tính hồi tối những nửa giờ, dĩ nhiên, đây chỉ là dự tính thường ngày, nếu như xảy ra những chuyện khác, căn bản một tối của cô chỉ tầm một đến hai tiếng.

"Si Thần, anh muốn bỏ gì vào trong cháo, hay là ăn cháo trắng?" An Kiệt vươn người ra cửa sổ nơi có vườn hoa.

Tịch Si Thần đi qua vườn hoa nhỏ trên tay cầm tờ báo, mặc bộ trang phục giản dị màu vàng nhạt, đầu tóc rối bù, vẻ hoang dã tự nhiên, trông vô cùng gợi cảm.

"Ăn trái cây, có được không?" Tịch Si Thần lấy báo ra khỏi hộp thư.

"Tốt thôi" An Kiệt xoay người lại mở tủ lạnh ra lấy hoa quả.

Tịch Si Thần đi vào phòng bếp, "Anh sẽ gọt."

"Được."

"Hôm nay em muốn đi ra ngoài sao?"

"Dạ, phỏng vấn."

Tịch Sĩ Thần cầm lấy một quả táo và bắt đầu gọt, "Lúc nào về?"

"Không biết, tùy trường hợp."

Tịch Sĩ Thần gọt trái táo thật cẩn thận, buột miệng hỏi, "Đo không muốn hay là không có duyên?"

An Kiệt quay đầu lại nhìn thoáng qua trái táo sắp gọt xong một cách hoàn hảo, "Là do gặp xui thôi, hy vọng hôm nay em phỏng vấn thành công."

"Mẹ ơi" tiếng hét thốt lên khi vỏ trái táo đứt rời ra.

An Kiệt tròn mắt, "Anh cố ý."

"Tay trơn." anh chàng họ Tịch biện hộ.

"..."

Tịch Sĩ Thần cắt miếng táo nhỏ đút cho An Kiệt, theo thói quen anh dùng tay thay vì cầm dao vào, một là sợ dao nhỏ cắt phải môi An Kiệt, cho dù loại dao này rất cùn, hai là -- anh thích dùng tay.

"Anh lái xe đưa em qua."

"Không cần, em đi xe buýt được rồi."

"Không xứng với em."

"Rất ổn đó chứ, em đi vậy được rồi"

"Ừm" Tịch Sĩ Thần vừa gọt trái cây vừa đi tới chỗ bàn đá nằm cạnh thạch gần đó, lật đại trang báo đầu tiên... Tuyến đường xe buýt 101 thường xảy ra vụ cầm dao cướp bóc..."

"..."

"An Kiệt, muốn ăn thêm một quả lê nữa không?"

"Cám ơn, không cần!"

Quả lê chia cách hai người

An Kiệt sau khi đi phỏng vấn ở ba nơi, kết quả đều là xin đợi báo sau. An Kiệt tức giận nghĩ tới nếu lúc đó cô không ăn quả táo kia có lẽ tình hình sẽ khác.

An Kiệt lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, mười hai giờ.

Sáng sớm, khi Tịch Sĩ Thần đưa cô đến được một hội, cô xin anh một trăm đồng, bây giờ mới có dịp dùng để ăn cơm trưa.

Đang suy nghĩ chuông điện thoại di động cô bỗng rung vang lên, An Kiệt nhìn thoáng qua rồi bắt máy.

"Anh ở phòng Đại Hòa, em tới đây." Rồi nói thêm "Khỏe chứ?"

Bình thường anh chàng họ Tịch luôn đề nghị điều gì đó rồi ở cuối câu mới thêm vào vài lời hỏi thăm thân thiết, dĩ nhiên, đối tượng được hỏi thăm tới chỉ toàn là bà xã An Kiệt, nhưng không hiểu tại sao, thiếu những lời này An Kiệt cứ cảm thấy thế nào, dần dần cái cảm xúc của cô đối với con người này -- thật khó để có thể diễn tả.

"Tôi không muốn ăn món ăn Nhật" Đầu máy bên kia có tiếng nói chuyện với nhau vọng qua, hẳn là không chỉ có mỗi một người đang dùng cơm.

"Người đẹp, như vậy là.." Tịch Sĩ Thần nói vọng qua điện thoại với vẻ hiền từ rộng lượng: "Minh cùng đi xe về chứ?"

"Em nghĩ rằng em nên đi dạo một vòng."

Sĩ Thần ngập ngừng, "Vậy cũng được."

Tịch Sĩ Thần chủ động cúp máy trước.

An Kiệt hé môi cười một tiếng, sau đó bắt đầu đi dạo một vòng.

Đột nhiên, cuộc đi dạo của An Kiệt chỉ mất có nửa giờ, đoạn cô đang cắn miếng bánh ngọt trên tay, Tịch Si Thần tình cờ lái xe qua đậu bên ven đường, cách nơi cô đứng khoảng mười thước là nhiều.

Cửa kính xe kéo xuống: "Tốt đúng lúc lắm. Thuận đường, tôi cùng về nhà, có muốn cùng về hay không đây?"

An Kiệt nhú mày, gật đầu.

Vụ này cũng đã từng xảy ra rất nhiều lần trong khoảng một năm trước đây đó lại, An Kiệt đã có lần cho là anh chàng họ Tịch này chỉ giả bộ tình cờ nhưng thực ra lại theo dõi cô, rồi cuộc sau nhiều lần nghiên cứu có lẽ đúng là tất cả cũng chỉ là tình cờ, An Kiệt đành bắt đầu dĩ tin lời anh.

"Vẫn không muốn về sao?"

"Về."

Anh chàng này thật sự là không thể hiểu nổi!

Tịch Si Thần cười nhẹ một tiếng, "Thật ra thì em có thể đi dạo thêm một chút nữa cũng được."

"Si Thần, anh ăn trưa chưa?"

Tịch Si Thần cười cười, "Ăn một chút rồi, có gì không?"

"Về nhà nấu cơm cho em ăn." An Kiệt dứt lời, mở cửa xe chui vào hàng ghế sau ngồi.

Tịch Si Thần nghĩ bụng chiều ý cô một lần chắc cũng không sao: "Cũng không phải là không được, mặc dù hôm nay là thứ sáu."

An Kiệt vươn người lên ôm lấy Tịch Si Thần, "Ngày mai em sẽ trói anh ở trên giường, không cho anh chạy thoát!"

Xe bắt đầu đi.

"Thế sao" Giọng điệu của Si Thần không hề thay đổi, chậm rãi nói: "Cũng có thể."

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cuối tuần, công ty sửa nhà tới thay lại giấy dán tường. Tuần trước An Kiệt tâm huyết dâng trào đem rèm cửa sổ phòng khách đổi thành màu nóng hết, màu đỏ tím, đường viền hoa màu vàng, tương đối đẹp mắt. Tịch tiên sinh mới bước vào nhà nhìn thấy thì hơi sững sốt, sau đó rất chân thành nói một câu, "Em làm rất tốt, nhưng -- hơi khó coi."

An Kiệt khề mỉm cười, "Cám ơn." Kiên quyết không đem rèm cửa sổ thay lại, ngược lại gọi điện thoại cho công ty sửa nhà, để bọn họ tới đổi hết tường giấy thành màu nóng nhìn cho đẹp mắt.

Tịch tiên sinh cười nhạt nhìn bà xã bận rộn, cũng không thềm để ý rèm cửa sổ, tường giấy màu gì, anh chỉ thích nhìn cô bận rộn vì ngôi nhà của bọn họ.

"Sư phụ, không được, không được, cái màu này quá mờ."

Bác thợ thúc đánh xích bạc, đứng đưa tường giấy trên tay, "Tiểu thư, đây là màu tươi đẹp nhất."

An Kiệt trầm ngâm, "Không phải màu cam cháu thích."

Bên cạnh, một anh thợ sửa nhà đi tới, định thần nhìn lại, "Tiểu thư, đây là màu cam nha, Chanh Từ sắc."

"Không được, tôi muốn màu cam tươi đẹp, sẽ sáng hơn."

Ngồi ở trên ghế salon lật báo chí, Tịch Si Thần nghe thế không khỏi cười nhẹ một tiếng.

Bác thợ nghi ngờ, "Tiểu thư, cháu thật là kỳ quái, có nhà nào dán tường bằng giấy màu sáng."

"Nhưng nhà cháu thì có."

Bác thợ cười lên, suy nghĩ một chút, hỏi, "Vậy cháu có muốn dán hay ko?"

"Cháu không biết," cô bối rối suy nghĩ, "Không có màu sáng hơn ả?"

Anh thợ bên cạnh đưa mặt tới, "Tiểu thư, cái màu sắc này chỉ có cô muốn, quá sáng, nhà người khác không dám dán."

Không thể làm gì khác, cô than thở, "Là thế này sao." Quay đầu tìm sự trợ giúp, "Sĩ Thần, làm sao bây giờ?"

Tịch Sĩ Thần lười biếng nghiêng đầu, nhìn thoáng qua cười nói, "Màu sáng một chút nữa sẽ đẹp đấy."

An Kiệt hồ nghi, "Thật ả?"

Bác thợ tròn mắt há mồm, "Tiên sinh, anh cũng cảm thấy màu này không sáng?" Người một nhà thật là đặc biệt quá nha.

"Là chưa đủ tươi đẹp." Tịch tiên sinh nói.

Hai người thợ sửa nhà liếc mắt nhìn nhau.

Tịch Sĩ Thần đề từ báo xuống, "Hóa đơn tôi sẽ gửi cho các vị."

"Vậy còn tường giấy..."

"Không cần đổi." Tịch Sĩ Thần nói.

Lấy tiền mà không phải làm việc, Bác thợ già do dự, "Tiên sinh, hai người có thể chọn những màu sắc khác, có thể sẽ chọn được màu mà các vị thích."

Tịch Sĩ Thần cười cười, đứng dậy đi tới, "Không cần, bà xã tôi không thích, như vậy không cần."

"..."

"Bức tranh của em. Bức tranh em thích." Tịch Sĩ Thần đứng lại, đưa tay vén mái tóc dài lòa xòa ở trước mặt của An Kiệt ra sau tai, "Có được hay không?"

--- -----Tường giấy phân cách-----

Có được hay không? Dĩ nhiên là không!

"Màu vẽ sao? Anh sẽ bảo người đưa tới đây."

"Không phải là vấn đề thuốc màu..." An Kiệt cầm lấy hộp điều khiển tivi, "Em không thích bức tranh."

Tịch Sĩ Thần ngồi ở phía sau An Kiệt, nhẹ ôm cô, "Huh? Tại sao?"

"Chính là không thích vẽ tranh." An Kiệt giơ chân lên dẫm bên hông ghế sa lon.

"... Hừ." Tịch Sĩ Thần cúi đầu để trên bả vai An Kiệt, cắn một cái, lại cắn một cái.

"..." Chân mày từ từ nhăn lại, có chút tức giận, "Anh không thể bắt buộc em."

Tịch Sĩ Thần cười dịu dàng, "Anh không có bắt buộc em, cũng vĩnh viễn không làm thế."

"Dù sao bây giờ em không thích vẽ tranh." Quầy người một cái, "Em đi lấy nước uống."

"An Kiệt." Tịch Sĩ Thần ôm chặt cô, từ từ kéo tay cô, kéo đến mép hôn nhẹ, "Thật xin lỗi, khi đó không có ở bên cạnh em."

An Kiệt ngậy người một hồi, một lúc lâu, cổ hết sức mở miệng, "... Tay trái vẽ tranh rất khó coi." Tác phẩm hoàn thành đến cuối cùng lại bị mình xé thành nhiều mảnh.

Tịch Sĩ Thần thanh âm rất nhẹ, "không sao cả, bởi vì, chỉ có anh mới nhìn thấy."

Không có sao cả -- ý tứ của anh là không có sao cả, cho dù thật là khó coi.

An Kiệt vất lông mày, tâm tình buồn bực bởi vì... câu này bỗng nhiên trở nên có chút không giải thích được, chợt linh quang vừa hiện, "Tịch Sĩ Thần, em muốn vẽ tranh về anh."

Sĩ Thần sững sờ, đáy mắt khẽ kinh ngạc, "Tại sao muốn vẽ tranh anh?"

"Không được sao?"

Tịch Sĩ Thần trầm mặc chốc lát, "Cũng không phải là không thể được."

An Kiệt hí hắt, "Vây, em muốn vẽ tranh khóa thân." Được voi đòi tiên.

"..." Thật khó thấy, Tịch Sĩ Thần im lặng tuyệt đối.

"Không được sao?" An Kiệt lại hỏi.

"Aizzzz." Tịch Sĩ Thần gờ tay lên che bên trán, "Cũng không phải là không thể được."

Cũng không phải là không thể được...

An Kiệt sau lại phát hiện, mỗi lời đề nghị của cô đều bị hồng bết.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Có thư của em không?" Đôi mắt An Kiệt trông mong nhìn về cửa.

Tịch Sĩ Thần cầm lấy một chồng thư tín đi vào, "Không có."

"Làm sao lại như thế?" Cô chán chường, "Mặc dù là “Sẽ thông báo sau”, nhưng là, hẳn là không đến nỗi không trúng tuyển một công ty sao."

"Trước mắt, hình như là như vậy." Tịch Sĩ Thần mỉm cười ôm người đang đứng ở cửa, chậm rãi đi vào phòng khách, "Có cần anh giới thiệu công việc cho không?"

"Không cần, cảm ơn."

Tịch Sĩ Thần nhướn mày, "Rất có cốt khí sao."

Bỏ qua câu nói châm chọc của anh, An Kiệt than thở, "Làm sao bây giờ? Bọn họ cần tiếng Anh qua cấp sáu, đáng giận, em nói được, nhưng không có chứng chỉ chứng nhận."

"Oh." Tịch Sĩ Thần đề nghị, "Có thể làm giả chứng chỉ."

"..."

Kéo cánh tay của anh xuống, cô ngã trên ghế sa lon, suy nghĩ một chút, "Anh đưa tờ báo cho em."

Tịch Sĩ Thần ngồi vào một bên, đưa tờ báo qua, mỉm cười nói, "Thật không cần anh giới thiệu."

"Em có học thức lại xinh đẹp, không cần phải đi cửa sau."

Tịch Sĩ Thần thật tình gật đầu, "Cũng phải."

"Sì Thần, lấy giúp em cây bút đỏ."

"Uh."

Tịch Sĩ Thần đi tìm bút một vòng không được, đành bỏ cuộc nhàn nhã đi ra sau quầy bar nhỏ, pha một cốc cà phê.

XX công ty tuyển một trợ lý cho luật sư, yêu cầu có hai năm kinh nghiệm trở lên... XX công ty, tuyển một người thư ký, yêu cầu có ba năm kinh nghiệm trở lên... Kinh nghiệm, kinh nghiệm...

"Tại sao mỗi vị trí đều yêu cầu mấy năm kinh nghiệm, vậy người mới ra trường đều không đáp ứng yêu cầu rồi? Hơn nữa, kinh nghiệm không cũng phải từ tích lũy sao? Thật là tức chết."

Tịch Sĩ Thần thành thoi nhấp một ngụm cà phê, "Trên căn bản, mỗi công ty tuyển dụng nhân viên cũng sẽ chọn lựa người có kinh nghiệm, bỏ công sức huấn luyện nhân viên đạt được trình độ nhất định thì khó có thể thu về những gì bỏ ra."

"Không công ty nào là không thể cả."

Tịch Sĩ Thần cười cười, "Em có muốn uống cà phê không?"

"Không cần."

"Mỹ thuật tạo hình, công pháp quốc tế, tâm lý học, An Kiệt, thành thật mà nói, em chọn nghề nghiệp cũng rất cao."

An Kiệt rên rỉ, "Em biết, không cần nhắc lại."

"Tại sao phải học công pháp quốc tế?" Tịch Sĩ Thần bưng cà phê đi tới.

"Em không biết, khi đó cái gì cũng không quan tâm, lại vội vã đăng kí, cho nên theo đó tìm nghề nghiệp."

Tịch Sĩ Thần ngẩn người, cúi người xuống phía người đang ngồi trên ghế, đưa chén cà phê tới đôi môi có vẻ hơi tái nhợt, "Em thử uống một ngụm đi, rất thơm."

An Kiệt ném một ngụm nhỏ, "Có chút đắng."

Tịch Sĩ Thần mỉm cười, đem miệng mình, đặt trên dấu son môi nhàn nhạt mà uống, "Rất ngọt mà".

An Kiệt vô lực tựa đầu lên một bên khuỷu tay, "Làm sao bây giờ? em muốn tìm việc làm, nhưng tại sao lại khó khăn thế? Nhức đầu quá."

"Ở lại nhà không tốt sao?" Sĩ Thần mỉm cười, phát ra thanh âm hấp dẫn.

"Không phải là không tốt, em nghĩ nếu như không làm gì, sẽ rất vô dụng, giống như là... Một người tàn tật."

"Em uống một ngụm nữa đi, rất ngọt."

An Kiệt nghiêng đi đầu, "Em uống rồi, đắng mà."

"Lần này anh bảo đảm là ngọt."

An Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười trên khuôn mặt tuần dật, "Anh lừa trẻ con sao."

Tịch Sĩ Thần ôn nhã cười một tiếng, "Nếu như em cảm thấy không ngọt, như vậy, anh nợ em một nguyện vọng, như thế nào?"

An Kiệt cảm thấy cái điều kiện này có lợi, ném một ngụm nhỏ.

"Như thế nào?"

"... Có chút ngọt."

"An Kiệt, tuần sau, chúng mình đi ngắm cảnh núi Himalaya hai tuần nhé."

"..."

"Bởi vì em nói ngọt, cho nên, anh thiếu em một nguyện vọng."

"Tịch Sĩ Thần, anh ăn gian! Em chưa nói, em nói ngọt sẽ nợ anh một nguyện vọng ! Còn có, tại sao lại ngọt rồi?"

"Đánh cuộc thua rồi, bà xã." Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán An Kiệt rồi phong độ đứng dậy, hướng tiểu quỳ ba đi tới.

"Anh--" vô lại, tuyệt đối là đã lên kế hoạch!

Kế hoạch? A, đương nhiên là kế hoạch, anh đã lên kế hoạch hai ngày rồi. Tịch Sĩ Thần cười ở phía sau quầy bar, "An Kiệt, nếu như em nghĩ từ chối, cũng không phải là không thể được." Hai chữ "từ chối" được cường điệu vô cùng lại đưa ra một vẻ mặt có thể từ chối.

Người này, quả thực -- An Kiệt tức giận đem đầu vùi vào bên trong ghế sa lon, khi cô nghĩ đến từ ngữ diễn tả tính cách người này thì không tìm được từ nào cả, buồn chết, lần nào cũng đều thua.

Kathmandu

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào đầu giường, làm cho người ta thấy vô cùng ấm áp.

An Kiệt trở mình vùi vào trong chăn.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhẹ.

An Kiệt lẩm bẩm một tiếng, "Ba " ngồi dậy, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm người đã ăn mặc chỉnh tề nhàn nhã dựa vào mép giường nhìn cô.

"Đã dậy?"

"Lần nào anh cũng hỏi như vậy, thật là nhàm chán."

An Kiệt xoay người, qua phía giường kia, mang dép vào.

Nhàm chán? Từ ngữ đáng yêu như vậy, Tịch Si Thần hớn hờ tiếp nhận. Đứng lên, kéo rèm cửa sổ ra, thoáng cái toàn bộ ánh mặt trời chiếu vào, nhẹ nhàng khoan khoái sáng ngời.

"Chào mừng đến Himalaya, An tiểu thư."

An Kiệt mặc quần áo tử tế đi tới, ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu sáng rọi ngọn núi phía dưới, "Rất đẹp. Cảm ơn anh, Tịch tiên sinh." Cô kiễng mũi chân khê hôn đôi môi gọi cảm kia.

"Đừng khách sáo." Khẽ liếm khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cuối thu, thị trấn nhỏ gần núi tuyết, tuy nhiệt độ chỉ khoảng chừng mười độ, nhưng ánh nắng tươi sáng, cũng không cảm thấy rét lạnh chút nào.

Đường phố sạch sẽ, người đến người đi, đều là những du khách nước ngoài, An Kiệt đi ở phía trước nhìn gian hàng mỹ nghệ bày bán ở hai bên đường.

Phục vụ, hương liệu, đồ trang sức đeo tay cùng với phần lớn là những vật phẩm nhỏ không biết làm từ vật liệu gì.

"Si Thần, nhanh lên một chút."

"Uh." Anh tư thái thanh tao lịch sự không vội vàng, áo khoác để ở trong khuỷu tay.

An Kiệt lui về phía sau mấy bước kéo Tịch Si Thần, "Người Nê-pan cũng có văn hóa uống trà sao?" Đi tới một cửa hàng phía trước, cúi người cầm lấy một ly trà gốm sứ tinh xảo, "Anh nhìn xem, em vẫn cho là đây là phong tục của người Trung Quốc."

"Nê-pan sản xuất lá trà, biết chế tác dụng cụ uống trà cũng không kỳ lạ."

"Oh." An Kiệt gạt đầu đặt ly trà xuống, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn, thấy thứ gì không biết đều quay lại hỏi Tịch tiên sinh, thành thật mà nói có một ông xã thông minh thật là tốt mà.

An Kiệt dừng lại ở một quầy hàng, "Cho em tiền." Cô đưa tay muốn lấy tiền.

Tịch Si Thần lấy ra ngoại tệ.

An Kiệt trở lại, cầm một thứ giống như dây chuyền thủy tinh ở trên tay.

"Đây là cái gì?"

Tịch Si Thần dịu dàng cười nói, "Dưới tình huống bình thường, em muốn người khác đoán đây là cái gì, thì trước hết là em biết đây là cái gì, huh?"

"Được rồi, vậy xin hỏi Tịch tiên sinh, đây là cái gì?"

Tịch Si Thần ẩn cười, "Vật kỷ niệm của phật giáo, bùa hộ mệnh..., người nơi này phần lớn thờ phụng Phật giáo."

Hai tiếng đồng hồ, đi hết hai con đường, An Kiệt mơ hồ có chút mệt mỏi, đầu cúi vào trong ngực Tịch tiên sinh.

"Em có muốn đi về nghỉ không?" Si Thần đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài bị gió thổi loạn.

An Kiệt lắc đầu, "Em còn muốn đi xem một chút nữa."

Kết quả là, mười lăm phút sau, An Kiệt gục ở trên lưng Tịch tiên sinh mà ngủ, hương vị dị thường ngọt ngào.

"Đi qua con đường kia, tôi dẫn lên bụi gai, mới biết được đây không phải là hoa. Tôi đem bát hòa vĩnh viễn: không cùng yêu thương hồ nháo, cũng vĩnh không treu lòng tôi, tôi tìm kiếm bí mật bên trong người, ở nơi này, bên bờ biển khổ.

Giấc trưa an nhàn, tình lại đã hoàng hôn.

"Si Thần." An Kiệt dụi dụi mắt ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía thấy trống không, "Tịch Si Thần."

Cô xuống giường mang dép, mơ hồ nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền đến.

Trong bồn tắm sứ trắng, người đàn ông đang nằm, nước không có qua bộ ngực, cánh tay đặt tại hai bên, ngửa đầu dựa vào thành.

Tịch Si Thần nghe được tiếng cửa mở, chậm rãi mở mắt.

"Em tới đây." Ngừ điều tản mạn hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, một nửa phần tóc ẩm ướt dính vào mặt, vô cùng gợi cảm.

An Kiệt chậm rãi bước qua, cong chân ngồi ở trên sàn nhà bên cạnh bồn tắm, một tay dựa vào thành bồn tắm, ti cầm lên, một tay múc lên một ít nước xối từ từ lên mặt người đàn ông, nước dọc theo bộ mặt trượt xuống, ánh sáng hoàng hôn mờ nhạt xuyên qua cửa sổ nhỏ, chiếu trên khuôn mặt tuần tú, lộ ra vẻ mê người vô cùng.

Tịch Si Thần lồng ngực khẽ phập phồng, nhìn cô.

"Si Thần."

"Huh?" Thanh âm khàn khàn.

An Kiệt tay phải sờ nhẹ gương mặt tuần tú, từ từ trượt, cái cảm đẹp mắt, xương quai xanh hoàn mỹ, lồng ngực bèn chắc...

"An Kiệt." Tịch Si Thần hai tay đè chặt, hai mắt miễn cưỡng nheo lại.

An Kiệt cười cười, nhảy vào bồn tắm. Làn váy ngủ màu trắng trên người thấm ướt.

Tịch Si Thần nhẹ nhếch khóe miệng, "Em muốn làm gì?"

"Đánh cuộc." Quan sát tư thái có cảm giác vô cùng ưu việt.

"Ai." Tịch Si Thần khẽ cười, mang tay đè chặt cái trán, "Đánh cuộc gì đây?"

"Nếu như, em trong một phút đồng hồ có thể làm anh nói ra 'Tốt', như vậy -- "

"Tốt."

"..."

Địu dàng khẽ hôn ở trên đùi rơi xuống, An Kiệt thiếu chút nữa thoát lực ngã vào bồn tắm.

Tịch Si Thần từ từ đứng dậy.

Loại này hoàn toàn lừa dối mặc dù đã sớm nhìn quen lắm rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy hay là có đồ mặt tím đập, chân tay luống cuống, An Kiệt trực giác muốn chạy đường. Song Tịch tiên sinh nơi nào cho được cô chạy trốn, một phen nắm ở.

"Có được hay không?" Vui đầu vào tham luyện sinh ra kẻ hở, lòng bàn tay ở thất lưng trắc giữ chặt, khăn khăn vì Mỹ tiếng nói đang đứng đắn trải qua khách khí.

An Kiệt tránh thoát không được, lắc đầu nữa lắc đầu, "Không tốt."

Tịch Si Thần cúi đầu xuống dùng đầu lưỡi miêu tả dịu dàng thần tuyến, bàn tay theo duyên dáng sống lưng kéo lên mà lên.

Mùi thơm bốc hơi lên ở trong không khí làm cho người ta ý loạn tình mê, từ từ mút vào, gặm cắn.

Dây dưa hơi thở giao hòa, thân thể thật chặt ôm nhau.

An Kiệt không tự chủ vươn tay, đầu ngón tay triển vào mái tóc đen mờ hời ẩm ướt.

Chỉ chớp lát sau, Tịch Si Thần khẽ kéo ra khoảng cách, màu đen con người tràn đầy tình dục, thở hào hển, mái tóc ướt át che ở cái trán, gợi cảm vô cùng.

"Có được hay không?" Hấp dẫn nhiệt khí mon trón vành tôi.

"..." An Kiệt một nửa ý thức đã trôi lơ lửng ở không trung.

Lại thêm một cái hôn sâu khiến cô thiếu chút nữa hết đường khí.

Tịch Si Thần để tay che ở mí mắt xuống, ngẩng đầu, tròn mắt đen xinh đẹp nhu tình như nước...

An Kiệt ngẩn ra, dựa theo kinh nghiệm của cô, ánh mắt như thế rất nguy hiểm, lui về phía sau một bước nhỏ, cô không phải là tới trêu chọc hắn.

"Ách, Si Thần, anh đáp ứng như thế có phải nhanh quá không? Tiền đánh cược rất cao..." Cô nói sang chuyện khác.

"Em cảm thấy -- quá nhanh?" Tịch Si Thần đưa tay tới bắt lấy mắt cá chân mảnh khảnh dưới nước.

"..."

Ngón tay thon dài ướt át từ trên mắt cá chân dòi lên, dẫn tới một trận run rẩy cho An Kiệt.

"Có được hay không?"

"Cái gì có được hay không?" Dĩ nhiên không tốt, cô biết anh muốn làm gì? Lúc này thật là tiến thoái lưỡng nan.

Cảm giác được ăm ồm lấy mình để lên phần đá phía sau, nâng chân của cô, vòng qua trên hông của hắn, sau một giây phát ra tiếng rên, đôi mắt khép hờ đột nhiên mở to, trừng người trước mặt!

"Có được hay không? An Kiệt." Cúi đầu, thanh âm thật là dịu dàng tới cực điểm.

An Kiệt xấu hổ không dứt! Rõ ràng đã --

"Huh?" Tiếng nói trầm thấp ôn nhã có lẽ, giống như nhân sĩ có phong độ nhất.

An Kiệt tựa đầu thật sâu vùi vào cổ của anh, ức chế tiếng rên rỉ.

"... Vâng." Cẩn bờ vai của anh, thật sự là nghiền răng nghiền lợi a!

Bên tai lơ mơ truyền đến một trận tiếng cười nhỏ. Mồ hôi một giọt một giọt chảy xuống, rơi lăn tăn vào trong bồn tắm lớn...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trước khi xuất phát đi tuyết sơn, An Kiệt một mực hỏi có cần mang dây thừng leo núi, băng keo cá nhân, và quần áo mặc lạnh hay không.

Tịch Si Thần đi tới khoác khăn choàng cổ lên cho An Kiệt, "Không cần, bà xã, chúng ta chẳng qua là chỉ ở dưới chân núi và đi xung quanh đó, không leo núi."

"Tại sao?" An Kiệt nghi ngờ.

Tịch tiên sinh cười yếu ớt, "Bởi vì lên núi mệt chết được."

Sáng sớm, mặt trời mới mọc nhuộm đỏ tuyết phong, tuyết tan thành nước theo đường sông chảy xuống, ngân quang lóng lánh.

Bởi vì núi tuyết ngăn cản dòng nước lạnh chảy về Bắc, dưới chân núi sườn phía nam của Himalaya hàng năm cây rừng xanh biếc, hoa nở khắp nơi, bốn mùa như xuân.

"Ồ đó có hồ nước!" An Kiệt vui mừng, cúi xuống bao tay đưa cho Tịch tiên sinh, "Anh cầm giúp em, em đi xem một chút."

"Cẩn thận chút."

"Vâng."

Hồ nước trong suốt thấy đáy, An Kiệt ở bên hồ đi chuyển một vòng, cúi người xuống trêu chọc nước lạnh.

"Lạnh không?" Người phía sau mỉm cười hỏi.

"Không sao." An Kiệt xoay người, "Sao anh không thử một chút?"

Tịch Si Thần lắc đầu.

An Kiệt bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, "Si Thần, khi già chúng ta tới đây định cư có được hay không? Ở dưới chân núi tuyết xây một tràng phòng ở nhỏ, nhà gỗ cũng có thể, sau đó mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì nghỉ, nhìn, thật tốt."

Tịch Si Thần suy nghĩ một chút, "Em sợ lạnh, bên này không thích hợp. Hơn nữa, nơi này mặc dù phong cảnh tự nhiên đúng là không tệ, nhưng chính trị không ổn định, lại lạc hậu. Du lịch có thể, nhưng nếu sống thì không tốt."

An Kiệt thờ dài, "Nhân tiện thì nghĩ đến, anh sao lại thực tế như vậy."

Tịch Si Thần cười cười, từ trong túi áo lấy khăn mặt ra đưa tới, "Lau khô tay."

An Kiệt nhận lấy khăn lau tay, nhìn chung quanh mặt hồ thấy một đôi vịt đang bơi, rất là kinh ngạc.

Tịch Si Thần nhìn theo phương hướng của An Kiệt, "Hắn là người dân gần đây chăn nuôi."

An Kiệt trừng mắt nhìn, "Bắt một con nướng ăn có được không?"

Tịch Si Thần suy tư một phen, hỏi, "Em bắt hay là anh bắt?"

"Tất nhiên là anh rồi."

Tịch Si Thần gật đầu, "Vậy ai nướng?"

"Tất nhiên cũng là anh."

Tịch Si Thần cười, "Vậy em làm cái gì?"

"Tất nhiên là ăn." An Kiệt không nhịn được cũng cười theo, "Anh nói chúng ta có thể vì vậy mà bị trục xuất hay không?"

"Vịt nướng sao? Chắc là không." Anh rất chân thật trả lời, "Nhiều nhất em sẽ bị trục xuất. Anh không có ăn."

"..."

Hai người đi không có mục đích gì, trên đường gặp một vài du khách. Trong đó có một đôi vợ chồng già người Tây Ban Nha cực kỳ thú vị. Họ nhờ An Kiệt lại giúp chụp hình, Tịch Si Thần chụp xong, hai vợ chồng hướng về phía bọn họ bô bô nói gì đó, An Kiệt nghĩ chắc họ cảm ơn..., cô hướng bọn họ khoát khoát tay, dùng tiếng Anh nói hai câu "đừng khách khí", vừa định đi, liền bị bọn họ kéo lại nói bô bô gì đó.

An Kiệt dùng tiếng Anh nói "Tôi không hiểu lắm, tôi không biết", vợ chồng Tây Ban Nha nói "Bô bô, oa lạp ki lý".

An Kiệt tuyệt vọng, "Làm sao bây giờ? Em hoàn toàn không hiểu họ nói gì."

Tịch Si Thần cười, "Thật ra thì, anh biết một chút tiếng Tây Ban Nha."

"..."

"Bọn họ nói ‘‘ Cô gái, hai người thật là đẹp đôi', Em trả lời rằng 'Không khách khí', bọn họ còn nói ‘‘ Có thể chụp giúp chúng tôi bức hình làm lưu niệm được không', em nói 'Tôi không biết', thật ra thì theo nội dung mà nói, em trả lời lại hợp lý."

"..."

Hai vợ chồng chụp xong lại ôm bọn họ một chút, bô bô hai câu, xoay người vui vẻ rời đi.

"Anh phiên dịch lại đi."

Tịch tiên sinh cúi đầu nhẹ nhàng để ở trên trán An Kiệt, "Bọn họ nói, chúng ta nhất định là một đôi vợ chồng hạnh phúc, vô cùng, vô cùng yêu thương nhau..."

An Kiệt sững sờ, mặt không nhịn được có chút ửng hồng, "... Không kém bao nhiêu đâu."

Tịch Si Thần đột nhiên cười một tiếng, nâng mặt của cô lên, hôn nhẹ lên đôi môi khó được hồng nhuận của cô, "Đi trở về nhé?"

"Vâng." An Kiệt giang hai cánh tay, "Anh công em."

Hai tuần lễ ở núi tuyết, nhìn mặt trời mọc, xem mặt trời lặn, dạo phố, nói chuyện, ăn uống, đi dạo miếu thờ, mua đồ...

An Kiệt khi về nhà phát hiện mình mập lên bốn cân, quái lại, không có lý do du lịch lại béo phì.

Trời xế chiều, An Kiệt quét dọn vệ sinh, quét dọn, quét dọn, rất đúng lúc quét dọn đến thư phòng của Sĩ Thần, sau đó rất đúng lúc quỵết lớp tro bụi, không cẩn thận cô làm rơi cuốn tạp chí thời thường, vừa vặn đúng lúc trong tạp chí rơi ra một phong thư.

"Thông báo trúng tuyển của công ty XX."

Tối hôm đó, Tịch tiên sinh ngủ phòng khách.

Dĩ nhiên, Tịch tiên sinh có lý do của mình, anh vốn nghĩ sẽ làm An Kiệt ngạc nhiên, kết quả bị người trong cuộc phát hiện trước. Nếu như là người khác, Tịch tiên sinh chân thành giải thích cộng thêm khí chất trầm tĩnh trời sinh này, căn bản không người nào hoài nghi, nhưng An Kiệt, hoàn toàn không tin!

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sáng sớm hôm sau, An Kiệt cảm thông báo đi trình diện, kết quả chủ quản bên kia nói, "Bởi vì cô không đến đúng hẹn nên chúng tôi đã nhận những người khác, xin lỗi."

An Kiệt cảm tò thông báo bước ra khỏi văn phòng, trong miệng không ngừng lặp lại, "Tịch Sĩ Thần, Tịch Sĩ Thần, anh cứ tiếp tục ngủ phòng khách đi!"

Lúc này, Tịch tiên sinh đang cầm một chén nước trái cây từ phòng bếp đi tới phòng khách, không khỏi hắt xì hai cái.

"Có người đang mắng cậu."

"Có lẽ có người nghĩ tới tôi." Tịch Sĩ Thần đem nước trái cây đưa cho người ngồi trên ghế sa lon.

"Hmm, rất giỏi, cậu cũng biết nói đùa." Niên Ngật nhận lấy, nhìn nước trái cây trên tay, vẻ mặt thú vị, "Người nhà cậu vẫn mạnh khỏe chứ?"

Tịch Sĩ Thần từ chối cho ý kiến, "Hôm nay sao anh lại rảnh rỗi tới đây?"

Niên Ngật bắt chéo chân, nhìn cách bày trí trong phòng, "Cậu chuyển nhà cũng không nói một tiếng, giống như ẩn sĩ, cho nên tôi chỉ có thể tự mình tìm tới chơi một chút. Ồi, từ âm tường kia là hàng của Đức sao?" Vừa nói vừa đứng dậy đi tới.

"Italia." Tịch Sĩ Thần ngồi xuống ghế sa lon, tiện tay cầm lấy sách dạy nấu ăn bên cạnh lật xem.

"Được, không trách được nhìn có chút ý vị nghệ thuật. Cậu làm cơm tối?"

"Uhm." Cơm tối nên là cơm Tây hay cơm ta? Sĩ Thần nhớ tới lần trước bàn thức ăn Nga bị người khác nhìn khinh bỉ.

"Nói lại." Niên Ngật xoay người, "Sao lại không thấy bà xã của cậu đâu? Không phải giấu cô ấy trên lầu chứ, ngay cả khách cũng không cho gặp." Nói xong còn hướng trên lầu nhìn.

"Cô ấy ra ngoài làm việc." Tịch Sĩ Thần nói.

"Làm việc?" Niên Ngật cười, "Mới mẻ a, cậu thế nhưng cho cô ấy đi ra ngoài làm việc."

"Cô ấy muốn làm việc, tôi tất nhiên là ủng hộ." Giọng nói anh chân thành.

"A." Niên Ngật đi trở lại, "Bản thân tôi tình nguyện tin tưởng cậu giấu bà xã ở trên lầu."

Tịch Sĩ Thần cười cười, để sách dạy nấu ăn xuống, "Gần đây công ty như thế nào?"

"Mọi việc đều bình thường. A, đúng rồi, ba tháng trước có một rắc rối nhỏ, một nhà in bên Thượng Hải bị cháy, Vương Thành qua giải quyết, đã tốn một khoản tiền lớn." Nói tới đây, Niên Ngật thuận đường vừa hỏi, "Khi nào cậu phục chức?"

Tịch Sĩ Thần suy nghĩ một chút, "Điều này nói sau."

"Hai người thật thú vị. Hmm, cậu nghỉ phép ở nhà, bà xã lại đi ra ngoài làm việc."

Tịch Sĩ Thần mỉm cười, nói nhỏ, "Có thể tìm được công việc hay không còn chưa chắc."

"Cái gì?"

"Không có gì." Tịch Sĩ Thần đứng lên, "Anh có muốn uống cà phê không?"

"Tôi nghĩ nhà của cậu chỉ có nước trái cây, hóa ra còn có cả cà phê. Sĩ Thần, thành thật mà nói, cậu chiều bà xã thật là thương đến có chút quá a."

Tịch Sĩ Thần nhún mày, "Tại sao thấy được?"

"Tại sao thấy được? Cái vấn đề này tôi thích." Niên Ngật cùng đi theo đến quầy bar, "Nhà cậu là ngay cả hút thuốc cũng không cho phép phải không?"

"Hút thuốc đối với thân thể không tốt, tiền bối."

"Tôi nghĩ bà xã của cậu dị ứng khói thuốc thì đúng hơn." Về mặt Niên Ngật giống như đang ngẫm nghĩ, "Nhìn cái phòng này, hoàn toàn là thiết kế cho người quen dùng tay trái, giá sách, ly trà, ngay cả vị trí sắp xếp những vật nhỏ này đều là tinh tế đặt ở bên trái, Hắc hắc, thật không thể tin được."

Tịch Sĩ Thần ngừng đầu, "Tiền bối, thật vô cùng đáng tiếc nếu anh không làm phóng viên."

Niên Ngật nhún vai, "Tôi gần đây đúng là có ý muốn đi theo nghề đó."

Trong lúc chờ đun cà phê, Niên Ngật quét mắt qua tủ bát màu đỏ phía sau Tịch Sĩ Thần, đủ loại đĩa để tách cà phê xếp hàng ngay ngắn, tách cà phê tinh xảo hiếm có, đều nhìn ra rất đắt tiền.

"Cậu mặc dù không hút thuốc uống rượu nhưng lại thích uống cà phê a."

"Đúng vậy."

Ngoài cửa có tiếng vang, Tịch Sĩ Thần cười một tiếng, cầm ly cà phê trong tay đưa cho Niên Ngật, rồi đột nhiên đi mở cửa.

"Hôm nay thật náo nhiệt, lại có khách đến à?" Niên Ngật nói.

Khách? A, dĩ nhiên, bây giờ nhất định là "Khách" giận đến hận không thể cắn chết anh.

Tịch Sĩ Thần đi ra cửa trước, vừa mới mở cửa, người ở phía ngoài liền tức giận đâm vào vai của anh, "Tịch Sĩ Thần!" Sĩ Thần cười, cầm tay phải vẫn còn muốn đánh xuống kia,

"Ngoan, tay có đau không?"

"Tất cả đều tại anh!"

"Uh, đều là lỗi của anh." Anh giơ tay lên nhẹ lau đi mồ hôi trên trán An Kiệt, nhìn cô đi ra ngoài về có chút mệt mỏi, sắc mặt biến thành trắng bệch.

"Em đi rửa tay." Đẩy mạnh áo khoác vào ngực Tịch tiên sinh, "Chúng ta cần nói chuyện."

Tịch Sĩ Thần dịu dàng cười một tiếng, "Uh."

"An Kiệt, đã lâu không gặp."

An Kiệt quay đầu lại trừng mắt liếc Tịch Sĩ Thần, có người ở đây sao không nói sớm.

Tịch Sĩ Thần mỉm cười, đưa tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh, "Niên tiên sinh, em còn nhớ rõ không?"

An Kiệt vắt lông mày, "Vâng, em nhớ." Cô hướng Niên Ngật gật đầu một cái, "Chào anh."

"Ài, lần nào em cũng khách khí như thế, thật làm cho anh đau lòng, anh tự nhận mình rất có sức hấp dẫn mà." Niên Ngật không nhịn được thờ dài, từ quầy bar đi tới. "Gần đây anh có đi ăn cơm với anh trai em"

"Phác Tranh sao," An Kiệt vừa nghe liền cười, "Anh ấy có khỏe không ạ?"

"Tốt, em họ của anh đã mang thai, đoán chừng là sinh đôi, Phác Tranh rất mừng."

"Thật?" An Kiệt vui vẻ, quay đầu hướng Tịch Sĩ Thần nói, "Em muốn để chúng gọi em là chị."

Tịch Si Thần cười, "Sau đó gọi anh là chú?"

An Kiệt đột nhiên, "Ý kiến hay."

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Si Thần, cho em mượn kem đánh răng của anh dùng một chút."

"Uh." Si Thần từ nhà tắm đi ra, cầm lấy khăn tắm đang gấp lại để một bên quần ngang eo.

"Vị bạc hà." An Kiệt vắt lông mày, "Thật mát a."

Tịch Si Thần lau phía dưới một chút, rồi đi tới ôm lấy cô dựa vào bồn rửa tay, "Sao không ngủ thêm một chút?"

"Ngủ không được, vừa đến bây giờ liền ngủ không được." Thanh âm mơ hồ không rõ.

"Thói quen không tốt." Tịch Si Thần nghiêng mặt hôn lên tai cô.

"Nhột." An Kiệt cười.

"Hôm nay có hoạt động gì không?"

"Không có." An Kiệt súc miệng xong, vốc nước lạnh rửa mặt.

"Bà xã."

"Huh?" An Kiệt ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm nhau trong gương, Tịch Si Thần dịu dàng cười một tiếng, "Làm sao bây giờ, trên người em còn rất nhiều dấu vết?"

An Kiệt sững sốt, mặt đỏ bừng.

Lúc này cô mới chú ý tới, hình dáng trong gương, thân thể xinh đẹp hiện đầy dấu hôn.

"Em -- vẫn ổn."

"Uh." Tịch Si Thần rõ ràng không có ý thả người, khuôn mặt nhẹ vui vào mái tóc toả ra hương chanh, "Vợ à, hôm nay không đi ra ngoài được không?"

An Kiệt nhảy dựng, "Không, không được, em rất mệt mỏi."

Tịch Si Thần dừng lại, tiếng cười trầm thấp tràn ra, không dừng lại được.

"Tịch Si Thần!"

Kết quả là An Kiệt kiên quyết hôm nay phải ra khỏi cửa. Hai người lái xe đi siêu thị trong thành phố.

"Khăn giấy, xà bông thơm, kem đánh răng, khăn lông..."

Tịch tiên sinh đẩy xe đẩy, An Kiệt đi ở phía trước, cầm trên tay một tờ ghi chép, viết đầy đồ muốn mua.

"Si Thần, loại khăn giấy nào thì tốt?"

"Vị chanh."

Vị chanh? Thì ra là Tịch tiên sinh chọn khăn giấy theo mùi vị, thích khăn giấy vị chanh? An Kiệt đi qua tìm từng cái, "Không có vị chanh, vị trà xanh có được hay không?"

"Không, không được."

An Kiệt "Lả tả" ném hai hộp khăn giấy vị trà xanh vào trong xe, "Kế tiếp là -- "

"An Kiệt, xà bông thơm ở bên kia."

An Kiệt quay đầu lại, "Ở đâu?"

Tịch tiên sinh chỉ chỉ về phía trái ngược với hướng mà người khác đang muốn đi.

"A, em biết." Cô xoay người đi vào.

Tịch tiên sinh cười cười, thanh tao lịch sự cùng đi qua.

Cô gái của anh vẫn còn đang tức giận.

"An Kiệt."

"Huh?"

"Anh yêu em."

Người phía trước dừng lại, trên thực tế mọi người xung quanh đều dừng bước, cười nhìn sang.

"Wow, Anh chàng đẹp trai theo đuổi cô gái xinh đẹp nha." Cũng không biết là người nào đứng xem rồi phát ra một tiếng thở dài.

An Kiệt sững sốt, xoay người lại kéo Tịch Si Thần nhanh chóng đi ra khu vật dụng hàng ngày.

"An Kiệt."

Không có trả lời.

Tịch Si Thần bắt đầu cười, "Vợ à."

Vẫn như cũ không có tiếng trả lời.

"An -- "

"Em biết rồi!" Rốt cục An Kiệt quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tịch Si Thần, người này thật là hoàn toàn không sợ mất mặt.

Tịch Si Thần giương nhẹ khóe miệng, cúi người nhích tới gần bên tai An Kiệt, dịu dàng cười, "An Kiệt, anh chỉ là muốn nói, nếu như em còn tức giận, về nhà, anh cho em trời trên giường, có được hay không?"

"..."

Vừa đi ra cửa, An Kiệt dừng bước, "Em muốn ăn kem McDonald."

"Hôm nay ngày mấy?" Anh vô cùng cẩn thận suy nghĩ.

"23 hoặc là 24." Bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới thời gian nguyệt sự của mình là cuối tháng, "Không có quan hệ, còn chừng mấy ngày nữa mới tới."

"Không được, sẽ đau bụng." Tịch Si Thần đưa ra những lựa chọn khác, "Ăn kem sô-cô-la có được hay không?"

"Không được, ngọt lắm."

Hai người giằng co ba giây, Tịch tiên sinh nhẹ nhàng thở dài, "Được rồi." Sau đó bổ sung tiếp, "Nhưng anh không có mang tiền mặt, em có muốn quẹt thẻ hay không?"

"..." Mua một cây kem lại quẹt thẻ? Có hai đồng rưỡi? Hơn nữa, McDonald có thể quẹt thẻ sao? Người nào đó thật xấu xa, "Đi về nhà thôi, em đột nhiên cảm thấy hơi mệt." Thật là hành hạ tinh thần.

Tịch Si Thần mỉm cười, "Thật không muốn?"

Tuyệt đối là hành hạ tinh thần.

"An Kiệt."

"Ở nơi đâu, tâm không sợ, đầu cũng ngẩng cao;

ở nơi đâu, từ chỗ sâu trong chân lý nói ra;

ở nơi đâu, dòng chảy lý trí không có chìm trong hoang mạc lâu ngày.."

(Thái Qua Nhĩ thi tuyển)

Tịch tiên sinh đi ở phía sau buồn bực khụ một tiếng, lại buồn bực khụ một tiếng, nín cười chọc tức thật khổ cực nha, "An Kiệt, anh chỉ là muốn nói, em đi nhầm hướng rồi, xe của chúng ta đỗ ở bên kia."

An Kiệt thề sau này tuyệt đối không cùng Tịch tiên sinh đi siêu thị. Hơn nữa, muốn nỗ lực nắm giữ kinh tế trong nhà, ít nhất có thể ở thời khắc cần thiết có thể móc ra hai đồng rưỡi.

Cùng lúc đó, Tịch tiên sinh nghĩ dây thừng nên làm bằng chất liệu gì thì mới cỡi được dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

CEO tiền nhiệm Reeves Tịch (tên tiếng anh của Tịch Si Thần) của Thành nghiệp, trong buổi trình diễn thời trang tháng chín năm ngoái, đơn giản tuyên bố rút lui khỏi hội đồng quản trị.

Thành nghiệp là doanh nghiệp mới xuất hiện, ở giới truyền thông, giới giải trí đã có một vị trí quan trọng, Reeves Tịch rút lui nhanh như nước chảy xiết khiến cho các nhà truyền thông rối rít suy đoán.

Nhân viên cao cấp của Thành nghiệp tiết lộ, Reeves rút lui chỉ vì nghỉ phép, nghe nói, sang năm sẽ khôi phục chức vụ.

Có hai nhà truyền thông thậm chí bình luận nói, Reeves Tịch nghỉ phép để kết hôn. Cho đến hiện tại, bản thân Reeves và Thành nghiệp đều không ra mặt giải thích hay tỏ thái độ về vấn đề này.

Giữa tháng 12 năm trước, Reeves Tịch một người luôn luôn chăm chỉ làm việc, nhưng khi hoạt động công ích (làm từ thiện) đã tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên và công bố "Đã kết hôn", tin tức này khiến cho khắp nơi chú ý, nhưng truyền thông đến nay không có bất kỳ tin tức nào về phu nhân của Reeves, theo những người quen biết cho hay, Reeves đã có thể dùng thủ đoạn phong tỏa tin tức.

Tuần trước tạp chí CZ đăng tải Reeves và nữ nghệ nhân Lâm Mẫn của công ty M-SHA cùng nhau đến nhà hàng, trò chuyện với nhau thật vui.

...

"An Kiệt." Thanh âm Tịch Si Thần từ bên ngoài truyền đến.

"Vâng." An Kiệt đáp một tiếng, đôi tư thế ngồi tiếp tục xem tin tức trên websites.

"Xuống đây."

"Dạ." Rất có lễ trả lời.

"An Kiệt." Tịch Si Thần nhẫn nại ba phút đồng hồ.

"Ai da, em xuống đây." An Kiệt mè nheo đứng lên, nói thầm một câu, "Hồng phần tri kỷ nha", cô cười cười, khép lại máy vi tính ra khỏi thư phòng.

An Kiệt đi xuống liền thấy trong phòng khách có một chiếc xe đạp màu trần bì, "A, nhanh như vậy họ đã chuyển tới."

Tịch Si Thần nghiêng người dựa lưng vào ghế sa lon, "Anh còn tưởng rằng công ty họ đưa sai địa chỉ."

Nhìn chiếc xe hôm qua mình đặt hàng trên mạng, đồ thật cũng không khác nhau lắm, An Kiệt rất hài lòng, "Em ra ngoài chạy thử một vòng."

Tịch Si Thần đưa tay kéo cô qua, "Em có biết lái không?"

"Khi còn bé có học qua."

"Buổi tối đi Hoa Thịnh ăn cơm nhé?" Hai tay vòng quanh thắt lưng.

An Kiệt nhướn mày, "Lần này là lý do gì?"

"Bởi vì mỗi lần em đều chê đồ ăn anh nấu." Tịch Sĩ Thần thở dài, sau đó hôn người đang giương miệng cười người khác.

An Kiệt thờ hồn hèn đẩy hẳn ra một chút, "Sĩ Thần, ngày mai em muốn đi thăm Phác Tranh, anh mua lễ vật xong chưa?"

"Tập tranh phát triển trí tuệ."

An Kiệt đắc dĩ lắc đầu, "Trẻ con ngốc một chút sẽ đáng yêu hơn."

"Trẻ con thông minh mới có kẹo ăn."

An Kiệt kiễng mũi chân khê cán mặt của anh, cười đùa nói, "Có kẹo ăn."

Trong đôi mắt của Tịch Sĩ Thần mâu quang chợt lóe lên.

An Kiệt xoay người đẩy xe, Tịch Sĩ Thần gọi cô lại, dịu dàng nói, "Cẩn thận một chút, đừng chạy quá xa."

"Vâng." Chợt tựa như nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nói, "Hôm nay em không muốn đi ra ngoài ăn cơm, cho nên nhớ nấu cơm a, Tịch tiên sinh."

An Kiệt đạp xe khoảng nửa giờ quanh biệt thự, khi cô từ đường lớn chuẩn bị trở về, bỗng nhiên trong vườn hoa của một nhà ở hàng xóm một con chó sủa lớn hướng cô sủa to, làm cho cô sợ đến thiếu chút nữa ngã khỏi xuống xe, con chó kia đứng lên so với cô còn cao hơn, bộ dáng vô cùng hung thần ác sát, hơn nữa trông đối to lớn, may là có xích, nếu không đoán chừng xe đạp cũng chạy không qua nó. Định thành thói chạy nhanh qua thì cửa đột nhiên mở, ánh sáng khiến cô nhìn thấy chủ nhân vội vã từ trong phòng chạy ra, quát mắng tên con chó một tiếng. An Kiệt quay đầu lại, lần này càng bị làm cho sợ hơn, phía sau chủ nhân kia còn đi theo hai cái chó sủa, khỏe mạnh dị thường.

"Thật xin lỗi cô!"

An Kiệt không dám quay đầu lại trả lời, liền đạp xe đi.

Sau đó về nhà nói với Tịch tiên sinh. Tịch Sĩ Thần nhớ lại, nói là người kia trước kia là thầy dạy thú chuyên nghiệp, sau khi về hưu ở chỗ này, bởi vì thích chó cho nên trong nhà nuôi không ít, nhưng căn bản cũng sẽ không làm người khác bị thương.

An Kiệt nghe liền tiếp gặt đầu, cuối cùng hỏi một chút, "Sĩ Thần, làm sao anh biết điều này?"

Tịch Sĩ Thần khẽ mỉm cười, bụng nước trái cây salad ra, "Bởi vì trước khi tới đây có điều tra qua."

An Kiệt im lặng, nhưng suy nghĩ một chút loại hành động này cũng phù hợp phong cách làm việc của Tịch tiên sinh, cô cởi áo khoác xuống cùng đi vào phòng bếp.

"Có cần em làm gì không?"

"Anh có thể làm được." Tịch tiên sinh đang cắt cà chua, thể đứng thanh tao lịch sự, thời điểm anh làm việc có thói quen đeo mắt kính, nhìn qua lại thêm tư ưu nho nhã.

An Kiệt đi tới trung gian: ở giữa bậc đá cẩm thạch, tùy ý lật xem sách dạy nấu ăn bày trên đó, "Hôm nay anh làm cái gì, thịt bò chiên cộng thêm khoai tây à?"

"Thịt bò chiên, nhưng không có khoai tây, em có thể thử một chút cà chua."

"Không cần đâu." An Kiệt đối với cà chua "xin miễn thứ cho kẻ bắt tài" (không thích ăn).

"Oh." Tịch Sĩ Thần xoay người đối với cô ngoắc ngoắc ngón tay, An Kiệt hồ nghi một chút đi tới, Sĩ Thần vươn cánh tay ôm cổ của cô, sau đó, dùng sức hôn xuống.

"Mùi vị như thế nào?"

An Kiệt liếm liếm khóe miệng, bình tĩnh nói, "Không tệ."

Tịch Sĩ Thần lộ ra khuôn mặt tươi cười mê hoặc nhất, bụng lên thức uống đã uống hết một nửa đặt bên cạnh, "Nước cà chua, anh nghĩ em sẽ từ từ thích mùi vị của nó."

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

An Kiệt từ trong phòng Phác Tranh thăm em bé xong rồi đi ra ngoài, em bé trắng trắng mềm mềm, vô cùng đáng yêu, nhưng bé con mới được trăm ngày đặc biệt ham ngủ, tỉnh một hồi lại nằm úp trở về trong ngực mẹ ngủ say, An Kiệt không quấy rầy, nhanh chóng rời khỏi.

Tịch Si Thần ở phòng khách cùng Niên Ngật chơi cờ vua Tây Dương[1]. Phác Tranh đi siêu thị mua thức ăn, còn đi ở phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. An Kiệt nhìn trái nhìn phải một cái rất là nhàm chán, cuối cùng đi tới bên cạnh Tịch Si Thần xem chơi cờ.

Cách chơi cờ Tây Dương và cờ vua Trung Quốc giống nhau khác thường, An Kiệt cùng Phác Tranh chơi cờ năm quân[2], cờ phi hành[3], cờ vua là hoàn toàn không có đề cập qua, bắt quá xem thì đã hiểu một chút, thấy hơi thú vị.

"Si Thần, đi lên mặt đi, ăn hết mã."

Tịch Si Thần nghiêng đầu nhìn cô một cái, viết, "Quân đó không thể đi thẳng."

An Kiệt hé miệng, qua hai giây lại có chút ít ý kiến, "Xe -- "

Tịch Si Thần lần này không quay đầu lại, thân nhiên nói, "Xe không thể đi."

Bị đá kích, An Kiệt nhìn một hồi, không dám đưa ý kiến nữa, ngượng ngùng, đột nhiên có chút không vui, đang muốn tránh ra, cánh tay ở dưới mặt bàn nhẹ nhàng giữ cô lại.

"An Kiệt thích chơi cờ vua sao?" Niên Ngật ngồi ở đối diện mở miệng.

An Kiệt suy nghĩ một chút, không rõ có thích hay không, cô chẳng qua là cảm thấy mới mẻ.

"Em có thể bảo Si Thần dạy cho, Cậu ta trước kia là chủ tịch của câu lạc bộ cờ vua ở đại học."

"Thật à?" Tâm tình An Kiệt hào hứng lên rất nhiều.

Niên Ngật cười, "Câu lạc bộ cờ vua ở F Đại của chúng tôi từ trước đến giờ rất vắng vẻ, sau vì Tịch Si Thần gia nhập, trong nháy mắt liền thành nơi náo nhiệt."

"Anh ấy đánh cờ rất giỏi phải không?"

"Giỏi là một chuyện. Không biết bao nhiêu đàn chị, đàn em bởi vì Tịch Si Thần tham gia câu lạc bộ mà chạy tới tham gia câu lạc bộ cờ vua. Một đám con gái ngay cả con mã cũng không biết, hoàn toàn chính là đến xem anh chàng đẹp trai, lúc ấy chủ tịch câu lạc bộ của chúng tôi là một đàn anh, sống đến năm thứ tư chưa từng thấy cảnh tượng này, vui vẻ đến mức buổi tối ngủ không được chạy đến phòng ngủ của Si Thần trực tiếp nhận cậu ta là Phó chủ tịch, sống chết trước khi cậu ta tốt nghiệp, Tịch Si Thần được sống ở câu lạc bộ cờ vua." Niên Ngật hưng phấn nói.

Si Thần đi một nước cờ, nói, "Tiền bối, tôi nhớ anh lớn hơn năm tuổi, còn có, chúng ta hẳn là cũng không phải là bạn học."

"Ha ha." Niên Ngật mỉm cười, "Ngày thường cùng Vương Thành nói chuyện phiếm, nghe nhiều nên thuộc."

"Vương đại ca cùng Si Thần là đồng học?"

"An Kiệt, em gọi Vương Thành là đại ca, gọi thân thiết như vậy, còn gọi anh sao lại luôn Niên tiên sinh, Niêntiên sinh." Niên Ngật nhìn về phía Si Thần, "Có phải cậu uy hiếp cô ấy xa lạ với tôi hay không?"

Tịch Si Thần hoàn toàn lười đáp lại loại đề tài này, cúi đầu quan sát ván cờ, tay dưới mặt bàn nhẹ nhàng ve vuốt ở giữa bàn tay mềm.

Niên Ngật tự nhiên cũng sẽ không kỳ vọng Tịch Si Thần trả lời anh. "Vương Thành và Si Thần là bạn học ở đại học, nghe nói còn ở chung phòng." Niên Ngật quay lại phía An Kiệt tiếp tục "Nhớ lại năm đó", "An Kiệt, ông xã cô trước kia có biệt danh là cây cỏ đây."

"Biệt danh là cây cỏ à..." An Kiệt nghiêng đầu nhìn Si Thần, muốn cười, nhưng bàn tay dưới bàn nhu nhu tay cô đã tăng thêm một chút lực đạo.

Niên Ngật nhiệt tâm bổ sung tin tức, "Nghe nói rất nhiều nữ sinh theo đuổi cậu ta, khi đó lợi hại nhất là hoa khôi ở khoa ngoại ngữ, theo đuổi cậu ta hai năm, Tịch Si Thần cương quyết không cho người ta một cơ hội, cuối cùng cô gái đó đau lòng đi theo một đàn em đã theo đuổi cô ấy 3 năm, Vương Thành vẫn nói, đáng tiếc, hoa khôi kia lớn lên quá xinh đẹp, Si Thần, hoa khôi kia có phải thật là rất xinh đẹp hay không?"

Si Thần thật tình đánh cờ, lạnh nhạt nói, "Tôi không có nhìn kỹ."

Niên Ngật "Sách" một tiếng, "Sau lại còn có một cô gái tài giỏi, cũng có ý với Tịch công tử, nhưng là, lời đồn đãi nói trong lòng Tịch Si Thần sớm có ý trung nhân, cô gái đó nhiều lần cân nhắc lý trí, lựa chọn biết khó mà lui, a, nói đến tôi vẫn tò mò, Elvis, lời đồn đãi kia đến cùng có thật hay không?"

Si Thần bỏ quân King xuống, "Chiếu tướng, tiền bối, anh thua." Tịch Si Thần đứng lên, đột nhiên cười một tiếng, "Tiền bối, thì ra là anh cùng Vương Thành ở công ty cùng nhân rồi như vậy, tôi nghĩ, kỳ nghỉ phép của tôi kéo dài một chút nữa hẳn là cũng không thành vấn đề."

Niên Ngật nhìn nước cờ trên bàn, nháy mắt lại nháy mắt.

Tịch Si Thần cười cười ôm An Kiệt đi về phía cửa.

Niên Ngật lấy lại tinh thần, "Hai người đi đâu đấy?"

"Tôi cùng An Kiệt đi tản bộ một chút." Dừng dừng, Tịch Si Thần quay đầu lại cười nói, "Đúng rồi, tiền bối, trường trung học của An Kiệt chính là trường trung học phụ thuộc của Đại học F."

Gần tối, trời chiều nhuộm đỏ nửa bầu trời, người đi lại trên đường không nhiều lắm, An Kiệt đi ở phía trước, Tịch Si Thần đi ở phía sau một bước, An Kiệt quay đầu lại nói, Si Thần hoặc đáp hoặc mỉm cười. Hắn có thể đến gần, rất gần, nhưng, vĩnh viễn cũng sẽ không kéo xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn dầu trong nhà họ Phác sáng ngời, mọi người ngồi quây quần bên nhau cùng ăn bữa tối, nói chuyện trên trời dưới đất, vui vẻ hòa thuận.

Phác phu nhân (mẹ Phác Tranh) rất hài lòng đối với Niên Ngật, hỏi lung tung này kia, tìm hiểu hứng thú, hỏi thăm sở thích, cuối cùng chính là muốn giới thiệu người làm quen cho anh.

Niên Ngật liên tục từ chối, nói chuyện này không gấp.

"Cậu nhìn xem, cậu là người đàn ông lớn tuổi nhất ở đây, nhưng lại chưa kết hôn, thật may lại đây nói cho đi biết cậu thích cô gái như thế nào, đi kéo tờ hồng cho bảo đảm được chuyện."

Niên Ngật cười khỏ, "Cháu thật không gấp đi ạ."

"Mẹ à, anh họ từ nhỏ ánh mắt cao, đoán chừng mẹ chọn anh ấy thấy không thích." Bà xã Phác Tranh cười chen vào nói.

Phác phu nhân suy nghĩ chốc lát, cuối cùng khoát tay, "Thanh niên bây giờ, chọn đông lấy tây, được được, chậm rãi mà đi, sẽ khôn hơn chút."

Niên Ngật vừa nghe, lập tức đứng dậy thờ dài, "Tạ ơn lão phật gia khai ân." Khiến toàn bộ mọi người tại bàn cười lên.

"Si Thần, lần trước chuyện mảnh đất bên Thượng Hải còn chưa nói cảm ơn cậu a --" Phác Tranh nói.

Tịch Si Thần khề ngắc đầu, "Em không có hỗ trợ cái gì." Thấy An Kiệt gấp trứng tôm ăn, anh cầm lấy khăn ướt chà lau tay một chút, tự nhiên nhận lấy giúp cô lột tôm khô.

Phác Tranh cười ha ha một tiếng, "Nếu không phải cậu cùng chủ thầu khai phá chào hỏi, công ty chúng tôi vẫn còn nhỏ làm sao cạnh tranh được." Phác Tranh hào phóng giờ lên ly bia hướng Si Thần kính kính.

"Công ty của các anh thực lực không kém mà." Tịch Si Thần là thật lòng nói.

Phác Tranh cười sang sảng, "Quá khen, xí nghiệp tư nhân mà thôi, hy vọng năm mười năm sau có thể đưa ra thị trường."

"Chỉ khí ngút trời nha, người anh em, tôi góp cổ phần." Niên Ngật nói.

"Tốt!"

Trong bữa ăn tiếng cười thay nhau nổi lên, Tịch Si Thần cũng là rất ít tham gia nói chuyện, hắn ở trước mặt người ngoài luôn luôn lạnh nhạt.

"An Kiệt, lúc nào cháu dự định sinh em bé?" Sau khi ăn xong, lúc nói chuyện phiếm, bà xã Phác Tranh hỏi.

Đang ôm cục cưng treu chọc, An Kiệt không khỏi dừng lại, cười nói, "Si Thần giống như không muốn trẻ nhỏ."

Phác phu nhân từ phòng bếp cầm đĩa trái cây ra tới kinh ngạc, "Di, An Kiệt, Si Thần không thích trẻ con sao?"

An Kiệt gạt đầu, "Vâng." Đưa tay cho cục cưng nắm tay, chọc cục cưng cười một trận.

Tịch Sĩ Thần ngồi ở cách đó không xa nghiêng mắt nhìn qua một cái, cười cười quay đầu trở lại xem tin tức, một bên Niên Ngật ghé sát vào anh, "Đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, là điều bình thường."

Phác phu nhân hiển nhiên có chút ý kiến, để xuống đĩa trái cây, ngồi ở bên cạnh An Kiệt nhận lấy đứa bé, "Các cháu cũng không nhỏ, đừng chỉ lo thể giới hai người, nên kiềm chế lòng."

"Dạ." An Kiệt biết điều gật đầu.

Tịch Sĩ Thần than nhẹ, đưa tay vuốt ve cái trán, bà xã của anh tựa hồ càng ngày càng nhanh trí rồi.

Nhà Tịch tiên sinh cách nhà họ Phác khá xa, một thành đông một thành tây, lái xe khoảng 40 phút, trên đường về, An Kiệt dựa vào cửa xe nhìn cảnh đêm.

Đèn đỏ, xe dừng lại, Sĩ Thần quay đầu trở lại nhìn một bên mặt của An Kiệt, một lát sau khẽ gọi cô, "An Kiệt."

"Huh?" An Kiệt chậm chạp quay người lại, "Cái gì?"

Sĩ Thần đưa tay sờ gò má cô, "Em thật sự muốn sinh con sao?"

An Kiệt im lặng, không có đáp lời.

Sĩ Thần dịu dàng nhìn cô, "Chừng hai năm nữa được không? Chờ sức khỏe của em khá hơn một chút, chúng mình sẽ sinh con?"

An Kiệt thở dài, "Sức khỏe của em rất tốt rồi-- "

"Không được, bây giờ không được." Tịch Sĩ Thần kéo cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói, "An Kiệt, anh rất nhát gan... Thật không dám mạo hiểm."

Sáng sớm hôm sau An Kiệt nhận được một cuộc điện thoại, đại khái là bảo cô đi một văn phòng luật sư nhận việc, đều không cần phỏng vấn, trực tiếp nhận việc, cô vẫn cho là cái lý lịch mình gửi đi có chút sơ xài đã bị chìm xuống biển, không nghĩ tới vẫn sẽ có tin tức tốt như vậy.

An Kiệt hoảng hốt hoảng hốt, tạp dề cũng không cời xuống, vội vàng chạy lên lầu hai, ôm Tịch Sĩ Thần đang ở thư phòng đọc sách.

Sĩ Thần bật cười, "Tại sao em vui vẻ như vậy."

An Kiệt cười hi hi nhìn anh, "Em có việc làm rồi."

Tịch Sĩ Thần đem cô ôm đến ngồi trên đùi, tốt, thuận tiện làm rối loạn mái tóc dài của cô,

"Đó là công việc gì?"

"Trợ lý cho Luật sư."

"Trợ lý cho Luật sư..." Tịch Sĩ Thần cười hỏi, "Phỏng vấn thông qua rồi ư?"

An Kiệt lắc đầu, "Không cần phỏng vấn, bọn họ bảo em cuối tuần đi làm, em rất vui, thật, vô cùng vui vẻ." An Kiệt vừa nghĩ tới đã cảm thấy không chân thật, cảm giác còn đang nằm mơ, cô muốn đi làm việc, ít tiền cũng không sao, chính là muốn một công việc, cô không muốn mình không làm gì.

"A? Tốt như vậy, văn phòng luật sư kia ở đâu?"

An Kiệt đang muốn nói, bỗng nhiên sinh lòng cảnh giác, nhìn Tịch Sĩ Thần, hí mắt nói, "Anh muốn làm gì?"

Nụ cười của Tịch tiên sinh không thay đổi, "Anh chỉ là muốn mỗi ngày đưa em đi làm."

An Kiệt hồ nghi, "Thật?"

"Em nghi ngờ anh, huh?"

"Nghĩ ngờ." An Kiệt chân thành nói, "Thật ra anh là người xấu nhất."

Tịch Sĩ Thần khép mắt, hình dáng tràn đầy sức quyến rũ của đàn ông, đôi môi kiên nghị khẽ vung lên, "A? Anh hư chỗ nào?"

"Vấn đề chính là nơi nào cũng hư."

Sĩ Thần than nhẹ, nâng mặt của An Kiệt khẽ hôn môi của cô.

An Kiệt cười nhẹ, "Làm sao vậy?"

"Làm chuyện xấu." Lực đạo trong tay tăng thêm chút, không cho cô né ra, chậm rãi mút hôn sâu hơn...

An Kiệt thấp thòer gấp, đè lại quần áo, làn da sáng đã bị nhiễm một tầng mờ hôi mỏng, "Đứa trẻ..."

Si Thần dừng lại, sau đó buồn bực cười ra tiếng, "Em đang ở đây trả thù ư, An Kiệt." Nói xong đứng lên ôm An Kiệt trực tiếp hướng gian phòng ngủ mà đi.

An Kiệt gật mình, "Uy..."

"Không cần lo lắng, sẽ không có con."

"..." Không phải là cái vấn đề này sao? Là vấn đề này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tịch tiên sinh xem như là một người đàn ông thành đạt, mà doanh nhân bình thường cũng tương đối bận rộn, cho nên từ khi anh tốt nghiệp trường đại học, hàng năm cũng sẽ nhận được không ít thư tín mời anh về lại trường thuyết giảng hoặc tham dự một ít hoạt động đơn giản kỷ niệm ngày thành lập trường, năm xưa bởi vì công việc bận rộn với lòng có nơi riêng, nên rất ít tham dự loại hoạt động này, lần này nhận được văn kiện mời thuyết giảng về khủng hoảng tài chính của F đại, thành thật mà nói, vẫn là không hăng hái, anh lưu luyến gia đình, không cần thiết thì anh quyết định sẽ không chủ động đi tham gia loại hoạt động xã giao này. Thiệp mời trên tay quay một vòng tùy ý ném ở trên bàn trái đá cẩm thạch.

An Kiệt từ lâu hai xuống tới, hôm nay cô muốn đi làm, cho nên ăn mặc nghiêm chỉnh hơn so với ngày thường, một bộ âu phục màu sậm, thân hình bình thường hơi gầy nhờ bộ âu phục nhỏ nhắn vừa người nên lộ vẻ thanh tú, Tịch Si Thần đi vào phòng khách không khỏi nhìn cô nhiều chút.

"Sớm."

"Sớm. Anh làm chocolate mà em thích, với ca cao nóng được không?"

"Vâng." Đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, "Si Thần, em búi tóc lên có phải sẽ tốt hơn hay không?"

"Uh, búi lên nhìn rất đẹp."

"Thật ợ?"

"Thật." Tịch Si Thần đi tới quầy ba nơi để hai ly ca cao nóng, lấy bụng tới, "Chờ một chút anh đưa em đi?"

"Không cần đâu." Phòng diện này An Kiệt không linh tinh, nhận lấy ly ca cao uống một hớp, ngọt mà không tron miệng cảm giác vô cùng tốt, "Anh cho sữa tươi sao?"

"Anh cho một chút." Tịch Si Thần giọng nói nhàn nhạt, "Em cự tuyệt càng ngày càng dứt khoát, An Kiệt."

"Em nhớ trước kia cự tuyệt càng dứt khoát hơn."

"Vây cũng được." Si Thần nhướn mày thừa nhận, dừng lại, nói một chủ đề không liên hệ, "Tối ngày hôm qua anh nhận được một email, là của em, xin lỗi, anh đã vô tình mở ra." Lời này cũng là lời thật, mặc dù thư phòng có hai máy tính, nhưng An Kiệt tương đối thiên vị chơi máy của anh, cho nên hòm thư của cô, tin nhắn cũng thường là tự động đổ bộ lên máy tính của hắn. "Người gửi thư tên là Diệp Lận, nội dung là... Hắn muốn gặp em một lần."

An Kiệt nhìn sang.

"Thật bất ngờ sao?" Si Thần mỉm cười, "Bản thân anh không cảm thấy bất ngờ."

Nơi làm việc của An Kiệt là ở tầng thứ chín của tòa nhà, từ thang máy bước ra thấy liền nhìn thấy bảy chữ to sáng ánh vàng rực rỡ "Văn phòng luật sư XX". Từ trong túi cô lấy ra lý lịch sơ lược rồi đẩy cửa đi vào, phòng làm việc rộng rãi, mười mấy bàn làm việc, bảy tám người đang bận rộn, phía ngoài có hai người, một ngồi một đứng, đang thảo luận một xấp tài liệu, An Kiệt do dự, lúc này đi tới quầy rầy có thể không tốt không, đang suy nghĩ, người đàn ông đứng đã nhìn thấy cô, cười đi tới, "Là Giản tiểu thư sao?"

"Vâng."

"Tôi là La Thiều, tuần trước chúng ta đã nói chuyện điện thoại."

An Kiệt gật đầu, tiếng nói vang ra, "Vâng, chào anh."

La Thiều xoay người hướng cô gái mới vừa rồi cùng thảo luận phân công, "Phương Tân, pha hai ly cà phê mang đến phòng làm việc của tôi."

An Kiệt suy nghĩ một chút hay là đưa lên lý lịch sơ lược.

"Không cần, lý lịch sơ lược của cô tôi đã xem, thành thật mà nói, Giấy tiểu thư tới phòng làm việc của chúng tôi có chút đại tài tiểu dụng (có tài lớn nhưng ít chỗ phát huy)". Đi vào phòng làm việc, chỉ chỉ cái ghế đối diện, "Mời ngồi."

"Cám ơn." An Kiệt tự nhiên biết "Đại tài tiểu dụng" chẳng qua là khách sáo, "Anh có thể nhận tôi vào làm việc, tôi vô cùng cảm kích, dù sao, tôi chưa có kinh nghiệm làm việc."

"Kinh nghiệm có thể từ từ tích lũy." Từ trên bàn làm việc rút ra một phần văn kiện đưa cho cô, "Đây là tài liệu năm gần đây của văn phòng chúng ta, còn có một vài vụ án đang xử lý, có thời gian cô hãy xem một chút, làm quen trước."

An Kiệt nhận lấy, nghiêng đầu hỏi, "Tôi cho là đối với nhân viên mới mà nói, những thứ này hẳn coi như là cơ mật."

La Thiều không có ngờ cô rõ ràng như vậy, nửa nói giỡn, "Cô đáng tin tưởng." Nghĩ đến một chuyện, "Cuối tuần tôi phải đi công tác, cho nên tôi sẽ sắp xếp những người khác hướng dẫn cho cô, có vấn đề gì không?"

"Không có." Thành thật mà nói, có vấn đề chính là người phụ trách này đối với cô quá mức khách khí, còn có, hiệu suất của luật sư quả nhiên rất nhanh, cô cho là hôm nay chẳng qua là đến báo danh, ngày mai mới bắt đầu công việc.

"La luật sư." Phương Tân bùng cà phê đi vào, "Lâm Kiểm gọi điện thoại tới bảo anh đi tòa án một chuyến, anh ta nói càng nhanh càng tốt."

"Chuyện này không vội." La Thiều khoát tay, sau đó chỉ chỉ An Kiệt, "Vị này là Giấy tiểu thư, cô mang cô ấy đi làm quen hoàn cảnh một chút, trở lại, khi nào Âu Dương luật sư tới đây, bảo cô tới phòng làm việc của tôi."

"Vâng."

An Kiệt mới ra khỏi phòng làm việc, điện thoại trên bàn làm việc của La Thiều liên vang lên, liếc nhìn số điện thoại cười lên, "Cô ấy đã tới -- ha ha, anh nói, tôi nhất định làm thỏa đáng, được, được -- vậy lúc nào rảnh cùng nhau ăn bữa cơm, được, Vua không nói đùa a."

Công việc của An Kiệt, nói thật, vô cùng dễ dàng, có lẽ là do ngày đầu tiên, thầy của cô là Âu Dương luật sư rất có danh tiếng trong nghề, nghe nói còn lên ti vi nhiều lần, mặc dù là nữ cường nhân, nhưng đối với người hơi thân thiết, thỉnh thoảng khi An Kiệt đóng dấu một vài văn kiện, giấy tờ, thường kiểm tra một số điều lệ tiếng Anh, còn lại phần lớn thời gian cũng không "Sai khiến" cô. Thật sự là không có việc gì, trên đường phát cho Tịch Si Thần một cái tin tức, kết quả người tôi không thêm quan tâm đến lý lẽ của cô, cuối cùng chỉ có thể hướng về phía máy vi tính tiếp tục ngăn người, sau đó, nghĩ thầm, thật ra thì ở lại nhà cũng không xấu...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

"Gián An Kiệt?" Nguyễn Tịnh xách theo giỏ mua đồ, giọng nói còn do dự, nghi hoặc.

An Kiệt quay đầu lại, cô gái trước mặt mặc rất thời thượng, đồ trang sức trang nhã, "Uh, cô là..."

"Thật sự là cậu!" Nguyễn Tịnh hơi có vẻ kích động, "Minh mới vừa còn không dám nhận, cậu thay đổi thật nhiều, tớ là Nguyễn Tịnh a, bạn học cùng lớp, lớp mười một khi phân ban văn lý học cùng nhau, cậu không nhớ rõ sao?"

Đích xác là không có nhiều ấn tượng, nhưng vẫn lễ phép gật đầu một cái, "Xin chào."

"Hắc, tính cách thật ra không có thay đổi, vẫn lạnh lùng như trước."

An Kiệt không biết như thế nào nói tiếp, chỉ nói, "Có chuyện gì không?"

Nguyễn Tịnh bị đá kích, "Cô nàng này làm sao chán như vậy a." Cúi đầu thấy An Kiệt đẩy xe mua đồ, "Mua nhiều đồ như vậy! A, Diệp Lận đâu? Anh ta cùng cậu tới sao? đã hai, ba năm mình không gặp anh ta."

"Không. Cậu có chuyện gì không?" Nếu như một câu hỏi hai lần tỏ vẻ cô đã không muốn đáp lại

Nguyễn Tịnh hiển nhiên là người thần kinh thô (ý nói ko có cảm giác), "Các cậu kết hôn chưa?"

An Kiệt thờ dài, "Nguyễn tiểu thư --" vừa muốn nói, một người đàn ông đi tới cắt ngang cuộc nói chuyện của các cô, "A Tịnh, cuối cùng cũng tìm được! Chóp mắt em đã lẩn như cá trạch."

Người đàn ông mặc áo vét tông, diện mạo đoan chính, thân không tính là cao, thấy An Kiệt liền cười nói, "Bạn của em à?" Lời này chính là hỏi Nguyễn Tịnh.

"Bạn học lớp mười một, Giản An Kiệt." Nguyễn Tịnh giới thiệu, "Chồng mình, Thi Viễn."

Sau đó... An Kiệt hoàn toàn không rõ tại sao bọn họ nhất định phải cùng cô đi dạo siêu thị.

"Diệp Lận không có cùng đi a!"

Không muốn giải thích nhiều, nhân nhặt đáp lời, đi dạo đến hàng nước trái cây, đưa tay chọn lấy mấy hộp ô mai, kết quả từng cái bị thả lại tại chỗ, "Cậu nhiều tiền a, trái cây đóng gói này rất đắt tiền, đi chỗ khác mua hàng ròi, giá rẻ hơn."

"Không sao." An Kiệt thờ dài, bàn tay đến một nửa lại bị Nguyễn Tịnh kéo về, "Đi một chút, mình dẫn cậu đi chọn, bảo đảm vừa mới vừa rẻ."

"Ai, thật không sao."

"A Viễn, giúp cô ấy đẩy xe." Nguyễn Tịnh đánh giá An Kiệt, "Dáng người của cậu làm sao vẫn giữ được như vậy? Từ sau khi kết hôn mình mập rất nhiều, gần đây đều uống thuốc giảm cân, một chút hiệu quả cũng không có, còn lãng phí vài trăm đồng tiền một cách vô ích."

An Kiệt trở mắt nhìn xe đẩy của mình bị Thi Viễn tha đi...

"Bây giờ cậu làm việc ở đâu?"

Thi Viễn rất muốn điều đình, nhưng vẫn không nhúng vào nói được, không có mấy người chịu được tính tình của Nguyễn Tịnh, may mà người bạn trung học này cứ chỉ quý nhà, không có trực tiếp rời đi.

An Kiệt cam chịu số phận, "Sở hành chính quản trị."

"Sở hành chính quản trị? Văn phòng luật sư sao? Cậu thế nhưng biết làm công việc ở nơi đó. Tiền lương một năm đại khái bao nhiêu?"

"Mình không rõ." Dừng ở trước hàng xoài nghĩ tới có nên chọn một ít hay không, nhưng Sĩ Thần có thể không để cho ăn.

Nguyễn Tịnh làm hình dáng té xù, "Tiền lương làm sao có thể không rõ."

"A Tịnh." Thi Viễn cười khỏ nói sang chuyện khác, "Giản tiểu thư, cô mua nhiều đồ như vậy một mình có xách được không?" (#Ami: chị ấy có trợ thủ cấp cao mà anh lo gì =))

A Tịnh khoát tay, "Chúng mình có xe, chúng tình đưa cô ấy về." Có một vấn đề vẫn muốn hỏi, "An Kiệt, các cậu-- kết hôn chưa?" Trước kia nghe được một chút lời đồn đãi, cũng không biết là thật hay giả, nói là một đôi khiến người hâm mộ nhất trường trung học thật ra đã chia tay.

"Uhm." Tùy ý gạt đầu, cho một đáp án nước đôi (có 2 nghĩa) lập lờ.

"Mình đã nói mà, a Tịnh hừ nhẹ, "Gia Trần kia nói năng lung tung, hai người thật xứng đôi a, a Diệp diện mạo đẹp trai lại biết kiếm tiền, cậu cũng không biết, cậu ấy trước kia không phải là chụp quảng cáo cho một đồ uống sao, cục diện tin của bọn mình có một cô bé đặc biệt thích cậu ta, mình nói cậu ta là bạn học, bây giờ thử nghĩ xem cũng cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin), bạn học lớp mười một của mình lại là mình tình."

An Kiệt nhất quán (trước sau như một) nhẹ nghe, không nói gì.

"Em không phải là muốn mua quả trám[2] sao?" Thi Viễn nhắc nhở, Nguyễn Tịnh kêu một tiếng quay trở lại phía sau khu quả hạch.

"Xin lỗi, cô có chút bát quái (chắc nghĩa là cái gì cũng nói được)."

An Kiệt lắc đầu, rất tự nhiên đáp, "Con người cô ấy rất tốt."

Bất kể có phải khách sáo hay không, vị Giản tiểu thư này tựa hồ cũng không có lạnh nhạt như cô biểu hiện, thật ra thì tính tình hẳn là coi như là ôn hòa, "Thật sự không tốt, làm trễ nải thời gian của cô."

"Không có chuyện gì, cảm ơn." An Kiệt tiếp nhận xe mua đồ, lễ phép nói lời từ biệt sau đó lững thững đẩy xe hướng nơi mình muốn đồ đi trước.

Vòng qua hàng cà phê, mắt thấy đến hình dáng quen thuộc đang đứng ở trước quầy chuyên doanh (quầy bán một loại hàng hoá) chọn salad.

"Em chán ăn sốt cà chua."

Đẩy xe tới bên cạnh, đầu vô lực dựa trên lưng hần.

"Lấy nước trái cây rồi sao?" Tịch Si Thần cầm lấy một lon bắp bỏ vào xe mua đồ, cười khẽ xoay người, "Em sao vậy?"

"Gặp một bạn học."

Đem mũ lưỡi trai đội vào cho cô, "Sau đó?"

"Sau đó, em không có mua nước trái cây." Vừa nói cũng là bật cười, "Si Thần, em đột nhiên cảm thấy lớp mười một của em trôi qua rất không tồi."

"A Những gì?"

"Rất nhiều phương diện, như tình bạn bè học này, tỷ như -- mối tình đầu của em."

Người khác rất cao quý hừ nhẹ một tiếng.

An Kiệt nghĩ tới một chuyện, "Tịch Si Thần, một năm anh kiếm được bao nhiêu tiền?"

"Cái gì?"

"Tiền lương, em muốn tham khảo." Trên căn bản, vật tham khảo này là lấy hơi cao chút.

Ở thời điểm tính tiền lần nữa gặp phải bọn Nguyễn Tịnh, cũng không phải ngoài ý muốn, An Kiệt đang tựa vào trên lưng Tịch Si Thần chờ hần tính tiền.

"Gián tiểu thư." Thi Viễn giờ lên cái giờ mua đồ đứng hàng phía sau bọn họ, Nguyễn Tịnh có chút chán chờ hiếm thấy, "Hắc, An Kiệt."

An Kiệt cười cười, "Hai người mua xong hết rồi?"

"Uh." Vừa mở miệng liền không câu nệ, a Tịnh tổ khổ, "Cũng là chút ít đồ ăn vặt, gần đây giảm cân giảm đến có chút cam chịu."

An Kiệt suy tư chốc lát, "Mình không hiểu phương diện này, cậu có thể hỏi Gia Trân, cô tương đối có kinh nghiệm."

A Tịnh vừa nghe, kích động, "Hỏi Mạc Gia Trân còn không bằng chính mình tìm hiểu, cậu cũng không biết, cô gần đây ăn được so với mình còn mập hơn."

Nguyễn Tịnh tựa hồ rất quen dùng những lời như "Cậu cũng không biết", "Xin lỗi, không giúp đỡ được cái gì."

Tịch Si Thần nhận lấy hóa đơn của người bán hàng đưa, cúi người bên tai cô nhẹ hỏi, "Cần cho em thêm thời gian không?"

"Không cần." Thật ra thì làm được loại trình độ này đã rất tốt, thoáng cái làm cho cô đối với ai cũng thân thiện thật có chút khó khăn, quay đầu lại hướng vợ chồng Thi Viễn nói lời từ biệt, "Chào tạm biệt, gặp lại sau."

Nguyễn Tịnh cứng nhắc khoát khoát tay, nhìn bóng lưng rời đi của hai người có chút say mê, hộ hoa sứ giả bên cạnh Giản An Kiệt không phải là Diệp Lận mà là một gã đàn ông khác, tình trạng gì? Càng kỳ quái hơn chính là, a Tịnh thật dài than ra một hơi, cô mới vừa rồi thật rất muốn hỏi, lòng hiếu kỳ đã đến cổ họng, nhưng là, người đàn ông bên cạnh An Kiệt, chẳng biết tại sao làm cho người ta ngay cả tâm tư bát quái cũng không dám cao hứng.

"Đi thôi, còn nhìn gì nữa." Người khác đem một túi đồ ăn vặt đưa cho cô.

A Tịnh lẩm bẩm nói, "Uy, anh có cảm thấy anh ta có chút quen mắt hay không?"

Thi Viễn cũng không hỏi "Anh ta" là chỉ người nào, "Không cảm thấy."

"Nói thật đi."

"Nói thật chính là, em có thể hay không thỉnh thoảng một ngày không nhiều chuyện."

"Không thể," Nguyễn Tịnh tay phủ cằm, lời nói thâm thía, "Vừa nhìn chính là kiểu người thành công, giọng nói thấp đến cực điểm.. em mơ hồ có loại cảm giác, uh, người đàn ông này so với Diệp Lận càng khó làm hơn."

Thi Viễn trực tiếp lựa chọn trầm mặc, dù sao vợ của anh một mình cũng có thể suy nghĩ lung tung rất hăng say.

Sau đó, năm giây sau, a Tịnh sợ hãi kêu, "Sát lại, Tịch... Cái gì kia, trên báo tài chính và kinh tế đã từng xem qua!"

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Mọi người đều bảo sau khi kết hôn liền không nói đến chuyện yêu đương nữa, chỉ nói củi gạo dưa muối, song Tịch Si Thần cùng Giản An Kiệt sống chung vẫn lãng mạn, mặc dù có lúc cũng đều vì bữa ăn tối ăn cái gì mà hơi tranh luận, nhưng thái độ yêu thương không giảm chút nào, điều thay đổi duy nhất chính là hôn nhân khiến cho hai người từ ghi lòng tạc dạ chuyển thành tề thũy trường lưu âm áp.

Tỷ như trừ thời gian cần thiết ra của làm việc, hai người cũng là yên vị ở lại nhà, An Kiệt lưu luyến gia đình, Tịch Si Thần yêu bà xã trong nhà, tính tình giống nhau. Cuối tuần nào Tịch tiên sinh cũng lôi kéo bà xã ngủ nướng, cho đến mười hai giờ mới thả người, quay đầu lại cùng nhau ăn bữa sáng. Nếu như thời tiết tốt, xế chiều An Kiệt sẽ ra cửa tản bộ hoặc là lái xe ô tô đi một vòng xung quanh nhà, Tịch Si Thần bình thường làm việc của mình (tuy nói là nghỉ ngơi dài hạn, nhưng chuyện gì cũng không quản là không phải); nếu như trời mưa, An Kiệt chỉ có thể lựa chọn ở thư phòng đọc sách, đọc sách cô thì thích, nhưng lại có một ít tính tình -- nếu như Si Thần tới đây gõ cửa hai lần trở lên, trên căn bản cô sẽ không có tính nhẫn nại nhìn quyển sách này nữa -- nguyên nhân không thể nào khảo chứng. Dĩ nhiên, nếu như hai người cũng hăng hái, liền lái xe đến rạp chiếu bóng trong thành phố xem một bộ phim, hết giờ xem phim liền thuận đường giải quyết bữa ăn tối, cũng tránh phải thảo luận những chủ đề có ý kiến khác nhau.

"Anh đi mua bắp rang bơ có được hay không?" Bởi vì không thích chen chúc, cho nên xem phim xong bọn họ ra muộn nhất.

Tịch Si Thần kỳ quái, "Em không phải vừa mới ăn rồi sao."

"Vấn đề là em không có ăn nhiều."

Si Thần cau mày, "Anh không thích ăn đồ ngọt."

"Được rồi, hôm nay anh có thể chỉ mua một phần nhỏ." An Kiệt hỏi, "Vậy anh không đi thì anh cho tiền em tự đi mua?"

Cuối cùng Tịch tiên sinh cũng tự nhiên thỏa hiệp, "Em ở chỗ này chờ anh, đừng đi loạn."

Về sau An Kiệt tổng kết ra một kinh nghiệm, muốn cho Tịch Si Thần làm việc gì thật ra thì rất đơn giản, chính là đem câu thỉnh cầu đổi thành đề lựa chọn, trong đó một câu quyết định là do cô làm chủ ngữ.

An Kiệt hết thấy nhìn thấu, mà Tịch Si Thần hơi có vẻ thâm trầm.

Có lúc An Kiệt sẽ hỏi một vài vấn đề, tỷ như, "Si Thần, anh thích màu sắc gì?"

"Em thích gì anh liền thích gì." Cho nên trên căn bản hỏi không ra cái gì, nhưng là thông qua quan sát, cô thích màu cam Tịch tiên sinh cũng thật tương đối ưu tiên màu cam, kể từ đó, câu "Em thích gì anh liền thích gì" có vẻ không chỉ là nói đơn giản như vậy.

Nói về việc muốn để cho Tịch Si Thần tiết lộ điều gì, thật ra thì cũng cũng không phải là đặc biệt khó khăn, nếu như khi đó An Kiệt dùng bí mật bằng giá trao đổi.

"Tuổi trẻ của anh trải qua như thế nào?"

"Đọc sách, chơi bóng, vào mùa hè sẽ đi bơi lội."

"Bơi lội? Bơi ở sông sao?"

"Anh nghĩ, anh vẫn gọi nó là hồ bơi." Si Thần cười nhìn cô một chút, "Còn em?"

"Không kém bao nhiêu đâu, đọc sách, hội họa." An Kiệt nói, "Nghỉ đông và nghỉ hè sẽ cùng mẹ đi Thượng Hải ở một thời gian ngắn, khi đó bà ngoại thân thể không tốt, vẫn sống ở trong bệnh viện."

"Trung học chúng ta chính là học cùng một trường." Dịu dàng khẽ vuốt sợi tóc ở lưng cô, "Em khẳng định không nhớ."

An Kiệt thật sự không biết, cho nên về mặt có chút kinh ngạc, cô vẫn cho rằng anh biết cô là thông qua ảnh. Trầm Tĩnh Du cùng Giản Chấn Lâm quen biết đã lâu, trước kia là cộng sự trong công việc, từ đó giới thiệu con gái quen biết cũng không kỳ quái.

"Có một thời gian anh ngày ngày đi khoa mỹ thuật tạo hình."

"Có thật không? Bất khả tư nghị (không thể tin được), em ngày nào cũng ở nơi đó." An Kiệt ngẩng đầu nhìn Si Thần, "Anh đến tìm em sao?"

Tịch Si Thần giơ tay lên vuốt ve cái trán, "Sau lại không đi."

"Tại sao?"

"Chính là không muốn đi."

"À."

Một lát sau Si Thần khẽ cười thờ dài, "Anh không muốn thấy em quan tâm anh ta như vậy, nhưng -- chưa từng nhìn anh một cái."

An Kiệt ngồi dậy, hai tay nhẹ ôm lấy khuôn mặt ưu nhã, trấn an người yêu nhưng cũng có chút tự làm khổ mình, "Em xin lỗi."

"Anh tha thứ em." Nói được đúng lý hợp tình.

An Kiệt buồn cười, "Thật ra thì đổi lại góc độ để xem, thời điểm anh biết em, nhưng em đối với anh không biết gì cả, không phải là cũng rất không công bằng?"

"Em đang an ủi anh sao?"

"Tất nhiên." Tung mình xuống giường, "Tốt lắm, một ngày để cho em đau lòng một lần như vậy đủ rồi, em muốn đi về tranh, đến đây đi, làm người mẫu cho em, trong lúc này em sẽ chỉ ở đây nhìn anh."

"Cần còi áo không?" Tịch Si Thần cười đến thật có thâm ý.

"Không cần."

"Thật?"

"Nếu như anh không ngăn ngại em lấy máy chụp hình chụp cũng được." Hẳn là có thể bán ít tiền.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Anh đứng dậy ôm lấy An Kiệt đi về thư phòng, "Thân thể của anh chỉ thuộc về một mình em."

An Kiệt có chút chịu không được, "Em đoán người khác nhất định ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ Tịch Si Thần thanh cao có thể nói ra lời như thế."

Tịch tiên sinh hiển nhiên không thèm để ý người khác nghĩ thế nào, "Cuối tuần sau em có rảnh không?" Anh dẫn dắt từng bước.

"Em nghĩ -- nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có rảnh rồi. Anh muốn hẹn hò với em?"

Thanh âm Tịch Si Thần mềm nhẹ mấy phần, "Đi với anh một chuyến tới thành phố G được không?"

"Em nhớ ra rồi, em có việc." Giọng nói của cô lộ vẻ tiếc nuối.

Tịch tiên sinh hí mắt, lãnh ngạo lên án, "Em nói có rảnh rồi, không cho xuất nhĩ phản nhĩ (nói rồi nuốt lời)."

An Kiệt đã quen với hần cao cao tại thượng chơi xấu, "Em mới vừa nói 'Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra', mà em bây giờ nhớ tới thứ bảy có một cuộc triển lãm tranh trong thành phố."

"Được rồi, nhưng ——" cúi người lăm bằm, thanh âm khêu gợi vô cùng mê hoặc, "Em còn có một tuần suy nghĩ, anh chờ em thay đổi chú ý, nhất định."

An Kiệt hơi nghiêng đầu, đón nhận cặp mắt chuyên chú kia, sau đó cười nói, "Em hi vọng là thế."

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Gần đây cô thường nhớ về thời gian đã qua, nhớ tới một số người trước kia cứ nghĩ là đã quên, mặc dù là những đoạn ngắn vụn vặt, nhưng là, trong mộng đứt quãng nhớ lại, sau đó từ từ ghép thành một bộ đầy đủ, giống như Lys thường xuyên ngâm nga một đoạn dân ca của Pháp quốc, "Nhớ lại hoa hồng nở rộ trên cầu phao", An Kiệt buồn cười, phía sau ca khúc "Tôi yêu người đã lâu, vĩnh không thể quên."

Cô ngâm nga câu hát cuối cùng đi qua phòng khách, đi tới cửa sân sau, Tịch Si Thần đang ở trong vườn hoa tưới cây, áo sơ mi màu trắng và quần bình thường, chân trần trụ đi trên cỏ, ống quần cuốn lên cao, bộ dáng tự phụ trông hoà thuận nhiều hơn, "Thật sự nên lấy máy chụp hình để chụp."

"Cái gì?"

"Nothing." An Kiệt ngồi vào trên thềm đá, ngón tay chỉ chỉ xe jeep màu xám ở ngoài rào tre, "Anh mua xe mới khi nào?"

Tịch Sĩ Thần nghiêng đầu nhìn lại, "Ngày hôm trước."

"Nhà để xe không còn chỗ nữa rồi?"

"Xem như thế đi." Đứng vùi nước, anh cười đi tới, "Hôm nay em không đi làm?"

"Thứ bảy nghỉ. Em muốn lái xe."

"Không được." Anh cúi người lật ống quần xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng cô, trong mắt có nụ cười, "Em nên rõ ràng tình trạng giao thông ở thành phố A, anh sẽ không yên lòng."

"Thật ra thì anh muốn nói tình trạng sức khỏe của em không cho phép." An Kiệt cau mày, "Chỉ là tay phải của em hơi đau thôi, cũng không phải không thể lái xe."

"Tại sao đột nhiên em muốn lái xe ? Trước kia không phải là sẽ không --" anh dịu dàng hỏi, quỳ gối ngồi ở bên cạnh cô, thuận tay đem tóc dài che kín mặt của cô phác ra đằng sau.

"Sẽ không cái gì?" Giọng nói An Kiệt có chút cười đùa, "Anh đều nói lúc trước, huống chi, lúc ở nước Pháp em cũng tự mình lái xe."

"Uh, đó là trước lúc em bị tai nạn xe."

"A, anh muốn nói điều này." An Kiệt rên rỉ, "Trận tai nạn đó cũng không phải là em muốn, anh lần nào cũng đều mắng."

"Anh không phải là mắng em"

"Chẳng lẽ là khích lệ?"

"Em muốn chúng tôi tiếp tục tranh luận?" Trên căn bản những lời nói không giống nhau thì cuối cùng đều là "Tan rã trong không vui" .

"OK, Over." An Kiệt thức thời, giơ tay lên ngăn chặn ánh mặt trời, "Nóng quá a."

"Muốn ăn kem sao?"

"Anh đi mua."

Tịch Sĩ Thần đứng lên, đưa tay kéo cô, "Cùng đi."

"Không muốn." An Kiệt đẩy anh, " Anh đi nhanh lên."

Sĩ Thần quay đầu sang nhìn cô một cái, cười xoay người trở về phòng.

Giờ tan tầm hai ngày sau đó, y theo lệ cũ lên xe giao thông công cộng (chắc xe bus quá) đi về nhà.

"Giản tiểu thư, có muốn tôi đưa cô về không?" Đại luật sư Kim cùng làm việc, đi ra theo kịp hỏi.

"A, không cần, cảm ơn." An Kiệt quay đầu lại, lắc tay từ chối nhã nhặn, đối với sự nhiệt tình của người khác vẫn là không quen tiếp nhận.

"Không sao, dù sao thuận đường." Làm luật sư đúng là gọn gàng lưu loát, "Xe tôi dừng ở bên kia, đi thôi."

"Không cần phải phiền phức như thế, thật."

"Làm sao? Chẳng lẽ là sợ tôi có dụng ý khác?" Kim Diệp mỉm cười tỏ thái độ, "Tôi đã kết hôn, đứa con đã đi nhà trẻ, tuyệt đối an toàn."

"Không phải vậy." Dù sao da mặt mỏng, cười giỡn nói nghe như vậy không khỏi có chút đột kinh hách, "Tôi cũng đã kết hôn."

Kim Diệp nghiêng đầu, có chút kinh ngạc hiếm thấy, "Nhìn chưa ra a, cô nhìn qua -- hoàn toàn không giống như là đã kết hôn."

"Tại sao?" An Kiệt kỳ quái, kết hôn cùng không có kết hôn chẳng lẽ còn có thể từ trên mặt nhìn ra được?

Kim Diệp bị nét mặt của cô chọc cười, "Ý của tôi là cô nhìn qua rất điềm đạm, còn có chút lạnh lùng -- ách, tôi nói như vậy cô không ngại ngại sao?"

"Không." Cũng không để ý nhẹ nhàng cười một tiếng, "Trên thực tế là như thế."

"Khiến người ta không biết làm thế nào."

"Có khoa trương như vậy sao?" Rốt cục cô cười ra tiếng, vẻ mặt buông lỏng không ít.

"Chồng cô là lão sư (thầy giáo)?"

"Không phải." An Kiệt vô cùng giật mình, tại sao lại là giáo viên?

"Chẳng lẽ là nhân viên công vụ (viên chức, công chức...)"

"Không phải." Suy nghĩ một chút nói, "Anh ấy coi như là -- thương nhân đi." Đáp có chút dè dặt, cô không thích ở trước mặt người ngoài nói những chuyện quá riêng tư.

"Thương nhân?" Kim Diệp nhượng mảy, "Tôi cho hẳn là một người đàn ông tương đối ôn hòa, người làm ăn có chút ngoài dự tính của tôi."

Hai người một trước một sau đi tới lối đi bộ chờ đèn xanh để qua đường. An Kiệt cũng không có tiếp tục nói chuyện, luật sư Kim tựa hồ muốn đưa cô qua đường, thật là có chút khách khí.

"Anh ấy làm cái gì?" Kim Diệp một lần nữa quay đầu lại, tay để lên miệng túi, hỏi xong cười giải thích, "Luật sư đều thích hỏi rõ ngọn nguồn."

"Nhưng tôi không phải là người bị tình nghi phạm tội?" An Kiệt nói được vô tội, lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, cô nói xin lỗi, đi tới bên cạnh nghe điện.

"Cùng nhau đi ăn cơm không?" Tiếng người đàn ông ôn hòa lộ ra cổ dung túng, "Nếu như em còn bận nói chuyện, anh sẽ chờ chút nữa."

An Kiệt nhìn bốn phía, đối diện đường cái chỗ cũ, một chiếc xe màu trắng quen thuộc đang đậu, cười nói: "Anh tới đã lâu rồi sao?"

"Không lâu, từ lúc em ra cao ốc đến bây giờ -- bảy, tám phút đi."

Thật là có chút hẹp hòi, đem điện thoại tựa vào cổ, quay đầu lại hướng Kim Diệp cười một chút, "Luật sư Kim -- ngày mai gặp."

Kim Diệp hơi chần chờ, liếc nhìn điện thoại di động ngừng hiểu, "Ok, vậy ngày mai gặp, trên đường chú ý an toàn."

"Vâng, cảm ơn." Theo thói quen nói cảm ơn, đèn xanh đã sáng một hồi, người qua lại con đường không nhiều lắm, cô cất bước vượt qua, nhưng lại không cẩn thận đụng bả vai vào một người phụ nữ đối diện.

"Tịch phu nhân, em làm ơn cẩn thận một chút." Vẫn như cũ thông qua di động, thanh âm êm ái tới rất kịp thời,

An Kiệt buồn bực, "Là anh thúc giục em, anh vừa nói em liền rối loạn." Thu hồi điện thoại di động, hai ba bước xuyên qua đường cái chạy đến xe, kéo mở cửa xe ngồi vào.

"Tại sao anh vừa nói liền rối loạn?" Người đàn ông ngồi ở trên ghế lái cười hỏi, giúp cô thắt chặt dây an toàn.

"Một loại hành động tâm lý học." Nhận lấy khăn mặt Tịch Sĩ Thần đưa tới chà lau hai tay, "Tỷ như, đối với một đứa bé, khích lệ vĩnh viễn có tác dụng hơn trách mắng."

"Lời này gần đây thật là thường nghe thấy." Sĩ Thần cười nhẹ, "Nghĩ kỹ muốn đi đâu ăn cơm chưa?" Hôm nay hẳn mặc chính là áo vest màu tối, rất chính thức, hiển nhiên là tham dự qua hoạt động chính quy gì.

"Anh hẹn em, em nghĩ vấn đề này không cần em trả lời. Ăn đồ ăn Trung Quốc, em thích vật liệu Trung Quốc, sắc hương vị đều đủ, tuyệt vời." Nói xong thật có chút đói bụng, buổi trưa hôm nay không có ăn, cơm hộp Nhật do văn phòng đặt thật khó có thể nuốt.

"Phải nói em kén ăn tuyệt trần." Xe chạy qua hai quảng trường, đi về hướng một nhà hàng Trung Quốc bọn họ thường tới.

"So với anh vẫn hơn, Tịch tiên sinh". Trình độ thưởng thức của hai người như nhau, nhưng lại có tính đều kén ăn, nghĩ đến phương diện này đều đã được tôi luyện.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Một chuyến "Du lịch" đến thành phố G này, tuy nói lúc ấy An Kiệt quyết định không đi, dù sao đúng là có chuyện, hơn nữa sắp tới cũng không muốn đi xa nhà, kết quả bị Tịch Sĩ Thần cương ngạnh cuốn lấy nên đáp ứng, đôi khi ngẫm lại người này thật rất hèn hạ, mình đi công tác không nên kéo cô xin nghỉ cùng đi, còn nói cho hay là đi du lịch.

Khi máy bay đáp xuống sân bay thành phố G, vừa lúc An Kiệt tỉnh lại, Tịch Sĩ Thần cũng đã xem sách du lịch về thành phố G được hai tiếng, cô có thói quen trước khi đi chỗ nào đều xem một vài sách vở liên quan đến nơi đó, nhưng lần này rất dứt khoát giao nhiệm vụ cho người khác, có chút mùi vị trả

thù.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ thủy tinh sáng rực rỡ, toàn bộ mọi người trên máy bay từ từ đi ra cabin, An Kiệt đứng lên đuổi lưng một cái, "Ngủ thật là thoải mái."

Tịch Si Thần đã thu thập xong bộ sách, cầm lấy nón che nắng đưa cho cô, "Đề nghị lúc trước của anh em cảm thấy như thế nào?"

"Cái gì?"

"Đi gặp bọn họ."

An Kiệt a một tiếng, "Đến lúc đó rồi nói sau."

Tịch Si Thần cũng không gấp, đưa tay dắt cô, "Thật không biết cơ thể em thế nào, mỗi lần lên máy bay là có thể ngủ đến bất tỉnh nhân sự."

"Anh còn nói, tối ngày hôm qua là ai không đề cho em ngủ."

Lúc này trên đường có mấy vị khách đang đi qua cũng không tự chủ được nghiêng đầu, cười đến rất là mờ ám

An Kiệt ý thức được cái gì, mặt đỏ lên, lập tức xoay người đưa lưng về phía lối đi nhỏ, nhìn nguyên nhân tai họa trước mắt, náo xấu hổ không dứt, hạ giọng oán hận nói, "Không cho cười!"

Đối phương rất quân tử nhìn xuống nụ cười, nhận lấy áo khoác của cô, "Đi thôi, chúng ta về khách sạn trước, sau đó em có thể ở nơi đó ngủ thật ngon, anh lần này bảo đảm không thể nữa -- ách, không đề cho em ngủ."

An Kiệt thật sâu cảm thấy ước số xấu xa của Tịch tiên sinh ác liệt có rất nhiều rất nhiều.

Hai người đi ra cửa khẩu, kế hoạch vốn là đón xe đến khách sạn, không có ngờ tới thế nhưng sẽ có người tới đón họ.

"Si Thần." Ở lối ra, người phụ nữ cả thân mặc quần áo màu sậm không phải ai khác chính là Trầm Tĩnh Du.

An Kiệt sững sờ, nghiêng đầu liếc nhìn người bên cạnh. Tịch Si Thần nhú mày, "Tĩnh Du?"

Trầm Tĩnh Du cười đi tới, nhìn về phía An Kiệt nhẹ hỏi, "Ngồi máy bay mệt chết phải không?"

"... Không sao."

"Vậy thì tốt." Giọng nói tựa hồ có chút khản trương, sau đó đối với Si Thần giải thích, "Ngọc Lân nói với dì, hai đứa muốn tới đây."

Tịch Si Thần cười cười, lôi kéo tay An Kiệt không có nói lời, "Dì Trầm, cháu cùng An Kiệt ở khách sạn."

"Ở khách sạn? Sao lại ở khách sạn? Tới nơi này tất nhiên sẽ ở nhà dì, đi thôi xe dừng tại bên ngoài, chúng ta lên xe rồi hãy nói."

"Em đi mua nước." An Kiệt có chút gật đầu, không có chờ trả lời đã rời đi.

Trầm Tĩnh Du hơi có chút lúng túng, "Con bé này..."

"Cô ấy chẳng qua là không được tự nhiên, đi đừng suy nghĩ nhiều."

Trầm Tĩnh Du đến thành phố G là việc mỗi năm đều có, năm nay coi như là lần thứ hai gặp mặt, đối với cô mà nói mấy số lần là hơn một ít, ở mấy bán hàng tự động mua một lọ nước, không có uống, dựa vào một bên nhìn hành khách đi tới đi lui trong sân bay.

Một cậu bé đã chạy tới mua đồ uống, không cẩn thận để tiền lọt vào máy bán hàng phía dưới, An Kiệt đưa tiền xu trên tay cho bé, "Chị nghĩ tay của em còn chưa đủ dài."

Đứa bé ngồi thẳng lên, nghiêng đầu muốn nhận lấy tiền xu của An Kiệt, "Cảm ơn chị." Mua nước trái cây xong lui về phía sau phát tay nói lời từ biệt với cô.

Tịch Si Thần chạy tới trước mặt cô, giúp cô mở chai nước trên tay, cười nói, "Tại sao đối với đứa trẻ khác có thể thân mật như vậy?"

An Kiệt than nhẹ, "Anh muốn nói cái gì?"

"Có muốn đi gặp Ngọc Lân một chút không, anh nghĩ nó nhất định vô cùng mong gặp em."

"Em nghĩ là chúng ta định đi khách sạn."

"Ngày mai đi, hôm nay ngoan ngoãn nghe anh được không?"

An Kiệt nghiêng đầu nhìn, "Tịch Sĩ Thần, anh thật là thích miễn cưỡng người khác." Phía sau bổ sung một câu, "Có thể, nhưng là có điều kiện."

Tịch tiên sinh suy nghĩ một chút, "Anh yêu em, cái điều kiện này đủ chưa?"

An Kiệt vô lực để lại cái trán, cuối cùng nhẹ nói một câu, "Vô lại."

Ở góc cửa hàng KFC, một cậu bé xinh đẹp ngồi cạnh cửa sổ, mặc bộ đồ trẻ em rất thời trang, tóc bị cuốn một chút, gương mặt đỏ rực, hai tay đang cầm chai nước trái cây yên lặng uống, ánh mắt đen láy cười nhìn người đối diện. Một cô gái mặc chiếc áo sơ mi màu đen, tóc dài tới eo, dưới là quần jean, trên chân hình như là giày xăng-đan D&G, trang phục đơn giản vẫn toát ra khí chất xuất chúng.

Vương Na hôm nay tới đây là để gặp đối tượng tương thân (làm quen để thân thiết hơn), đây là lần thứ tư trong tháng này, lần nào cũng gặp những người đàn ông suất sắc nhưng lại không để ý đến mình làm cho cô gần như tuyệt vọng, nhưng do cha mẹ áp bức tạo áp lực không thể không đi, đang nhằm chán ngời nghe vị đối tượng làm quen ở trên QQ kể chuyện chiến công của hắn đã nửa ngày rồi, ăn cơm xong thì liền thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Vương Na không khỏi thở dài, thật là người so với người tức chết người, cô gái kia đoán chừng bằng tuổi cô, chẳng lẽ khí chất thật sự là trời sinh? Vương Na cúi đầu nhìn váy liền áo màu lam của mình một chút, không khỏi lắc đầu, lần sau hay là mặc quần, cảm giác gọn gàng một chút, ngẩng đầu nhìn lại, cậu bé đang đem sốt cà chua mình không dùng để lên trên hộp nước trái cây, sau đó đem khoai chiên và sốt cà chua để giữa hai người, người đối diện vẫn không nhúc nhích khiến thoát nhìn có chút không yên lòng, Vương Na oán thán lần nữa, nếu như đứa trẻ sau này của mình có thể có biết điều được một nửa như đứa bé này cô cũng hài lòng.

Một người đàn ông đẩy cửa đi vào quán, một bộ tây trang màu đậm nề nếp, vóc người ngay thẳng, mang theo gọng kính, ưu nhã tuấn nhã, anh nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó giống như thấy được người muốn tìm, vẻ mặt tươi cười, Vương Na thấy người đàn ông này đi tới vị trí bên cửa sổ, sau đó, cúi người nhẹ nhàng hôn trán cô gái kia một chút, anh tôi thật giống như nói, "Đợi lâu không." Tiếp theo lại vuốt tay sờ tóc đen của đứa bé đối diện, "Không trêu chọc chị tức giận chứ? Huh?"

Thằng bé trai lắc đầu, rất xấu hổ, "Không có."

Người đàn ông ngồi vào bên cạnh đứa trẻ, giúp nó lau khô sạch sẽ sốt cà chua dính ở trên tay.

"Chờ một chút còn ăn bữa ăn chính, những đồ này đừng ăn quá nhiều."

"Em chỉ ăn hai cái trứng và nửa chén hạt bắp."

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô gái, trong đôi mắt có dịu dàng không che dấu chút nào, "Còn em? Ăn cái gì?"

Cô thật giống như cười cười, "Anh đang ở đây tra việc sao?"

"Không, nếu như là tra việc anh sẽ hỏi -- một canh giờ anh không có ở đây, có người nào đến gần hay không, bà xã?"

Cô bất đắc dĩ thở dài, không đáp hồi ngược lại, "Chiều nay anh còn bận rộn sao?"

"Em muốn hẹn hò với anh?" Khóe mắt người đàn ông mang ý cười.

"Không phải." Cô nhìn thoáng qua đứa nhỏ, "Như vậy xin hỏi Tịch tiên sinh chiều nay có rảnh rồi hay không, có thể theo... Chúng em đi dạo thành phố G một chút không?"

Sau đó anh tôi cầm tay cô lên khẽ hôn lòng bàn tay cô.

Vương Na phục hồi tinh thần lại mới phát hiện người ngồi đối diện đã gọi mình vài tiếng.

Cô quay đầu lại, chỉ nghe hắn nói, "Tại sao cô không gọi đồ uống giúp tôi?"

"Nóng như vậy còn muốn tôi chạy tới nơi này."

"Nhanh lên, ăn xong rồi tôi còn muốn trở về cùng người thuê nhà nói chuyện."

"Lần này thành công có thể lấy được ba mươi vạn"

"Đúng rồi, lần trước cô nói cô làm việc gì? Tiền lương hàng năm có đến hai mươi vạn hay không?"

Vương Na nhắm mắt lại, "Chúng ta không thích hợp, hay là thôi đi."

Đứng dậy đi ra KFC, Vương Na có chút suy nghĩ điên cuồng, cô chỉ hy vọng một nửa của mình có ít nhất một chút... Tính sức quyến rũ, cô không cần hẳn một năm kiếm tiền ba, bốn mươi vạn, Vương Na nghĩ đến hai người kia, thật sự là -- ai cũng yên lặng thì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Ngày thứ hai bọn họ đến thành phố G, Trầm Tinh Du phải đi nơi khác làm việc, có chút cố ý không muốn làm cho An Kiệt lúng túng, cho nên tối hôm đó trong căn hộ cũng chỉ còn lại có vợ chồng hai cùng với Giản Ngọc Lân, An Kiệt vốn bảo là muốn trở về khách sạn, nhưng sau đó -- cô không thể không thừa nhận mình đối với Giản Ngọc Lân cũng không ghét, thậm chí ngay từ đầu cũng chưa từng chán ghét qua, chỉ là có chút cảm nghĩ trong đầu hết bài này đến bài khác, hôm nay cô nghĩ mình đã được Tịch Si Thần chăm sóc đến không có ác mộng nữa...

Khi hoàng hôn, Si Thần đề nghị đi công viên gần đây tản bộ, dù sao hai người cũng không thích đi quán cà phê cho hết thời gian, An Kiệt không thích khung cảnh quá mờ, Tịch Si Thần thì tự mình có tính khí khủng hoảng.

Công viên là kiểu mờ, đầu mùa hè cả vườn hoa nở rộ, thỉnh thoảng có con bướm bay nhanh từ đó qua, rất là hấp dẫn tầm mắt người. Ngọc Lân đi ở phía trước, nhìn đông một cái xem tây một chút thỉnh thoảng quay đầu lại rục rờ cười một tiếng, cũng không quấy rầy người lớn nói chuyện.

"Em vẫn muốn biết tại sao nó vô duyên vô cớ yêu thích em?"

"Làm sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Tò mò."

Si Thần dừng bước lại nghiêng đầu nhìn cô, "Bởi vì anh thích em."

An Kiệt mỉm cười, "Sau đó?"

"Sau đó, anh nói với nó, người trong tấm ảnh là người anh yêu thích nhất, em phải đối cô vô cùng tốt vô cùng tốt, không thể để cho cô khóc, không thể để cho cô ấy khó chịu, không thể để cho cô đau, không thể để cho cô cảm thấy có chút ủy khuất."

An Kiệt thờ dài một hơi, cúi đầu dựa vào ngực Tịch Si Thần, sau một lúc lâu nhẹ giọng nói một câu, "Cám ơn anh."

Si Thần khẽ hôn một cái lên trán của cô, không, hẳn là -- cám ơn em để cho anh yêu em

Sở Kiều liếc nhìn những người bên cạnh, thành thật mà nói lần đầu tiên cô cảm thấy đi máy bay làm người ta thoải mái như thế, dù sao làm một đặc phái viên chuyên làm việc giao dịch bên ngoài công ty thì có một phần tư thời gian trong năm là ở trên máy bay, thật khiến người phiền chán.

Mà hôm nay Sở Kiều cảm thấy cho dù ở trên phi cơ ngồi hơn sáu giờ cô cũng tuyệt đối sẽ không có chút không nhận được tâm tình, bởi vì người bên cạnh, ngoại hình và khí chất của anh ta cũng có thể được xưng tụng là đại biểu người đàn ông hoàn mỹ trong suy nghĩ của cô. Anh ta đang xem một quyển tạp chí, đầu ngón tay thon dài lật trang giấy, tư thái phong dong, ưu nhã tuyệt vời.

Cô biết anh, Reeves Tịch, trong tiết mục phỏng vấn đã từng gặp, một người đàn ông thành đạt điển hình.

"Chào anh." Sở Kiều chăm chú một lúc lâu rốt cục lấy hết dũng khí chào hỏi.

Tịch Si Thần nghiêng đầu, lễ phép hướng cô vuốt cằm, "Chào cô."

Vốn bị khăn trang đề nén và vì anh mở miệng mãnh liệt, nhất thời không biết nên nói cái gì, "Tôi tên là Sở Kiều, chào anh."

Tịch Si Thần gật đầu một cái, cũng không có nói họ tên, tư thái đối đãi công chúng của anh tôi vĩnh viễn làm được khéo léo nhưng tuyệt đối xa cách.

Sở Kiều không khỏi mất mát, đang muốn mở miệng nói cái gì nữa, chỗ ngồi phía sau có người đi tới, một cậu bé phi thường xinh đẹp, "Chị đã ngủ rồi." Hàng năm nghỉ hè Giản Ngọc Lân sẽ ở cùng Tịch Si Thần vài ngày, cho nên lần này cũng là đi theo trở về)

Tịch Si Thần cười cười, đứng lên bế cậu bé đến vị trí của mình ngồi, vuốt ve mái tóc có chút xoắn tự nhiên của nó, rồi xoay người đi tới phía sau.

Sở Kiều theo bản năng từ trong chỗ ngồi nhìn về phía sau.

Vị trí gần cửa sổ một cô gái đội mũ lưỡi trai đang ngồi, mũ dọc theo ép tới rất thấp, Tịch Si Thần ngồi vào bên cạnh cô, làm cho cô tựa ở trên vai của mình, động tác thật tự nhiên.

"Cô ấy là chị của em?"

Sở Kiều không biết tại sao mình có ý xấu đến tìm lời của một đứa bé, cậu bé cười ngọt ngào, "Dạ, chị của em."

"Như vậy, Tịch -- bây giờ ngồi ở cạnh chị của em chính là -- "

Ngọc Lan vốn là không muốn nhiều lời, nhưng lại sợ như vậy không lễ phép, "Anh ấy là anh trai của em."

"Mấy người là -- người nhà?"

"Dạ."

Sở Kiều không biết trong lòng mình là buồn lòng hay căng thẳng, không nhìn được quay đầu lại nhìn qua.

Cô giống như tỉnh lại, ngón trỏ nâng mũi dọc theo lên cao một chút, vẻ mặt mang theo mê ly lúc mới vừa tỉnh ngủ, quay đầu thấy người bên cạnh không tự chủ được cười nhẹ một tiếng, sau đó, Sở Kiều thấy Tịch Si Thần ôm cô rồi hôn lên môi của cô, đầu óc Sở Kiều trong nháy mắt có chút hỗn loạn, cô thấy Tịch Si Thần cười, ở bên tai cô gái nói nhỏ cái gì, cô sững sờ đem mũi lưỡi trai kéo thấp, nhưng trên mặt hiện lên vẻ đỏ bừng làm sao cũng không thể che hết.

Một màn này Sở Kiều rất nhiều năm sau vẫn nhớ được, có lúc ở trên ti vi thấy hình ảnh về Reeves Tịch, mỗi lần thấy anh ở trước mặt công chúng có lời nói và cử chỉ trầm ổn tinh táo, trong lòng luôn không khỏi nghĩ có một người phụ nữ có thể làm cho anh tôi nhu tình như nước.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

"Tôi nghĩ ánh mắt Tịch tổng khẳng định đặc biệt cao."

"Ài, cô đừng suy nghĩ, người ta đã sớm kết hôn."

"A? ... Thật chán."

"A, cô có ý nghĩ muốn làm tình nhân a."

"Tôi là loại người này sao? Nhưng, nói thật sao lại kết hôn sớm như vậy?"

"Uh, đàn ông anh tuấn, vừa có địa vị, kết hôn ở tuổi này đích xác là có chút sớm."

"Không có ý nghĩa a không có ý nghĩa, tình yêu đầu tiên của tôi."

"A, a."

"Niên quản lý, một câu sau cùng là -- thật đã kết hôn?"

"Uh."

"Nếu như ly hôn tôi làm vợ hai, có thể được không?" (Câu này tôi chém)

"Căn bản không thể nào."

"Căn bản? Vậy như thế nào mới có thể?"

"Cô gái, nếu quả thật nhắc tới hôn nhân đến cuối cùng người nào thay lòng đổi dạ, tôi khẳng định chính là có thay lòng đổi dạ tuyệt đối không phải là nhà trai."

"... Quá đã thương người."

Niên Ngật lắc đầu, đối với vị trợ lý trước mắt cùng anh hợp tác được nửa năm lộ ra tiếc nuối sâu sắc.

Lúc này có người gõ cửa đi vào, thấy Niên Ngật thì kinh ngạc không dứt, "Tại sao em tới đây?"

"Anh ấy không có ở phòng làm việc. Thư ký Chân nói anh không, em có thể đi vào, Xin lỗi, có phải quá rầy hay không --" đối phương e ngại.

"Không có, không có, không quá rầy." Niên Ngật đi tới, ý bảo cô ngồi ở trên ghế sa lon, "Cậu ta giờ đang họp." Niên Ngật nâng tay lên xem đồng hồ, "Hắn còn bận thêm chút nữa, có muốn anh đi vào nói cho cậu ta một tiếng hay không?"

"Không cần, em không vội."

Niên Ngật gật đầu, "Xế chiều hôm nay em không đi làm à?"

"Tạm thời nghỉ."

Niên Ngật trêu ghẹo, "Cho nên thuận đường qua đây để kiểm tra ông xã một chút?"

Nói tới đây đối phương có chút kinh hách, "Không phải, em làm mất chìa khóa nhà." Còn có điện thoại di động, xác thực mà nói là cả một cái túi cũng đánh rơi trên xe buýt.

"Không có chuyện gì, làm lại được mà." Niên Ngật cười cười, "Có muốn uống chút gì không? Cà phê -- hay là ca cao nóng, anh đi pha, em đợi lát."

Niên Ngật vừa đi, vị trợ lý phó giám đốc trẻ tuổi đi tới ngồi ở trên tay vịn sofa, thân thiết bắt chuyện, "Cô cùng Niên giám đốc -- "

Đối phương suy nghĩ một chút, hẳn là coi như là -- "Chúng tôi là người nhà."

"Lại nói tiếp anh ta cùng với Tịch tổng coi như là người nhà."

"Uh, coi như là vậy."

Nữ trợ lý phó giám đốc nhìn cô gái trước mặt, tướng mạo mỹ lệ, khí chất nhã nhặn lịch sự, không khỏi tò mò hỏi, "Cô tới tìm ông xã, vậy ông xã cô là -- "

Đang nói thì có người đi đến, bởi vì cửa mở rộng ra cho nên người đến cũng không có gõ cửa, một thân mặc âu phục chính thống sẫm màu, nổi bật lên cả người anh tuấn xuất chúng, gương mặt tuấn đạt bởi vì hơn hai giờ hội nghị dài dòng mà hiện ra chút mệt mỏi, khi anh tới thấy người ngồi trên ghế sofa thì hơi ngẩn người, cười đi tới, "Tôi tìm anh sao?"

Người trên ghế sofa lon, tức là Giản An Kiệt gật đầu, "Em làm mất chìa khóa nhà." Thẳng thắn được khoan hồng.

Tịch Sĩ Thần thờ dài, "Em nhất định phải tìm lý do thực tế như vậy." Anh hướng nhân viên bên cạnh gật đầu một cái, kéo An Kiệt, "Mời anh ăn cơm trưa được không?"

"Tại sao muốn em mời?" An Kiệt kỳ quái.

"Bởi vì anh đói bụng."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, "Em không có tiền."

"Anh cho em mượn."

Phản sau bọn họ nói cái gì, xa nghe không rõ ràng.

Niên Ngật cầm lấy hai chén đồ uống đi vào, chỉ thấy cấp dưới của mình ngồi ở trên ghế sofa lon trùng trùng mắt ngẩn người.

"Người bị mang đi rồi?"

"Dạ... Cô ấy là vợ của Tịch tổng?"

"Uh." Niên Ngật đưa cho cô ta một chén ca-cao nóng.

"Rất đẹp đôi."

"A. Hai ta cũng xứng đôi chứ?"

Cô ta thể nhưng cười, "Tốt, nhưng anh phải ở rể, theo tôi trở về Phúc Kiến."

Niên Ngật nhú mày, "Cô không phải đi làm ở chỗ này sao?"

"Không, tôi là tới cầu đàn ông, cầu được thì trở về."

Niên Ngật ha ha cười một tiếng, "Mẽ Tổ, cô thật biết điều."

=====

Có lẽ tới nơi này, chỉ vì mình còn tồn tại một phần tưởng niệm, tưởng niệm một phần tình cảm không thể nào vấn hồi nữa.

Xe taxi không được cho phép tiến vào khu nhà ở u nhả tĩnh mịch này, xuống xe thanh toán tiền, sau khi ghi danh ở chỗ bảo vệ xong bảo vệ thường trực liền hỏi anh tìm ai.

"Họ Tịch."

"Nơi này của chúng tôi có tới hai nhà họ Tịch, anh tìm nhà nào?"

"Vợ của hấn -- họ Giản."

Bảo vệ nhìn anh về mặt có chút hững hờ, suy nghĩ một chút nói, "Anh đến căn nhà ở phía bắc."

Người đàn ông gật đầu, vừa định bước đi thì bảo lại có ý tốt chỉ đường một chút, "Anh đi thẳng, đi tới góc quẹo trái, chính là nhà thứ nhất, rất dễ nhận ra, trong vườn hoa này có rất nhiều tiểu diệp sơn chi[1]."

"Cám ơn."

Người đàn ông dừng bước trước một ngôi nhà màu lam, trong vườn hoa có hoa sơn trà cùng thủy tiên cùng với một vài loại hoa không biết tên, hàng rào bên ngoài là một vòng sơn chi, sau cơn mưa một trận gió thổi nhẹ mang tới mùi hương ngọt ngào mới mẻ trong không khí.

Đã gần đến hoàng hôn, hai cái ghế bằng gỗ màu trắng trên hành lang mở ra một nơi có ngọn đèn màu cam.

Người đàn ông đứng một hồi, đẩy cửa gỗ vườn hoa đi vào, bởi vì mới vừa mưa xong cho nên mặt cỏ rất ẩm ướt và mềm, đi tới cửa trước nhấn chuông.

Qua một lúc lâu cửa được người bên trong kéo ra, một người đàn ông tuấn nhã, mặc áo ngủ, trên tay bưng một ly cà phê.

Hai người đều có chút ít ngoài ý muốn.

"Mời anh vào" Cuối cùng vẫn là Tịch Si Thần mở miệng trước.

Người đàn ông suy nghĩ một chút đi vào theo.

Trong phòng khách một mặt tường cơ hồ bị cái cửa sổ màu đỏ sẫm chiếm hơn một nửa, rèm cửa sổ màu đỏ tím che kín ánh sáng mờ nhạt của hoàng hôn, đèn được mở lên, ánh sáng sáng ngời, trên mặt tường bên trái lộ ra một chút khung gỗ bị vải bố che lại, mờ hồ nhìn được hấn là bức tranh. Một bộ ghế sa lon đơn giản vàng nhạt, trên ghế sa lon đặt rất nhiều đệm dựa màu cam, thị giác chấn động mạnh nhưng cũng không cảm thấy đột ngột, sau ghế sa lon một bức tường sách, trong cái giỏ bằng mây trên mặt đất có những cuốn tạp chí và tập tranh, thảm dưới màu trắng, kéo dài đến quầy bar cổ kính.

Tịch Si Thần chạy tới quầy bar làm một ly cà phê cho anh, "Thêm đường không?"

"Một chút, cám ơn." Đi tới bên ghế sa lon ngồi xuống, "Cô ấy đâu?"

Si Thần đi đem cà phê đưa cho anh, "Đang ngủ."

"A."

"Anh về lúc nào?" Si Thần ngồi vào ghế sa lon đối diện, nhẹ nhấp một ngụm cà phê trong tay.

"Ngày hôm trước."

Tịch Si Thần cười nhẹ một tiếng, "Cô ấy một mực chờ cậu. Buổi tối ở lại ăn cơm tối chứ?"

Người đàn ông kia nâng lên khóe miệng, "Không được, tôi chỉ là muốn... Xem cô một chút."

Nụ cười của Si Thần không thay đổi, "Cô ấy rất tốt."

"Tôi biết."

Lúc An Kiệt đi xuống lầu liền thấy Tịch Si Thần đứng trước cửa sổ sẫm màu, rèm cửa sổ kéo lên, phía ngoài một mảnh đen nhánh, không biết nhìn cái gì đó? Đi tới uống một ngụm trong ly cà phê trên tay hấn, "Lạnh vậy"

Si Thần nghiêng đầu, sau đó cười cúi người hôn môi của cô, "...Anh phát hiện mình thì ra là rất nhỏ nhen."

An Kiệt cười nhẹ, "Bây giờ anh mới biết được?"

"Nói một câu em yêu anh."

An Kiệt nghe lời này có chút không được tự nhiên, cảm giác giống như là, nói một tiếng, cho người xung quanh. An Kiệt cẩn thận, hành động từng bước, "Nói một câu anh yêu em."

"Anh yêu em." Tịch Si Thần nhìn cô, cười đến rất dịu dàng.

"..." Chẳng lẽ tự mình nghĩ sai rồi.

Bên này trong lòng Tịch Si Thần nghĩ chính là, đứa bé thông minh có kẻo ăn. Cho nên khi An Kiệt còn đang nghĩ sâu tính kỹ thì đứa bé thông minh đã đem cô ôm vào trong ngực, môi khẽ gọi phủ lên cổ của cô, hướng dẫn từng bước, anh không ngần ngại ở phòng khách làm, không, hẳn là, anh vô cùng vô cùng mong đợi...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Thân thể của Tịch Si Thần, An Kiệt nghe bản thân của anh nói qua một chút, cha mẹ cũng là người làm ăn, khi anh còn bé, họ đã qua đời trong một tai nạn xe lúc đến Sanya[1] du lịch, anh nói rất đơn giản, nhưng lúc ấy An Kiệt nghe không khỏi một trận chua xót, đang muốn cảm khái thì đối phương liền nói một câu, anh thích xem em lộ vẻ xúc động vì anh, trong nháy mắt, tâm tình gì cũng bị mất. Nhưng nói thật ra cũng nhiều năm như vậy, đau khổ cũng sẽ đi qua, huống chi là Tịch Si Thần độc lập kiên cường, hai từ này là lúc sau An Kiệt vỗ vỗ đầu của người nào đó rồi ban cho.

Nhưng trên thực tế Tịch Si Thần vô cùng "Kiên cường" cũng là giả vờ, đây là sau này An Kiệt từng chút từng chút khai quật. Giống như, Tịch Si Thần cực ghét con gián, anh thấy con vật này luôn nổi da gà lên, nhưng, biểu hiện bên ngoài của anh cũng là: tao nhả xoay người, gió êm sóng lặng đối với bà xã cười một tiếng, "An Kiệt, có con gián." Sau đó dùng tốc độ bình thường nhất tránh ra, sau khi An Kiệt cảm thuốc sát trùng tiêu diệt hết, mỗi lần đều muốn cười nhạo người đang chà xát cánh tay ở ngoài của một chút, bất quá cũng mất đi sự sạch sẽ trong nhà, loại chuyện này một năm sẽ không phát sinh quá một hai lần, nếu không đoán chừng anh sẽ phát điên, càng về sau từ điều này suy ra An Kiệt cũng biết được vì sao Tịch Si Thần tích cực mời người đến dọn dẹp vệ sinh như thế.

Nhưng so với bệnh sợ độ cao của Tịch Si Thần thì không hơn, bệnh sợ độ cao của hắn rất khác so với người ta, người bình thường chỉ sợ khi đứng ở chỗ cao nhìn xuống, hắn lại là đứng ở dưới nhìn lên chỗ cao sẽ bị choáng váng.

Một cái so sánh tốt hơn nữa là, Tịch Si Thần nghe thấy được mùi dầu mè mặt liền xám như tro, năm giây sau liền rời đi bàn cơm...

Nói thật, An Kiệt đã xem việc thu thập nhược điểm của người nào đó là một niềm vui nho nhỏ.

Ngày hôm đó Tịch Si Thần đi vào thư phòng lấy hai quyển sách, lúc đang muốn đi ra ngoài lại lui về chiếc bàn gỗ lim nhìn vào màn hình chiếc máy tính đang mở, "Lại là phim kinh dị?"

Người đang cuộn tròn trong chỗ ngồi thờ dài một tiếng, "Thời khắc mấu chốt, hắn lập tức sẽ phải bỏ qua mười hai giờ, sau đó --" mang theo cổ hưng phấn quý dị.

Si Thần không khỏi nghiêng đầu đi, "Em không phải nói hôm nay muốn đi chợ mua đồ?"

"Uh, xem xong thì đi."

"Anh thuận đường, chở em đi qua."

"Vâng." Hiếm khi không có cự tuyệt.

Tịch Si Thần vốn là muốn đi, nhưng lại không nhịn được nói một câu, "Em không thể ít xem mấy loại này một chút sao."

"Huh? Tại sao?"

Người khác không đáp mà đề nghị, "Em có thể xem phim giải trí."

An Kiệt dùng con chuột bấm tạm dừng, hiếm khi đang xem phim mà vẫn chú ý những người bên cạnh, "Anh -- "

Tịch Si Thần cười nhạt, "Anh chỉ là đơn thuần đề nghị, em có thể không chấp nhận."

An Kiệt lắc đầu, "Không đúng, Tịch Si Thần, anh có phải hay không -- "

Người khác bình tĩnh xoay người đi ra ngoài, "Anh ở dưới lầu chờ em, em xem xong thì đi xuống."

An Kiệt như có điều suy nghĩ nhìn cửa phòng, đột nhiên sau đó xoay người từ phía sau rút ra một quyển bút ký trên giá sách, cầm bút viết xuống: Elvis sợ phim kinh dị? Dấu hỏi, còn chờ khảo chứng.

=====

Tịch Sĩ Thần hôm nay vừa đi đến cửa công ty liền có người tới nói chúc mừng sinh nhật, một đường đi vào đã nhận được chừng hai mươi câu chúc mừng.

Thành thật mà nói anh thật là có chút không muốn thừa nhận mình đã già đi một tuổi. Đi vào phòng làm việc thấy trên bàn không ít quà tặng không khỏi lắc đầu, xem ra ông chủ như anh coi như rất được lòng người.

Niên Ngật đẩy cửa đi vào, cầm trên tay một hộp chocolate lớn, "Đừng suy nghĩ nhiều, lúc đi làm có một nhân viên nữ cầu: van xin tôi thay họ đưa quà cho cậu." Thấy quà tặng trên bàn liền thở dài hai tiếng, "Chưa từng thấy người đàn ông nào đã kết hôn, còn được hoan nghênh như vậy."

Tịch Sĩ Thần đã dùng điện thoại nội tuyến (chỉ liên lạc trong công ty) báo thư ký đi vào xử lý sạch sẽ.

"Buổi tối nếu như anh không có chuyện gì khác, đến nhà tôi ăn bữa cơm?"

Niên Ngật gật đầu, cũng có chút nhớ lại năm đó, "Trước kia cậu ngay cả sinh nhật cũng không để ý (ý là không bận tâm làm gì cả), bây giờ lại còn có thể mời người khác đến nhà ăn cơm."

Tịch Sĩ Thần cười ngồi xuống lật văn kiện xem, "Con người luôn thay đổi." Thấy Niên Ngật không có ý muốn đi liền hỏi, "Sao vậy?"

"Nói thật, làm một người đàn ông không tới ba mươi lăm tuổi, cậu thật rất thành công." Niên Ngật ngồi vào đối diện anh, hôm nay đặc biệt còn nói chuyện phiếm hăng hái, "Trẻ tuổi anh tuấn, giàu có khiêm tốn, không có chuyện xấu."

"Anh từ đâu có nhiều từ hình dung như vậy?"

"Cậu nên xem báo cáo của mình nhiều chút, tôi đã giảm bớt rất nhiều." Sau đó rất có cảm khái (cảm động) lắc đầu, "Nhưng việc này không phải chuyện xấu -- đoạn thời gian trước cậu cùng MS Lâm Mẫn xảy ra chuyện gì? Một mình đi ra ngoài ăn cơm với người ta, còn bị người chụp hình, đây không phải là tác phong của cậu."

"Coi như là quen biết cũ."

"Không biết bà xã của cậu có xem những tin tức bát quái này không."

"Cô rất ít khi xem tin tức, mặc dù thấy, cũng chỉ cười một tiếng."

"Hai người thật tin tưởng nhau."

Tịch Sĩ Thần ý vị thâm trường cười cười, đây là hình thức chung đụng giữa vợ chồng anh, tình yêu của anh -- âm hiểm và ngọt ngào.

Lúc này có người gõ cửa đi vào, dĩ nhiên là tiệm bán hoa mang hoa đến, một bó hoa hồng trắng to, Tịch Sĩ Thần cau mày, nhân viên ở tiệm bán hoa do dự đi lên để cho nam chính ký nhận, thành thật mà nói Sĩ Thần có chút mệt mỏi, dùng điện thoại nội tuyến hỏi thăm thư ký xem chuyện gì xảy ra (sao lại tùy tiện cho người tôi đi vào).

"Xin lỗi Tịch Tổng, đó là --"

Tịch Sĩ Thần không có nghe câu nói kế tiếp, bởi vì hắn thấy được tờ giấy màu trắng kẹp giữa bó hồng.

[Sinh nhật vui vẻ.] Những dòng chữ xinh đẹp quen thuộc.

Tịch Sĩ Thần cúp điện thoại, nhận lấy bó hoa kia ký tên.

Lúc nữ nhân viên đi ra ngoài không khỏi có chút đỏ mặt, đàn ông chín chắn cười lên cũng gọi cảm như vậy sao?

"Người nào tặng, to gan như vậy, hoa hồng cũng dám tặng?" Niên Ngật nhìn hắn đem tờ giấy trắng gấp vào bản ghi chép thì có chút hiểu rõ.

Tịch Sĩ Thần đã đem hoa cắm vào trong bình hoa.

Buổi trưa hôm nay Sĩ Thần họp được một nửa, đến thời gian nghỉ ngơi thì nhận được một tin nhắn ngắn.

[Có muốn cùng nhau ăn cơm trưa không?]

Tịch Sĩ Thần cười dựa vào trên ghế, [Anh rất bận rộn.]

Đối phương lập tức trả lại, [Vây quên đi, em mấy ngày nay cũng rất bận.]

Sĩ Thần cau mày, [Em bận rộn cái gì?] nguyên bản anh nghĩ muốn trả lời là chỉ là một trợ lý luật sư thì có gì bận rộn? Nhưng nghĩ lại thì loại giải thích này không phù hợp khí chất cao quý của anh.

Kết quả đối phương tựa hồ không có ý định trả lời nữa, Si Thần đợi thật lâu, cuối cùng nghiêng người nói với trợ lý bên cạnh mấy câu, liền đứng dậy rời phòng họp. Lúc xuống lầu lại nghĩ đến cái gì liền trở lại phòng làm việc lấy đồ, sau đó không nhanh không chậm đi xuống lầu. Hai người bọn họ đến tốt cùng người nào âm hiểm hơn một chút? Nghĩ đến chỉ có người đang ở trong đó là rõ ràng nhất, hơn nữa -- thần phục lời nói mật ngọt của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

An Kiệt ấn huyết thái dương, chậm chạp đi vào toà cao ốc làm việc, dù sao cũng đã trễ, trễ mười phút và hai mươi phút khác biệt không lớn, định không nhanh không chậm. Vẫn chưa cùng người trong xe phía sau phát tay nói lời từ biệt, nghĩ đến người không có chứng mực này liền nghiêng răng nghiêng lợi, xé chiều hôm qua hẹn gặp cô ở tầng hầm ga-ra công ty cô, vừa lên tới liền kéo cô đến một nơi bí mật ôm hôn. An Kiệt không biết mình to gan như vậy, dưới loại tình huống này bất cứ lúc nào cũng có người trải qua ở nơi công cộng (hmmm... chắc ý chị ấy là hôn môi ngoài đường thể này là trường hợp công cộng)... Thật sự có chút khác người.

Thật ra thì sống cùng người như Tịch Si Thần không thể nói dễ dàng, nhưng là tuyệt đối không thể nói không sung sướng, anh hiểu được tất cả sở thích của cô, anh tức giận với cô đều có dẫn đo chừng mực. Anh biết nói như thế nào để đối phương không thể cự tuyệt, làm sao khiến đối phương cảm động. Anh thật cẩn thận nhưng không tầm thường, thứ anh thích cực ít, nhưng chỉ cần là anh muốn sẽ đi tranh thủ, không cần biết thủ đoạn tranh thủ có ác liệt quá hay không, có đôi khi An Kiệt cảm thấy tình cảm của Tịch Si Thần rất phức tạp, nhưng lại rất non nớt, anh thẳng thắn, chấp nhất với tình cảm của cô, thậm chí mạng theo một chút đến chết không thôi.

An Kiệt rất nhiều lần cảm thán mình tại sao lại đụng phải một nhân vật khó chơi như vậy.

Hôm qua bị buộc về sớm, hai người trước đi tới siêu thị mua đồ, mới vừa vào không lâu, Tịch Si Thần đẩy xe mua đồ nhích tới gần, ở bên tai cô thấp giọng nói, "Thì ra ở nơi có nhiều người cũng không thể dễ lại dục hoả."

An Kiệt dừng lại, híp mắt nhìn anh hồi lâu cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu tiếp tục đi về phía trước. Si Thần theo kịp, bộ dạng thông dong lạnh nhạt, giống như lời nói lúc này chỉ là đùa. Đi dạo hơn hai mươi phút, An Kiệt mơ hồ cảm thấy hôm nay anh quá mức an tĩnh, hơn nữa căn bản nhìn thấy cái gì sẽ rất dứt khoát để vào trong xe đẩy.

"Anh muốn làm bữa tiệc Mãn Hán (tiệc này có rất nhiều món ăn của người mãn và hán)?"

Si Thần cười nhạt, "Anh chỉ là đang nghĩ khi nào thì em sẽ để ý đến anh."

An Kiệt lấy mấy bình rượu đỏ bỏ vào xe đẩy, phân phó nói, "Tốt lắm, anh đi xếp hàng tính tiền."

"An Kiệt --" thanh âm vô tội mang ý cười.

"Em ở bên ngoài chờ anh." Nói xong người đã đi ra cửa siêu thị.

Tịch Si Thần thở dài, cho dù sinh nhật cũng không có thể được voi đòi tiên a, không thể làm gì liền xếp hàng tính tiền.

Trên đường về An Kiệt ngồi ở ghế phụ nhắm mắt lại, Tịch Si Thần ngoan ngoãn lái xe.

An Kiệt là đầu bếp, làm một bàn món ăn coi như không tệ, cảnh này khiến cô rất có cảm giác thành công, không uổng phí cô đi học nấu nướng một tuần.

"Thành quả như thế nào?" Tịch Si Thần đi tới, "Có cần anh giúp hay không?"

"Tạm thời không cần." An Kiệt cười nói, "Em mới vừa nghe thấy tiếng ồn, mấy người nhà anh Phác Tranh sẽ tới sao?"

"Uh." Tịch Si Thần đứng ở một bên, đưa tay ngắt một cây khoai tây để vào miệng.

"Uy!" An Kiệt cau mày, "Dừng ăn vụng."

"Ăn thật ngon."

An Kiệt mỉm cười, "Ít nhất phải rửa tay trước."

Tịch Si Thần sững sốt, một giây sau tiến lên một bước mạnh mẽ ôm lấy người khác, An Kiệt bị giam cầm ở tù bát cùng người nào đó, húng lấy phần nhiệt tình đột nhiên tới này.

"Xin lỗi." Kết thúc nụ hôn kia, Tịch Si Thần đem cái trán áp vào cô, "Anh có chút không kiềm chế được."

An Kiệt quần bách, làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra nói, "Phiền phức như vậy, anh kiếm chế xuống, em còn phải nấu cơm."

Tịch Si Thần vừa nghe thấy liền bật cười, ôn tồn tựa vào cổ của cô vuốt nhẹ, "Mấy hôm trước em có liên lạc với thư ký của anh hay không?"

An Kiệt uh một tiếng, "Thì ra luật sư Âu Dương là người của công ty anh." Cô được nhận mệnh chịu trách nhiệm hiệp trợ.

"Em liên lạc với anh còn cần thông qua thư ký sao?" Hơi thở ấm áp thổi nhẹ qua tai cô, dẫn tới một trận tê dại cho An Kiệt. "Đây là công việc, giải quyết theo việc chung."

"Nhưng, em là vợ của anh." Hai tay của anh đã từ từ trượt vào theo vạt áo của cô, ở hông của cô lưu luyến, đầu ngón tay mang theo nhiệt độ ướt át cùng tình sắc rất nhỏ...

"Ok, lần sau em sẽ nhớ trực tiếp gọi điện thoại cho anh." An Kiệt ậm ờ nhận lời, sau đó cười đẩy anh ra, "Bây giờ, Tịch tiên sinh, anh đi ra ngoài tiếp khách đi."

Tịch Si Thần thở dài thật dài, "Cả người anh bây giờ cũng có thể là của em, em không muốn sao?"

An Kiệt che trán, đối với người đàn ông ở trước mặt cô không có gì không thể nói này có một loại thật sâu cảm giác vô lực. Mà câu trả lời của cô là trực tiếp đẩy người đi ra.

Cơm nước xong đám người Phác phu nhân tuyên bố cáo từ, không có ở lại thêm, An Kiệt đưa người đi ra ngoài, khi xoay người trở về thấy Tịch Si Thần tựa trên hành lang gỗ bên tường cười nhìn cô, đi ngang qua trước mặt anh, Tịch Si Thần liền khẽ kéo cô lại, sau đó cẩn thận ôm người vào trong ngực.

"Em có biết loại cảnh tượng này anh đã ảo tưởng qua bao nhiêu lần sao?"

An Kiệt khẽ cười, đưa tay ôm anh, "Bây giờ, là ảo tưởng sao?"

Tịch Si Thần trầm ngâm, "Vĩnh viễn cũng sẽ không là ảo tưởng nữa có phải hay không?"

"Vâng."

Tịch Si Thần ôm chặt cô, "Cám ơn." Không không chế được liền đem cô kéo về căn phòng phía trước, từ từ càn rỡ.

"Gián tiểu thư." Đi theo An Kiệt vào thang máy chính là nhân viên làm việc ở toà soạn đối diện.

An Kiệt để tay nhu theo như huyết Thái dương xuống, gật đầu cười, "Chào chị."

"Cô mới vừa rồi có thấy một chiếc xe hoa sen[1] màu đen đứng ở dưới lầu của chúng ta không?" Khâu Tuyền ghé sát vào cô một chút, thần bí hề hề, "Lúc tôi đi tới, chiếc xe này chạm mặt lái đi (chạy lướt qua, đối diện), sách, tôi làm việc ở đây đã hai năm thế nhưng không phát hiện được vùng này có suất ca như vậy."

An Kiệt không nhìn được giờ tay lên ấn huyết Thái dương, "Kỳ thật là có."

Khâu Tuyền mở miệng cười, "Tôi tạm thời rút ra một cái kết luận: thì ra là thật sự có người có thể mặc áo sơ mi trắng gọi cảm mười phần như vậy."

An Kiệt không biết nên nói gì, may nhờ thang máy đã đến, "Gặp lại sau, Khâu tiểu thư."

Khâu Tuyền cũng đi theo ra thang máy, "Tôi hôm qua bạn trai cầu hôn với tôi, thành thật mà nói tôi có một chút lo lắng, hắc, cái này gọi là gì? Đúng núi này trông núi nọ?"

Người đang uống ngược trái cây Tịch tiên sinh đưa trước khi xuống xe không khỏi bị sặc.

"Cô không sao chứ?"

An Kiệt ho hai tiếng, "Không có chuyện gì. Chúc mừng chị."

"Chúc mừng cái gì, môn đăng hộ đối thì tạm sống." Khâu Tuyền chán chừ nói tiếp, "Nghe nói cô học qua tâm lý học, cô nói xem tôi có phải bị chứng sợ hãi trước hôn nhân không?"

An Kiệt cười lắc đầu, "Con gái đối với hôn nhân tương đối nhạy cảm, chị so sánh với nam giới coi trọng quan hệ luật pháp hơn. Chị có thể đáp ứng một cuộc hôn nhân nói rõ chị là coi trọng đối phương, ít nhất coi trọng anh ta."

"Có lẽ." Nói xong có chút chán nản than nhẹ một câu, "Không cầu tốt nhất, nhưng cầu phù hợp?"

"Là như thế." An Kiệt gật đầu, cuộc sống vốn là tìm người phù hợp để ở chung, mà không phải theo đuổi mục tiêu cao xa.

"Giản tiểu thư kết hôn chưa?"

"Đã kết hôn."

"Hắc, vậy chồng của cô nhất định rất xuất sắc."

"... Có thể nói như thế."

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Khâu Tuyền nhìn người đi ra từ thang máy không khỏi giật mình há hốc miệng.

Anh ta đi tới bên cạnh Giản An Kiệt đang quay lưng lại, đưa túi giấy trong tay tới, "Thuốc nhức đầu, lần sau em đừng cố ý làm rơi."

Nhìn thấy người tới An Kiệt cũng có chút kinh ngạc, nhưng đối với việc đột nhiên xuất hiện này cô đã hoàn toàn có thể bình chân như vại, "Hôm nay em rất ổn mà."

Khoé miệng Tịch Si Thần khoe cong lên một độ cong thích hợp, "Cầm lấy trước." Giơ tay lên nhìn bề ngoài, "Sao lại không vào đi? Không phải là đã trễ rồi sao?"

An Kiệt thờ dãi, "Cám ơn anh đã nhắc nhở."

"Không cần phải khách khí." Anh lộ ra vẻ mặt ranh mãnh.

An Kiệt vốn là muốn giới thiệu anh với Khâu Tuyền đứng bên cạnh một chút, đây là vấn đề lễ phép, đáng tiếc Tịch Si Thần vội vàng đi, "Sau khi xong việc về nhà sớm một chút." Nói xong đi vào cửa thang máy vừa mở ra.

"Giản tiểu thư, cô nói 'Hoàn hảo' thật đúng là tương đối hàm súc a." Cửa thang máy đóng kín, Khâu Tuyền nhướn mày cảm khái.

An Kiệt có chút lúng túng, "Lần sau giới thiệu hai người làm quen."

Khâu Tuyền lắc đầu liên tục, "Không dám không dám." Vừa nói vừa cười, "nhưng, sau này tôi có thể tới tìm cô nhiều hơn không?"

"Ách?"

"Tôi phải rút ra điều kết luận thứ hai là: anh tôi vừa nhìn cũng biết là thuộc về loại theo đuổi vô cùng khó, cô nhất định có khí chất nào đó. Ý của tôi là sau này tôi có thể lãnh giáo một chút, không có nghĩa xấu, là thật tâm cầu được dạy. Hơn nữa, tôi có rất nhiều vấn đề, cô học tâm lý học, tôi cảm thấy nói với cô rất tốt."

An Kiệt thấy kỳ quái, tại sao đại đa số mọi người đều cho rằng cô theo đuổi đối phương, mặc dù loại chuyện này không quan trọng, "Chỉ có thể tới tìm tôi, nếu như giúp được tôi sẽ giúp."

"Nhất định nhất định."

Hai người nói lời từ biệt, An Kiệt cảm thấy nhân duyên của mình lúc nào trở nên tốt như vậy. Nhưng nghĩ đến vấn đề người nào đuổi theo người nào, An Kiệt buồn bực, rõ ràng là anh ấy theo đuổi mình. Nghĩ đến hẳn là Tịch Si Thần ở trước mặt người ngoài biểu hiện được quá mức thần thánh không thể xâm phạm -- nhưng là, ở nơi người đó có cái gì thần thánh không thể xâm phạm a?

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tuần lễ trước luật sư Âu Dương để cho An Kiệt suy nghĩ một chút về việc cùng cô đi Nam Kinh công tác một tháng, mặc dù đây là cơ hội rèn luyện rất tốt, nhưng suy nghĩ một chút vẫn nên từ chối, thứ nhất Tịch Si Thần chắc chắn sẽ không đồng ý, thứ hai trong khoảng thời gian này cô cảm thấy cơ thể có chút khó chịu.

Trước đó vài ngày ở nhà Phác Tranh, mới cùng cháu bé chơi một hồi liền choáng váng đầu, buổi trưa bị buộc đi bệnh viện trong thành phố kiểm tra, kết quả bác sĩ chỉ nói là thiếu máu, An Kiệt buồn bực thật buồn bực, hai năm nay bồi bổ thể mà còn chưa đủ, vẫn là thiếu máu như cũ.

Kết quả hôm sau ở công ty lại ngã một lần nữa, không thể không về nhà nghỉ ngơi.

Từ phòng bếp cầm chén nước trái cây đi tới phòng khách liền thấy Tịch Si Thần đang nghe điện thoại, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

"Xảy ra lúc nào?"

Nhìn mặt anh không chút thay đổi hỏi đầu dây bên kia, An Kiệt đi tới ngồi ở một bên, cầm lấy viên thuốc trên bàn trà chỉ ra làm 4 phần.

Đầu dây điện thoại bên kia nói ít nhất hai phút, Tịch Si Thần cuối cùng chỉ uh một tiếng, cúp điện thoại.

"Đừng uống nước đá." Si Thần lấy đồ uống trên tay cô, đứng dậy vào phòng bếp đổi ly nước ấm.

"Công ty anh có chuyện, anh không cần ở nhà chăm sóc em." An Kiệt nuốt thuốc xuống, kéo anh ngồi ở bên cạnh.

Tịch Si Thần vuốt ve gương mặt của cô, sắc mặt thật sự có chút tái nhợt, "Tại sao không nói với anh em không thoải mái?"

"Không có gì đáng ngại, chỉ là em hơi mệt, không dậy nổi."

Si Thần trầm ngâm, "Hay là đi bệnh viện một lần nữa có được hay không?"

"Phác Tranh đã đưa em đi, bác sĩ nói không có chuyện gì." An Kiệt trấn an chồng.

Chuông điện thoại di động vào lúc này lại vang lên, An Kiệt lấy ra từ trong túi xách, vừa nhìn dãy số hiện lên không khỏi cau mày, nhưng bởi vì là khách hàng cho nên không thể không tiếp.

"Chào anh."

"Tôi là Trương Quân, hẳn là cô không có quên chứ? Chúng ta đã hẹn hôm nay gặp mặt."

An Kiệt bất đắc dĩ ứng phó, "Xin lỗi, Trương tiên sinh, tôi cũng không nhớ rõ có nhận lời anh. Trên thực tế vụ án của anh hẳn là tìm luật sư Âu Dương trao đổi, tôi chỉ trợ lý của cô ấy."

Người đàn ông Đài Loan này thật sự làm cho cô có chút nhức đầu, tự đại, nói chuyện mang theo một loại giọng điệu, An Kiệt rất ít ghét người khác, người này được coi như là một người khó thấy được.

"Gặp rồi nói sau."

"Hôm nay tôi xin nghỉ, không đi làm."

Kết quả người này rất tự chủ trương quyết định, "Vậy trưa mai, tôi chờ cô ở dưới lầu công ty của cô." Sau đó không đợi đối phương mở miệng, dứt khoát thúc trò chuyện.

An Kiệt trừng cái điện thoại trong tay, phải bội phục một số người khư khư cổ chấp.

Tịch Si Thần khẽ nhướn mày, cũng không có hỏi thăm cái gì, có một số thời điểm khả năng kiểm chế của anh phi thường tốt.

Hôm nay An Kiệt được đồng nghiệp chung sở hẹn ra ngoài mua sắm, cô rất ít khi mua quần áo, trước kia là đối với việc đi dạo phố không có hứng thú, hiện tại lại càng ít đi khu mua sắm, bởi vì Tịch Si Thần đều giúp cô chuẩn bị tốt, bao gồm áo lót, đồ ngủ, dép giầy xăng-đan. (#Ami: Tịch ca ca thật là number 1, ôi tôi ước...)

Hôm nay bị buộc làm người tiếp khách mất hai tiếng. Hứa luật sư thật cảm thấy không tốt, cuối cùng mời cô cùng ăn cơm. Kết quả vừa vào phòng ăn liền ngoài ý muốn nhìn thấy người quen. Lúc này Si Thần đang ăn cơm cùng một phụ nữ, nếu như cô không nhớ lắm, người đó tên là Lâm Mẫn.

Hứa Thần chọn lấy một vị trí ngồi xuống, cách bàn của Tịch Si Thần ba bốn thước, nói xa thì không xa, nói gần thật rất gần, may là đối phương ngồi bên hông lưng của cô, cho nên An Kiệt thần nhiên ngồi xuống.

Trong phòng ăn không có nhiều khách mới, một đôi nam nữ này càng xuất chúng, khí chất của anh vốn cao quý, mà vị Lâm tiểu thư nói cười rục rịch, giờ tay nhắc chân đều lộ ra một cổ phong thái, An Kiệt khẽ hí mắt dò đầu đi chỗ khác.

Hứa Thần ghi món ăn xong, lời kéo ống tay áo An Kiệt, vẻ mặt thần bí hạ giọng, "Thấy không? Lâm Mẫn, người mẫu đại diện của mỹ phẩm Nhã Thi Lan."

An Kiệt cười một tiếng, "Tôi nghĩ luật sư không quan tâm chuyện như vậy."

"Phụ nữ dù nhiều dù ít đều có chút nhiều chuyện." Hứa Thần nghiêng đầu, mặt lộ vẻ nghi ngờ, "Người cùng cô ấy ăn cơm là ai? Trắng trợn như vậy, không sợ bị người ta chụp hình sao?"

An Kiệt uống một hớp nước, chỉ nói, "Người ta không lo lắng, cô lại ở đây toan tính cái gì?"

"Không thể nói như vậy, nói không chừng có thể nhận thêm một vụ án."

An Kiệt không nhìn được lác đầu, "Loại chuyện xấu gây tranh cãi này nhận ít đi mới tốt."

"ách, cô cùng luật sư Kim quan điểm cũng là không hẹn mà họp."

Vài món ăn được mang lên, An Kiệt xé khăn ướt chà lau tay, "Con của luật sư Kim rất đáng yêu."

Điểm này Hứa Thần đồng ý, "Nghe nói cô đã kết hôn, sao lại chưa sinh em bé?"

An Kiệt cười cười, "Chồng của tôi không thích trẻ con."

Hứa Thần kinh ngạc, cuối cùng khoát khoát tay, "Đàn ông đều giống nhau."

Bữa cơm này, thành thật mà nói tâm trạng An Kiệt có chút hoảng hốt, hai lần vô ý thức nhìn về hướng Tịch Si Thần, vốn là cũng không thêm để ý chuyện này, chẳng biết tại sao hôm nay có chút so đo, mình cách anh không tới năm thước vậy mà anh ấy không có phát hiện, người bên cạnh anh có khi không phải là cô, trong lòng không khỏi dâng lên một chút cảm giác khác thường.

Lúc cơm nước xong đi ra, Hứa Thần muốn đưa cô trở về, An Kiệt từ chối nhã nhặn, không muốn phiền phức người ta chạy tới chạy lui một chuyến. Đang muốn đón taxi, bỗng nhiên trước mắt có chút mờ mịt.

"Sao vậy?" Hứa Thần nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

An Kiệt lắc đầu, tầm mắt khôi phục trong sáng, "Không có chuyện gì, chỉ là đầu có chút choáng váng."

"Sao đầu lại đột nhiên choáng váng rồi? Hay là tôi đưa cô về."

An Kiệt đang muốn nói gì, kết quả con nhúc nhúc đầu tới quá nhanh. Đã hai năm không có vô cớ té xỉu, hôm nay thế nhưng lại một lần nữa vịn tủ kính trên đường phố rồi ngã xuống... Liệu mạng nghĩ phải bắt được cái gì, nếu không được thì sẽ té trên mặt đất, nhưng An Kiệt phát hiện mình vẫn bắt lực như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ngoài cửa sổ sắc trời mờ mịt, thời tiết ở nước Pháp không thể so với nước Anh, hôm nay cũng là một mảnh mưa bụi lất phất, mưa uon ướt nhuộm đậm cả thành phố mông lung âm lãnh, gió mát thổi vào, bên cửa sổ xanh trắng, màn tơ vung lên cao cao.

An Kiệt tỉnh dậy vì lạnh, bò xuống giường đóng cửa sổ, mấy hôm trước đã bắt đầu sốt nhẹ, cổ tay phải chẳng biết tại sao cũng vô cùng đau đớn, uống thật nhiều thuốc cũng không khỏi. Đưa tay cầm lấy đá cuối bị mưa xối đến có chút lạnh như băng trên cửa sổ, khi đóng cửa sổ thấy trên dây điện có một loạt chim nhỏ đậu.

"Trời mưa tại sao không trở về nhà?" An Kiệt đột nhiên bị ý nghĩ trẻ con của mình đánh bại, nhưng không lý do đã thất thần.

Ngày hôm qua một người bạn đến thăm cô, lái xe mang cô đi bệnh viện, cô hỗn loạn không biết nói cái gì, người bên cạnh đột nhiên rơi lệ, xe dừng ở ven đường, ngày đó người bạn của cô nói, "An Kiệt, cho dù có chết, tôi cũng ở bên bạn, bạn không phải một mình, vĩnh viễn sẽ không phải một mình."

An Kiệt lặng lẽ cúi đầu, cô không bị thương, thật, cô không khóc không nháo, cô bình thần cẩn thận trong cuộc sống, đói bụng thì ăn, đau đớn sẽ đi gặp bác sĩ... Cô biết điều như vậy, cũng không gây chuyện, cô luôn nhớ giúp mẹ xoa bóp phần gáy đau nhức hoặc là chạy lên trên lầu giúp bà lấy ra áo khoác để quên trên cửa; cô luôn cố gắng biểu hiện, hy vọng có thể nhận được một chút xú tán thành của cha... Tại sao nghe lời bọn trẻ con kia như vậy có thể dễ dàng nói không cần là không cần...

Ngày đó, bác sĩ yêu cầu cô nằm viện ba ngày, An Kiệt bò xuống kiểm tra ví, cúi đầu, cự tuyệt, cô không có nhiều tiền như vậy.

Ban đêm thời điểm người bạn đưa cô tới trường học, sau khi Christine bị lệnh cưỡng chế xin nghỉ học một mực ở một siêu thị ngoại ô làm việc, lại là ca tối, cho nên chỉ dừng lại một chút nói cho An Kiệt liên lạc ô-tô đi.

An Kiệt đưa mắt nhìn cô rời đi, khi đó, nhìn thấy ở chỗ rất xa có một đạo bóng dáng, tâm An Kiệt vừa nhảy, ở trong mưa bụi mông lung cô không dám xác định có phải nhìn lầm rồi hay không, đường viên mơ hồ xa lạ, lại có chút ít quen thuộc, sau đó cô thấy hình dáng kia đi vào bãi đậu xe bên cạnh.

Hắn là nhìn lầm rồi...

An Kiệt trở lại ký túc xá, uống chút thuốc giảm đau liền lên giường ngủ, sau đó đau đớn có kém đi một chút.

Lúc An Kiệt tỉnh, đập vào mắt chính là một mảnh trần nhà trắng xoá, cùng với đèn huỳnh quang có chút chói mắt, nhất thời không biết mình ở chỗ nào.

"An Kiệt?" Hứa Thần từ trên ghế ngồi bên cạnh nhảy dựng lên, "Cuối cùng cô cũng tỉnh lại! Cảm ơn trời đất, cảm ơn trời đất."

Nhìn người trước mặt, ý thức từ từ trở lại, hướng bốn phía ngắm nhìn liền biết là ở bệnh viện, "Tôi sao vậy?"

"Cô bị ngất." Hứa Thần ngừng hai giây, "Còn có, cô không biết mình mang thai sao?"

An Kiệt liền giật mình, "Mang thai?"

Nói tới đây, chân mày Hứa Thần vất lên, có chút khó khăn mở miệng, "Là thai ngoài tử cung."

"... Là sao?"

Hứa Thần nhìn người phụ nữ sắc mặt trắng bệch trên giường, có chút không đành lòng.

"Không có chuyện gì, An Kiệt, thật, loại bệnh này coi như là rất thường gặp, thật không có chuyện gì."

An Kiệt không tự chủ móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhẹ giọng mở miệng, "Hứa Thần, tôi muốn xuất viện."

"Không được, cô bây giờ cần ở lại quan sát, nếu như xuất huyết thì rất nguy hiểm..." Nói tới đây lại nghĩ tới một chuyện, "An Kiệt, chồng cô hẳn là lập tức tới đây."

An Kiệt ngẩn người. Hứa Thần giải thích, "Mới vừa rồi điện thoại di động của cô vang lên, tôi nhận điện."

Lúc Tịch Si Thần đi vào phòng bệnh, An Kiệt đang cầm ly thủy tinh uống nước, thấy người không khỏi cúi đầu xuống.

Mà Hứa Thần ngồi ở trên ghế sa lon có thể nói là vô cùng kinh ngạc, người này không phải là mới vừa rồi cùng mình tỉnh ăn cơm trong phòng ăn sao? Cô nhìn người đàn ông vẻ mặt sâu lắng bình tĩnh đi tới bên giường, sau đó hai tay chống mép giường, cúi xuống nhẹ nhàng hôn trán người trên giường.

An Kiệt cảm giác được ngón tay đặt vào cánh tay cô băng băng lạnh lạnh, còn có chút run rẩy...

Nhẹ nhàng hạ lỏng mày, "Si Thần, em thật giống như mơ thấy anh."

Đối phương không nói gì, chỉ tiến một ngón tay vào chặn đơn, An Kiệt bị lạnh nhảy dựng.

"Lạnh không?" Anh hỏi, thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng.

"... Uh." Cô vẫn không dám nhìn ánh mắt của anh.

Hứa Thần thức thối lui khỏi phòng bệnh, thành thật mà nói cô có chút hồ đồ. Người đàn ông này rõ ràng vừa theo sát người khác cùng ăn cơm, về mặt khác tựa hồ lại rất khẩn trương vì vợ của mình; mà An Kiệt, vừa đối với chồng của mình như người xa lạ, tỷ như lúc ở phòng ăn, mặt khác vừa không cảm thấy là lại ràng buộc... Thật là nhìn không hiểu. Càng không hiểu chính là chồng của An Kiệt đến tận cùng là người đàn ông tốt hay là hoa tâm lớn nhỏ tả hữu phùng nguyên (câu này tớ ko hiểu, nhưng tớ nghĩ chắc là ý bảo Tịch ca bắt cả hai tay)?

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người.

Tịch Si Thần đưa tay bao trùm ở ánh mắt An Kiệt, run rẩy hôn môi của cô, "Mơ thấy anh làm gì? Huh?" Hắn nói một câu, khẽ hôn xuống.

"Mơ thấy anh đang ở Pháp..."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, anh đi ra."

"Thật sao?"

An Kiệt nhắm mắt lại, tối nghĩa mở miệng, "Si Thần, em có nhất định phải nỗ lực đưa bé không có khả năng sống này ra không?"

Cô cảm giác được có nước nhỏ trên gương mặt...

An Kiệt ngây ngốc, đưa tay muốn chạm tới người trước mặt, Tịch Si Thần bắt được tay cô, giọng nói khàn khàn mỉm cười, "Làm cái gì?"

"Anh..."

"An Kiệt." Anh dịu dàng gọi cô một tiếng, "Anh chỉ là..."

Một câu nói kia hắn cũng không nói hết, chẳng qua là nghiêng đầu vùi vào cổ của cô, rất nhiều năm sau này An Kiệt cũng nhớ rõ Tịch Si Thần rơi lệ lúc ấy.

Chương 22

Chỉ có một phòng bệnh không mở đèn huỳnh quang, gần hoàng hôn bên trong phòng lộ ra vẻ mờ mờ, An Kiệt giật giật, cánh tay bên hông buộc chặt một chút. Tịch Si Thần tựa vào đầu giường ngủ gật, tư thái của anh giống như là đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng cô biết, anh đang ngủ thiếp đi, hơi thở rất nhẹ, nhưng có chút bất ổn. An Kiệt nhớ được Phác Tranh từng trêu ghẹo nói với cô một câu, "Ông xã của em so còn so đo hơn cả phụ nữ."

Bọn họ vẫn bình bình đạm đạm trải qua như vậy, tình cảm của anh giấu trong lòng, tình cảm của cô thờ ơ. Cô cảm thấy như vậy rất tốt, cô không cần tình cảm kinh thiên động địa, không muốn thiên trường địa cửu, không cần đến chết không thôi... Nhưng tại sao cô hiện tại khó chịu như vậy, theo bản năng vuốt bụng của mình -- tại sao muốn cùng anh có một thứ dính líu đời này kiếp này sẽ không bị cắt đứt như thế.

Trong lòng An Kiệt nổi lên một tảng nói tâm tình buồn bực không rõ. Cô ngẩng đầu, gần sát vào người đàn ông anh tuấn trong gang tấc, đôi môi hôn lên cổ của anh có loại buống bình liêu lỉnh.

Mí mắt Tịch Si Thần nhẹ run lên một cái, chậm rãi mở mắt ra, khiến môi An Kiệt dán lên môi của anh, không khỏi khẽ nheo mắt lại.

An Kiệt hít sâu, lớn mật nếm thử hôn sâu, đối phương rất phối hợp nhẹ mở miệng, tùy ý cô thăm dò vào. Tiếng lòng rung động gay gắt, tiếp xúc bối rối, nhưng bây giờ An Kiệt chỉ muốn cùng anh hôn triền miên, cô cần như vậy, mới có thể thờ bình thường trong lòng không thể diễn tả.

Liều lỉnh, An Kiệt lục lọi cởi nút áo Tịch Si Thần, nhưng ngón tay run rẩy, làm sao cũng không mở được, cuối cùng loạn xạ xé rách một phen.

"An Kiệt -- "

An Kiệt không dám ngẩng đầu nhìn anh, đầu óc choáng váng hôn cổ, xương quai xanh của anh... Từ từ trượt về lên bộ ngực khêu gợi. Ngón tay men theo dưới áo lẩn vào áo trong, hướng bụng dưới của anh, kết quả một giây sau bị người kia dùng tay đè chặt.

Lúc Tịch Si Thần ôm lấy cô, bất giác cặp ánh mắt cơ hồ có thể cán nuốt anh của cô. Bộ ngực phẳng phồng mạnh tiết lộ tâm tình của anh, mà lòng An Kiệt như nổi trống.

Ngoài cửa sổ ánh hoàng hôn yếu ớt từ vải mảnh mỏng manh xuyên thấu vào, chiếu ở lồng ngực của An Kiệt, rơi xuống một đạo bóng ma nhu hòa, Tịch Si Thần nhẹ nhàng đem người ôm vào trong ngực, trong miệng tràn ra một tiếng thở dài rên rỉ, "An Kiệt, anh cự tuyệt yêu cầu của em."

Tám giờ sáng, một hình ảnh bé nhỏ xuất hiện ở trước giường phòng bệnh, "Chị ơi..." Tiếng nói không rõ, nhưng đại khái có thể nghe ra là đang gọi chị.

Chị không có tình, chú bên cạnh chị mở mắt, cười cười, "Sớm."

"Xem ra chúng tôi đến sớm một chút." Đứng ở phía sau đứa bé hai tuổi chính là Phác Tranh cùng với bà xã của anh. Còn có di của An Kiệt, "Chuyện gì đã xảy ra?"

Tịch Si Thần vén chăn xuống giường, giúp An Kiệt đắp kín, "Chúng ta đi ra ngoài nói đi."

Hôm nay một số người lục tục tới. Mà An Kiệt một mực không bị người nào quấy rầy trong phòng bệnh ngủ thẳng đến mười giờ mới tỉnh lại.

Bữa trưa Phác Tranh mang tới cháo ngân nhĩ[1], Tịch Si Thần ở bên cạnh gọt táo, bà xã của Phác Tranh ngồi ở trên ghế sa lon dạy cục cưng cách phát âm. An Kiệt không yên lòng nghe di chậm rãi nói những chuyện phải chú ý, ánh mắt luôn không nhịn được nhìn sang Tịch Si Thần bên giường, anh vẫn tự nhiên trước sau như một, nhưng cô rất xấu hổ a, nhớ tới tối ngày hôm qua, cô lần đầu tiên chủ động, rất chủ động, quả thực là nửa bắt ép buộc, ai, thật rất mất mặt -- càng mất mặt hơn là đối phương còn cự tuyệt.

"Tốt lắm" Si Thần cười đưa tay đón cái chén của cô.

An Kiệt cúi đầu đưa chén cho anh -- anh làm sao biết cô không muốn ăn tiếp? Nghiêng đầu không cẩn thận chống lại đạo tầm mắt kia, Si Thần đang dịu dàng nhìn cô, An Kiệt ho nhẹ một tiếng dời đầu đi chỗ khác.

Mười phút đồng hồ sau đám người Phác Tranh đến phòng ăn trong bệnh viện, Tịch Si Thần một tay cầm lấy đĩa trái cây uy người trên giường ăn.

An Kiệt do dự, vẫn là ăn vào trong miệng, mới vừa nhai nuốt xong, Tịch Si Thần nghiêng mình tới liếm khóe miệng của cô, An Kiệt không khỏi lui về phía sau, nhưng lập tức bị đối phương chế trụ cái gáy hôn thật sâu. An Kiệt lúc ấy đỏ mặt nghĩ tới, trái táo kia cũng bị anh ăn vào...

Khi Hứa Thần đi ra bệnh viện, vừa lúc gặp thoáng qua Lâm Mẫn đang đâm đầu đi tới, đi ra vài mét, cuối cùng xoay bước, "Lâm tiểu thư."

Lâm Mẫn dừng lại, tháo kính mát xoay người, cười hỏi, "Có việc gì?"

"Thành thật mà nói Lâm tiểu thư xuất sắc như vậy, cần gì làm người thứ ba."

Lâm Mẫn khẽ nhếch lông mày, "Hứa luật sư quả nhiên tương đối thẳng thắn a."

"Cô biết tôi là ai?" Hứa Thần thấy quái lạ.

Lâm Mẫn cười cười, có chút ý vị thâm trường, cũng là mở ra chủ đề người kia không giải thích được, "Nếu như không rõ ràng thái độ xử thế của cô, cô cho là anh ta sẽ cho phép cô cùng vợ của anh ta đi dạo phố, mua đồ, cùng ăn mỳ Ý?"

Hứa Thần ngẩn ra, một lúc lâu sau mới phản ứng, "Anh ta theo dõi?"

"Theo dõi? Nga không, cô quá khinh thường Tịch Si Thần. Anh ta chẳng qua là có năng lực đem chuyện tình muốn biết biến thành 'Trùng hợp' mà thôi."

Hứa Thần kinh ngạc không dứt, một hồi lâu không thể nói gì, người đàn ông kia đến tột cùng là một người như thế nào?

"Rất kinh khủng sao? Đúng đó." Lâm Mẫn tán thành.

Trước khi đi Lâm Mẫn vừa xoay người lại nói thêm một câu, "Người thứ ba' kia thật đúng là oan uổng, đại luật sư, tôi mới là người bị người kia lợi dụng." Bị lợi dụng tới dẫn dắt rồi đi sự quấy rầy của truyền thông đối với Giản An Kiệt, cho dù là một chút quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Tịch Si Thần có chút ngoài ý muốn khi Lâm Ngọc Quyên (mẹ của An Kiệt) xuất hiện, đứng yên ở cửa hai giây, mới nghênh đón mẹ vợ vào phòng khách.

"Cần uống chút gì không?" Si Thần đem tạp chí trong tay thả lại giá sách trên tường.

"An Kiệt đâu?"

Tịch Si Thần thấy Lâm Ngọc Quyên ngồi xuống ở trên ghế sa lon, không muốn uống gì, bắt quá căn cứ vào lễ phép vẫn rót một ly nước lọc cho bà.

"Cô ấy ở trên lầu."

Lâm Ngọc Quyên đứng dậy, Si Thần chỉ nói, "Cô mới vừa ngủ, cháu nghĩ bác hẳn là không ngại chờ một chút chứ."

"Nghe nói thời gian trước nó không được khỏe." Lâm Ngọc Quyên ngồi trở lại trên ghế sa lon, thái độ lạnh nhạt không thay đổi.

Si Thần nhếch khóe miệng, "Không có gì đáng ngại, bác không cần phải lo lắng."

Lâm Ngọc Quyên nhìn anh, "Tôi muốn biết, cậu chăm sóc nó thế nào?"

Tịch Si Thần lúc này chạy tới quầy bar phía sau khuỷu cà phê, đối với vấn đề này anh chẳng qua là cười nhẹ một tiếng, cũng không đáp lại.

Lâm Ngọc Quyên chưa bao giờ thích người trẻ tuổi (hậu sinh, người nhỏ) này, không nói đến anh là cháu trai của Trầm Tĩnh Du, chỉ tính thái độ trong mắt không có người khác của anh, cùng với nhân phẩm không cách nào làm cho người khen tặng, cũng đủ để làm cho bà bài xích con rể này. Hết lần này tới lần khác con gái của mình lại thích cậu ta.

"Bác sĩ nói như thế nào ? Còn có thể sinh con không?"

Tịch Si Thần không nhanh không chậm hướng về phía cà phê, hành động và cử chỉ có chút mất hứng thú.

Lâm Ngọc Quyên nhủ mảy, "Tôi biết cậu còn trẻ đã công thành danh toại, tâm cao khí ngạo không gì đáng trách, nhưng tôi là trưởng bối của cậu, hẳn là cậu nên tôn trọng một chút?"

Tịch Si Thần mỉm cười nói, "Bác là mẹ của An Kiệt, cháu tự nhiên tôn trọng bác."

Lâm Ngọc Quyên nghe không ra giọng nói của anh là thật tâm hay lừa gạt, "Thời gian trước cậu để nó đi ra ngoài làm việc?"

Tịch Si Thần gật đầu.

"Cậu biết rõ thân thể nó không tốt, sao còn để cho nó đi làm việc?"

"Là chúa lo lắng không chu toàn."

Lâm Ngọc Quyên cảm giác đối phương trả lời mặc dù thật tình, lại không có lòng.

"Tôi hy vọng cậu nếu cưới con gái của tôi, nên -- "

Si Thần đột nhiên cắt đứt lời của cô, cười nhạt không mở miệng, "Bác muốn bao nhiêu tiền?"

Lâm Ngọc Quyên ngăn ra, "Có ý gì?" Mặt không chút thay đổi, nhưng có chút luống cuống vì bị người vạch trần.

"Không có ý gì, bác là trưởng bối của cháu, cháu hiểu kính bác cũng đúng." Tịch Si Thần cười yếu ớt, "Chủ yếu nhất là cháu không thích người khác đàm luận vợ của cháu."

Người khác? Cổ họng Lâm Ngọc Quyên nghẹn chặt, bắt buộc mình áp chế tức giận, "An Kiệt con gái của tôi -- "

"Cháu biết, cho nên cháu mới ở chỗ này tiếp đãi bác."

Lâm Ngọc Quyên thật chưa từng thấy qua người không ai bì nổi như thế, tức giận đứng dậy, "Cậu, cậu đúng là làm cho tôi không chịu được!"

"Thật sao, cháu không sao cả." Si Thần mỉm cười, tiếng nói không thay đổi.

"Si Thần?"

Tịch Si Thần nghiêng người, lúc này An Kiệt đang đứng ở giữa cầu thang lầu hai, nhẹ nhõm lông mày. Si Thần ngây ngốc, vô cùng theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâm Ngọc Quyên vẫn chưa hạ con tức, trong lòng ngậm bực bội không dứt!

"An Kiệt --" anh liếm liếm đôi môi, giặt mình nên có chút khản trương.

An Kiệt từ từ đi xuống, Lâm Ngọc Quyên đã tiến lên, "Thân thể khá hơn chút nào không?"

"Dạ."

"Sao lại không cẩn thận như vậy, mất đi lần này không có gì đáng ngại. Sau này con phải chú ý."

An Kiệt khẽ vuốt cằm, chuyển người đi về phía quầy bar, giờ phút này Tịch Si Thần đã để ky cà phê xuống, đôi mắt trầm ngâm xuống

"Mẹ, con hy vọng mẹ tôn trọng người con thích." An Kiệt lúc nói lời này tay đã nhẹ nắm tay trái của Tịch Si Thần dưới mặt bàn.

~~~~~
"Mặc dù anh cũng không thêm đề ý mình ở trong mắt mẹ em là cái dạng gì, nhưng, thấy em bảo vệ anh lại là một chuyện khác." Nói tới đây Si Thần thờ dãi một hơi, "An Kiệt, em muốn lấy lòng một người tên là Tịch Si Thần thật sự là dễ như trở bàn tay."

An Kiệt để chén nước xuống, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Nói bậy gì đó?"

Tịch Si Thần từ phía sau ôm cô, "Anh còn tưởng rằng, em tức giận."

An Kiệt cười than, "Anh sao lại không có tự tin như vậy, anh là Tịch Si Thần đó."

Si Thần vui đầu than nhẹ, "Em cũng là Giản An Kiệt đó."

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Sau khi An Kiệt xuất viện ở nhà nghỉ ngơi 2 tuần lễ, Tịch Si Thần xin từ chức, cho nên cô lại nhàn nhả ở không, kỳ quái chính là Tịch Si Thần cũng dè thường nhàn nhả đi chơi, người này mười giờ sáng đi làm, có lúc thậm chí cùng cô ăn cơm trưa mới chậm rãi ra cửa, mà trước năm giờ chiều tuyệt đối đã

về nhà, An Kiệt buồn bực, thời gian tự do lúc trước bị anh chiếm đi nhiều, nào có người làm việc nào ở không như vậy lại lãnh nhiều tiền lương thế? Không khỏi nhớ tới mình chăm chỉ một tháng cũng chỉ hai nghìn đồng, so sánh tiếp thật là đã kích người.

Tịch Si Thần vừa vào phòng ngủ liền thấy người ngồi ở trên giường ngẩn ngơ, "Đang suy nghĩ gì?"

"Em đang suy nghĩ bác sĩ lý chắc sẽ kiếm được nhiều tiền?"

"Sao vậy, ở nhà chán đến không nhịn được?"

"Chỉ là muốn nghỉ thôi." Cô cũng biết muốn làm việc nữa đã không thực tế, xảy ra một lần như thế Tịch Si Thần tuyệt sẽ không cho thêm cơ hội.

"Có muốn anh thêm một ít thời gian nữa ở với em không?"

"Không, không cần!" Ý thức được cự tuyệt quá không khách khí, cho nên uyển chuyển nói, "Em không muốn làm trễ nải công việc của anh."

"Thật biết săn sóc, muốn anh báo đáp em như thế nào, huh?" Vừa nói vừa đặt quyển sách trên tay lên đầu giường, quỳ gối ngồi lên giường.

"Không cần khách khí như thế." Cười khổ tránh ra anh, thối lui đến cuối giường, Tịch Si Thần một cái tay bắt được cổ chân của cô, "Hắc..."

"Em muốn đi đâu?" Anh buồn cười nhìn cô.

"Ngủ."

"Giường ở chỗ này."

"Em đi phòng khách ngủ, không quấy rầy anh... Ách, đọc sách."

"A." Đối phương thế nhưng thật rất đại lượng buông tay.

Một giờ sau một mình Tịch Si Thần ở trong phòng ngủ khép lại sách y học trong tay, xoa bóp ấn đường một chút, nghĩ đến người trong phòng bên cạnh, không khỏi cười, chờ sau khi cô ngủ vẫn là ôm cô qua, nếu không anh không ngủ được.

Xế chiều thứ bảy, An Kiệt không hiểu được, rõ ràng hai cũng không phải là người thích đi dạo phố, sao lại từ nơi xa xôi chạy xe nửa giờ vào thành phố để đi dạo phố? Chủ yếu nhất là cuối tuần người lại nhiều như vậy. Nhưng sống ở đâu thì yên ở đấy, dắt tay Tịch Si Thần từ từ đi lại, quảng trường ở trung tâm khu mua sắm này luôn luôn là phồn hoa náo nhiệt nhất, một đường đi qua không ít nhà hàng, tiệm áo cưới, tiệm trang sức lãng mạn hữu tình, cùng với một tiệm McDonald, thấy McDonald tinh thần cô không khỏi bị thương, trước kia Tịch Si Thần đã không dễ dàng cho phép cô đựng đồ uống lạnh, xảy ra chuyện kia càng thêm quản lý đến một giọt nước cũng không lọt.

"Si Thần -- "

"Huh?"

"Không có chuyện gì, em chỉ gọi thế thôi."

"Uh."

"Si Thần, anh có cảm giác có chút nóng hay không?"

"Không cảm thấy."

"Ai, em cũng không thấy."

Tịch Si Thần đối với người yêu rõ như lòng bàn tay không nhịn được khụ một tiếng, "Muốn ăn kem sao?"

"Có!" Một giây sau, ánh mắt hoài nghi nghiêng mắt nhìn qua đi, "Anh trêu chọc em sao?"

"Không, anh yêu em."

An Kiệt im lặng, nhưng khẽ mỉm cười cũng kim lòng không được ôm lấy anh, Tịch Si Thần sùng sốt, tâm chạy nhộn nhạo.

Mùa hè hơn bốn năm trước kia, An Kiệt trở về nước một lần, mặc dù chỉ lưu lại ba ngày ngắn ngủn, nhưng vì muốn gặp một người, những chuyện phải làm cũng đều làm. Ngày đó Phác Tranh chờ cô ở hoa viên bên ngoài Gián gia ngừng một giờ, ban đêm nhìn thấy xe hơi của cha lái vào nhà để xe, nhìn thấy ông xuống xe vào cửa nhà. An Kiệt quay cửa xe lên, những người bên cạnh không nhịn được hỏi, "Không vào sao?"

"Không, không được." An Kiệt lắc đầu, cô chỉ đến xem một chút mà thôi.

Lúc xe đi ra, gặp một chiếc BMW màu trắng đi ngược lại, Phác Tranh đánh tay lái đi ngang qua nó, sau khi đi ra cư xá Phác Tranh cười hỏi cô, "Có thấy người trong xe hay không?"

"Cái gì?"

"Tịch Sĩ Thần, anh nghĩ em hẳn là cũng không nhớ rõ."

An Kiệt nhú mày, "Không nhớ rõ."

"Đều nói em bạc tình bạc nghĩa, bây giờ thử nghĩ xem nếu không phải anh thường thường chạy đến trước mặt em nhoáng lên một cái, chỉ sợ chừng hai năm nữa ngay cả anh em cũng quên."

"Anh không giống anh ta."

Phác Tranh cười, "Sao lại không giống? Thân phận của anh và anh ta cũng có chút tương tự, cũng là anh trai không cùng huyết thống của em."

An Kiệt mấp máy miệng, không có nhiều hứng thú nữa đối với lần phát biểu ý kiến này, mà Phác Tranh cũng là tùy tiện lên chủ đề, trên thực tế đối với Tịch Sĩ Thần này anh cũng tương đối mới lạ, chỉ biết là bản thân anh có một chút gia thế bối cảnh, hiện giờ xem như là nhân vật khó lường.

Theo Phác Tranh trở lại chỗ ở, ngày đó ăn cơm tối xong đi ngủ, mơ mơ màng màng nghe được điện thoại di động rung rung, ngồi dậy alo một tiếng thì không có ai hồi âm, sau đó đã quên tắt điện thoại mà đặt ở bên tai ngủ tiếp, buổi sáng thức dậy phát hiện điện thoại vẫn còn thông, đối phương cũng không có cúp máy... Sau khi tắt, quay đầu lại nhìn mã số, xác định là không nhận ra.

An Kiệt cứ theo lẽ thường đi dạo trường học một lần, cứ theo lẽ thường giữa trưa ngồi ở nơi thường ngồi với Diệp Lận, ngáy ngốc một chút, anh nói cô vô tình vô nghĩa, nhưng, đến tốt cùng có bao nhiêu tư niệm chỉ có mình biết.

Nhìn tường gạch trường học màu hồng rậm nắng, cô suy nghĩ lần nữa, tự hỏi mình lần nữa, ở chỗ này rốt cuộc là đang đợi cái gì? Nhưng trên thực tế cái gì cũng không thể vẫn hỏi.

"Chỗ này, về sau đừng đến nữa."

Máy bay hai giờ chiều, bữa trưa Phác Tranh mang cô đi một nhà hàng Trung Quốc.

"Ăn nhiều chút, về sau em sẽ không được ăn nhiều đồ truyền thống của Trung Quốc nữa." Vừa nói vừa gấp thức ăn vào bát cho cô, cổ họng An Kiệt có chút chua xót, thực nuốt không trôi.

"Cho dù thức ăn bên kia không hợp khẩu vị, cũng phải ăn nhiều một chút, đừng gầy quá, quá gầy sẽ không đẹp."

Mỗi lần ly biệt như vậy làm sao chịu đựng được? Nhưng cuối cùng cũng đã tới, cô cười nói, "Cũng có người thích gầy một chút."

"Anh không thích."

"Được rồi, lần sau em ăn béo lại đến gặp anh."

"Trên đời này đại khái chỉ em mới như thế." Phác Tranh ha ha cười một tiếng, sau đó hướng một hướng khác tìm kiếm, An Kiệt lơ đãng nói, "Sao vậy, có người quen biết?"

Anh không có quay đầu lại, chỉ nói, "Tịch Sĩ Thần."

Chiếc đĩa trên tay An Kiệt ngừng lại, theo ánh mắt Phác Tranh trông đi qua, một bàn ngồi bốn người đàn ông mang giày tây cùng với hai người phụ nữ, mà thân người đứng quay lưng về phía bên này, cô nhìn có chút quen thuộc, mà phản quen thuộc này làm cho cô có chút không thể thoải mái.

"Vẫn khỏe chứ?" Phác Tranh thấy sắc mặt cô đột nhiên không tốt.

An Kiệt lắc đầu một chút, không có tỏ vẻ gì, nhưng tâm tình thật xấu, cho dù không phải là mặt đối mặt, cái loại cảm giác bài xích này lại mơ hồ nổi lên, quay đầu lại nói, "Chúng ta đổi chỗ khác đi." Mới vừa đứng dậy, bởi vì quá đột ngột, một người đàn ông cao lớn đi đến đụng phải cô, An Kiệt dưới chân mất thăng bằng té xuống, cánh tay đụng phải mép bàn, một trận đau nhói.

"An Kiệt? !" Phác Tranh lập tức tới đỡ lấy cô, ở chỗ tay áo vén lên cao bị đồ một mảng lớn.

Mà người nọ lại chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, ngay cả xin lỗi cũng không có ý định nói, Phác Tranh hiển nhiên phát cáu, tiến lên một bước kéo anh, "Ít nhất phải nói xin lỗi chứ tiên sinh, còn có, anh có mờ to mắt của anh hay không!"

"Phác Tranh, em không sao, đi thôi."

"Cô ấy nói không có chuyện gì, anh có thể buông tay chứ?" Người kia tựa hồ là rất vội, nhưng cũng đối với Giản An Kiệt gật đầu nói câu xin lỗi!

Đụng chính là tay trái, thật đúng là xui xẻo, An Kiệt cắn cắn môi, bởi vì đau đến thật sự gay gắt.

"Lý Ngạn, chuyện gì xảy ra? Đụng vào người ta cũng không biết phải nói xin lỗi sao?" Một người đàn ông trung niên đi tới, khẩu khí hơi nghiêm nghị,

người đàn ông mới vừa rồi lập tức xoay người, "Quản lý? ! Thật xin lỗi, tôi tới trễ!"

"Đã trễ là chuyện nhỏ, cậu nên học lại thái độ văn minh lễ phép một lần."

Có không ít người đã nhìn về phía bên này, mà An Kiệt phát hiện người đàn ông trung niên này chính là người cùng bàn với Tịch Si Thần lúc nãy! Theo bản năng vắt lông mày, đang muốn kéo Phác Tranh, kết quả phía sau có người nhẹ đỡ cánh tay của cô, một chiếc khăn tay đặt tại khuỷu tay trái đang thấm ra máu của cô.

"Em cần đi bệnh viện."

An Kiệt trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, mà bốn phía cũng không khỏi an tĩnh xuống. Chờ lấy lại tinh thần, chậm rãi đẩy ra tay của người nọ, "Đừng chạm vào tôi." Khăn tay màu trắng dính máu rơi trên mặt đất, "Không nên chạm vào tôi." Cô nhẹ nhàng nói một lần nữa.

"Si Thần?"

"...Huh?"

"Anh đang suy nghĩ gì, mặt hồn như thế, em gọi vài tiếng anh cũng không đáp lại." An Kiệt ngẩng đầu nhìn anh.

Tịch Si Thần chẳng qua là vừa buộc chặt cánh tay một chút, không có lên tiếng.

An Kiệt đẩy đẩy anh, "Ồ đây rất nhiều người."

"An Kiệt --" anh gọi cô một tiếng, nhưng thật lâu không nói gì, bây giờ Giản An Kiệt ở trong lòng ngực của anh, ở chỗ anh có thể đụng chạm đến, thuộc về anh, "An Kiệt, nói một tiếng em yêu anh."

Người bị kiểm chế vào trong ngực không thể động đậy chỉ có thể tốt tính đáp, "Em yêu anh."

"... Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hai năm sau, gia đình dời nhà di dân đến Canada, thật ra cả nhà di dân lần này cũng chỉ có hai người. Tịch Si Thần đã chính thức đưa đơn xin từ chức tới hội đồng quản trị, giờ đây đã thoái ẩn, không đảm nhận bất kỳ công việc nào của công ty nữa, có không ít người thương tiếc than, nói anh giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang quá mức đáng tiếc, nhưng anh cũng không cảm thấy, cô cũng không thấy được. An Kiệt bây giờ cảm giác mình cùng anh đều có chút tùy hứng, cố tình làm vậy, cô muốn đi nhìn lá phong, anh nói được, cho nên đã tới rồi, mặc dù lần này đích xác là gây chiến chút. Bất quá không tồi, đổi lại hoàn cảnh, vốn người nhớ đến cô ở trong nước cũng không nhiều, tới chỗ nào cũng giống nhau, mà Si Thần đại khái là phòng ngừa chu đáo, lo lắng cô sẽ đối với cuộc sống hôn nhân sinh ra tâm tình chán ghét cho nên nghĩ biện pháp làm cho cô cảm động, cảm thấy vui vẻ, cách anh không được, thật ra thì bây giờ làm sao còn có thể rời đi nữa.

Đến được 2 tuần lễ, người ở xung quanh vẫn không nhận ra, hai người rất ít khi ra khỏi cửa, đồ chờ tới đây vẫn đang sửa sang lại, không nhiều lắm, nhưng An Kiệt chính là thích những việc nhỏ nhặt vặt, Si Thần đã nói cô xoi mói.

Hôm nay rốt cục coi như là thành công, người luôn luôn chỉ ở bên cạnh nhìn xem cũng là nói một câu "Hoàn mỹ", có hoàn mỹ hay không cô không chắc, nhưng mình cảm thấy thoải mái là được, phòng ốc không lớn, hai tầng và một gác lửng, không tính là mới cũng không coi là cũ, cũng là rất quý, xài 35 vạn tiền tệ mua quyền bất động sản trong 5 năm.

Nhưng phải nói hoàn cảnh ở khu này rất tốt, rất yên tĩnh, cách trung tâm thương nghiệp cũng không xa, lúc An Kiệt đi mua chăn lông có qua một lần, nửa giờ lái xe, có rất nhiều cửa hàng cùng quán trọ, lúc ấy đem theo bản đồ dĩ nhiên không có lạc đường, vòng một vòng mua được không ít đồ rồi trở lại.

Dọc đường tới đây phát hiện không ít nơi có thể đi, trong lòng nhiều thêm vài phần thích thú. Thời kỳ sinh viên của cô cùng Si Thần cũng đã có mấy năm kinh nghiệm qua cuộc sống nước ngoài, bây giờ đến quốc gia lạ này sinh sống cũng không có nhiều cảm xúc xa xứ lắm. Thật ra thì ngôn ngữ không phải là một vấn đề lớn, người chung đụng lâu cũng na ná như nhau, mà cô từ trước đến giờ cũng không hay kết giao gặp gỡ, phương diện này thì càng thiếu.

Người đầu tiên An Kiệt biết ở chỗ này là một người đàn ông tên Mã Thụy, mỗi ngày lúc mặt trời ngã về tây ông thường đi qua cửa nhà cô, sau đó chừng hai mươi phút lại trở về, có một ngày An Kiệt ở trong phòng bếp nấu cơm, ông ấy gõ cửa sổ nhà cô, "Cây ô liu trong vườn hoa của cô cần tưới nước."

An Kiệt nhìn ông một cái, vườn đầu ra nhìn loạt cây ô liu nhỏ dưới mái hiên bên trái, "Bọn chúng chưa có chết a."

"Không tưới nước sẽ chết." Ông ấy nói xong chấp tay sau lưng rồi đi.

Sau đó An Kiệt chạy lên trên lầu đi hỏi Tịch Si Thần, cây ô liu cần tưới nước sao? Anh nói hẳn là không cần, kết quả hai ngày sau cây ô liu nhà cô đều chết hết.

Sau đó An Kiệt biết người đàn ông kia gọi Mã Thụy, ở khu kế chỗ bọn họ, làm nghề làm vườn, cho nên mỗi ngày sau khi ăn xong tản bộ thường xuyên chăm sóc hoa cỏ cây cối nhà người ta xem có mạnh khỏe hay không.

Sau một tuần, Mã Thụy cầm một chậu cây ô liu đến gõ cửa nhà cô, An Kiệt nhận lấy cái khay thực vật xanh um tươi tốt kia hơi chút cảm động, nhưng lúc muốn nói cảm ơn ông ấy đã phát tay một cái rồi đi, bỗng nhiên nghĩ đến một câu của Từ Chí Ma "Tôi vùng phát ông tay áo, không mang đi một đám mây màu", nhin không được cười lên.

Xế chiều Tịch Si Thần từ hồ bơi về nhà, lần trước anh đi tập thể hình, không biết làm sao lại được mời làm huấn luyện viên bơi lội, An Kiệt lúc ấy cười anh sau này bơi lội cũng có thể miễn phí, anh nói, còn có thể mang người nhà vào, cô lúc đó chạy đi thật xa, năm trước có theo anh học bơi một lần ở trong nước, kỳ thật phải đi học, kết quả làm sao cũng không nổi lên được, mà người dạy cũng tuyệt tình, nói gì tìm đường sống trong cõi chết, anh buông tay ra cô liền chìm xuống, nuốt rất nhiều nước, bị làm cho sợ đến gần chết, sau này cũng không dám nữa đi.

"Đói bụng không? Em làm sủi cáo." Đem bánh sủi cáo đã làm cả buổi trưa để lên mặt bàn.

"Sao lại bắt đầu học làm món ăn Quảng Đông rồi?" Si Thần rửa tay xong ngồi xuống thử ăn vài cái, "Không tệ, nhưng hơi nhạt."

An Kiệt cầm cái muỗng trên tay anh múc một cái ăn, "rất ngon mà, ăn muối quá nhiều không tốt, hơn nữa chợ bên này cũng không mua được muối thô (tớ nghĩ là muối biển tinh chất)."

"Có muốn gọi người gửi một thùng từ trong nước đến đây không?"

"Anh làm gì thế, buôn bán muối lậu àh."

Anh ngoắt ngoắt tay bảo cô đi qua, An Kiệt lắc đầu, anh cười, "Làm gì mang bộ dạng con cừu nhỏ thấy sói vậy?"

Ha ha cười khan hai tiếng, nói sang chuyện khác, "Hôm nay lúc em đi chợ đụng phải một bà lão người Đức, bà nói chuyện với em, em nghe không hiểu, cho nên em quyết định đi học tiếng Đức."

"Em nghe không hiểu làm sao xác định bà ấy là người Đức?"

"Anh xem, em hiểu tiếng Pháp, hiểu một chút tiếng Anh, mà tiếng Nhật, Hàn mặc dù ý tứ cụ thể không rõ nhưng coi như có thể từ cách phát âm mà phân biệt, về phần Tây Ban Nha, Italy, vừa mở miệng cũng cuốn lưỡi gay gắt, cho nên em lén cho đó hẳn là người Đức, mà em phát hiện loại ngôn ngữ này khiến em rất động tâm."

"Muốn học cũng có thể, nhưng đừng nhất thời cao hứng."

"Em nhất thời cao hứng bao giờ?" An Kiệt không phục.

Si Thần cười nhìn cô, "Bơi lội." Nhàn nhạt bỏ xuống hai chữ, người anh tuần nào đó cho một bóng dáng tiêu sái đi lên lầu.

Cô hướng anh kêu lên đi, "Uy, nói nè, sau này em bề bộn nhiều việc, cho nên cơm tối anh làm."

Anh xoay người tựa vào trên lan can nhìn cô, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay, "Em lên đây, chúng tôi thật tốt thảo luận một chút."

"Có mà tin được anh, anh chỉ biết đùa bốn lưu manh."

Tịch Si Thần sững sốt, ngẩng đầu lên cười ha hả.

Giữa An Kiệt thờ dài lần nữa, trước kia lúc không biết anh, cảm thấy người này rất lãnh khốc, vô cùng lãnh khốc, nói cũng không quá muốn, thậm chí có chút tư thái không coi ai ra gì, hôm nay, thật sự là phải liên tiếp lắc đầu.

Một mặt gió hè thổi vào, làm bạn cùng với tiếng chuông gió ở cửa sổ phòng bếp, An Kiệt ngồi trên chiếc ghế dựa vào mặt bàn, từ từ ngủ thiếp đi, thời tiết thoải mái như vậy làm cho người tôi chỉ muốn một giấc ngủ trưa an nhàn.

"Nếu như không có gặp anh, vận mệnh của mình sẽ như thế nào?" Cái vấn đề này cô nghĩ tới không chỉ một lần, nhưng trên thực tế cuối cùng là gặp được, dây dưa quần quít một đường đi tới như vậy, cô biết tương lai cũng sẽ tiếp tục dây dưa quần quít như vậy.

Đúng như anh nói, sinh mệnh rất ngắn, anh chỉ muốn cùng cô cùng đi xong.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Thời tiết tháng ba, ánh nắng tươi sáng, Lâm Huyền ngồi ở trong nhà ăn chờ bạn trai lại đến muộn lần nữa.

Cô chán đến chết nhìn bối cảnh bên trong, nghĩ đến người kia, nghĩ có nên quên đi chạy lấy người hay không, người kia mỗi lần đều bắt cô chờ nửa giờ, không bằng cô đi làm công, kiếm thêm trăm mấy đồng.

Lúc này cô nhìn ra cửa thấy hai cha con, tầm mắt không khỏi di động theo bọn họ, người cha kia tương đối anh tuấn, mà cậu bé trên người anh thì trắng nõn xinh đẹp như con lai.

Lâm Huyền nhìn bọn họ đi đến quầy tính tiền, kỳ thật không chỉ có cô, người quanh cô nhìn lại cũng không ít.

Người đàn ông kia chỉ đến mua đồ, cho nên mười phút sau bọn họ liền rời đi. Mà lúc ấy cô không biết nghĩ như thế nào, lại đứng dậy đi theo ra ngoài.

Lâm Huyền đi theo xuyên qua một khu phố, cậu bé trên đường tỉnh lại, kêu một tiếng "Ba ba", cô nghe được thanh âm trầm thấp dịu dàng của người đàn ông kia: "Về đến nhà ngủ tiếp, được chứ?"

"Ma ma nói ban ngày không thể ngủ nhiều lắm, buổi tối sẽ ngủ không được." Tiếng nói của bé trai kia ngọt ngào nhu nhu làm cho người ta thích.

Người đàn ông kia nở nụ cười, "Nếu ma ma nói thế, vậy con phải nghe lời của ma ma."

Lâm Huyền nhìn thấy chiếc xe màu đen của bọn họ dừng lại trên đường, nhìn thấy nó nghiêng ngang mà đi, đứng hồi lâu, cuối cùng nhịn không được cảm khái: mẹ của bé trai là người như thế nào, sao sinh đứa nhỏ ra xinh đẹp như vậy?

An Kiệt hắt xì hai tiếng, sau khi về nước liền bị cảm, nhưng may không nghiêm trọng, nếu không lại bị mang đi bệnh viện.

Cô đang suy nghĩ liền nghe được thanh âm của động cơ trong hoa viên, biết hai người đã trở lại, cô cầm chén gốm sứ đi đến cửa sổ, nhìn thấy một lớn một nhỏ xuống xe, cục cưng tinh mắt, lập tức liền thấy cô, vui vẻ kêu một tiếng "Ma ma", hướng cô chạy vội lại.

An Kiệt mở cửa sổ sát đất ra, ngồi xổm xuống, tiếp được người, dịu dàng nói: "Đừng chạy nhanh quá."

Người ở đằng sau đi lên đến, nhận lấy cái chén trong tay cô.

An Kiệt đứng lên, nắm tay cậu bé hỏi: "Thần Thần hôm nay chơi cả ngày, có mệt hay không?"

"Không ạ, nhưng con nhớ mẹ." Cậu bé mới vừa tròn bốn tuổi, bình thường nhu thuận nghe lời, là một quý ông, nhưng đối với mẹ vẫn thích làm nũng.

Cậu bé hôm nay đi chỗ bà di chơi một ngày, lúc Tịch Si Thần tới đón thì nó đang ở trong phòng ngủ với con của Phác Tranh, nguyên bản nghĩ đến một hồi về đến nhà phải dính giường tiếp, kết quả nhìn thấy mẹ lại tinh thần phấn chấn. Thanh âm ấm áp của cậu bé vang lên trong phòng kể lại những chuyện mới mẻ trong một ngày.

Tịch Si Thần nhìn thấy, trên mặt hiện ra tươi cười thân nhiên.

Bữa tối ăn thật nhẹ, ở bên ngoài Si Thần đã mua về một phần súp. Cổ họng An Kiệt khó chịu, nhưng ăn uống còn được, ăn hơn phân nửa bát.

Cơm nước xong, Tịch Si Thần thu thập bàn ăn cùng phòng bếp, An Kiệt mang con đi tắm sạch, cùng anh nói chút chuyện thú vị, cậu bé kia rất nhanh liền ngủ.

Si thần tựa vào cửa, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, An Kiệt xuống giường, đi tới nắm cánh tay anh, cười nói: "Thằng bé về đến nhà thì tình thần rất phấn chấn."

Tịch si thần đóng lại cửa phòng cho con, hai người trở lại nằm, An Kiệt ngồi ở trên sofa cạnh giường, ngửa đầu nhìn anh: "Hôm nay ngủ cả ngày, hiện tại không buồn ngủ chút gì."

"Nếu không ngủ thì làm cái gì đó vậy?"

An Kiệt cười nói: "Không cần." Sau đó thân thủ nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của anh, hương vị trên người anh rất dễ chịu, làm cho cô cảm thấy an nhàn thư thái. Bọn họ kết hôn bảy năm, bốn năm trước cô sinh cục cưng, một năm đó anh một chút cũng không rời cô, thẳng đến ngày sinh sản mẹ con bình an anh mới trút được gánh nặng, che mặt an ủi. Sự yếu ớt của người đàn ông này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn ở trên người cô, làm cho cô cảm thấy đau lòng.

"Ngày mai cùng bọn Phác Tranh du lịch, cục cưng phòng chừng lại chơi đùa điên cuồng."

Tay Tịch Si Thần phủ trên mặt của cô, cười nói: "Tính tình này của nó cũng không biết giống ai hơn?"

"Giống anh, cũng giống em."

An Kiệt cảm thấy được giờ khắc này cô thực hạnh phúc. Chồng của cô yêu cô, con trai của cô khỏe mạnh vui vẻ. Con người khi còn sống còn có cái gì trân quý hơn những thứ này đây.

Hôm sau du lịch, vợ chồng Phác Tranh đứng chín giờ đã đến cửa nhà bọn họ, cậu bé vừa nghe đến tiếng ô tô trong vườn hoa hứng thú bùng bùng: “Mẹ, mẹ.”

Từ khi về nước cậu bé đối với mọi việc đều rất hứng thú. An Kiệt cười nói: “Đừng nóng vội, dù sao cũng phải mặc quần áo vào.” Cô gài cúc áo khoác tây màu đen cho đứa con, cậu bé kia tuy rằng nóng vội nhưng vẫn như cũ thực ngoan bắt tay phối hợp, An Kiệt bảo cậu nâng chân lên, giúp cậu bé mặc mang giày, cậu bé môi hồng răng trắng lập tức trở thành anh chàng cao bồi miền tây.

An Kiệt xoa xoa gương mặt đỏ bừng của cậu bé, nói: “Tốt lắm, đi thôi.”

Cậu bé vui vẻ gật đầu, hôn người mẹ mà nó yêu nhất, chạy đi ra ngoài.

Khi An Kiệt đem thức ăn và thuốc ngày hôm qua đã chuẩn bị thỏa đáng đi ra ngoài thì Tịch Sĩ Thần vừa vận lái xe trở về, buổi sáng anh đi đón Giản Ngọc Lâm.

Ngọc Lâm hiện giờ mười ba tuổi, đã trưởng thành thành thiếu niên tuấn tú, tính tình cũng lại sẵn sàng dịu dàng, Thần Thần vừa thấy anh liền thân thiết kêu một tiếng “Anh”, lẽ ra phải gọi là cậu, nhưng, ý của Tịch Sĩ Thần là tuổi kém không nhiều, gọi vậy cũng được.

Giản Ngọc Lâm đối Thần Thần quan tâm che chở vô cùng, luôn luôn mang bộ dáng của người lớn, nhìn đến em trai liền thành người bảo mẫu. Anh hỏi Thần Thần, “Em có lạnh không? Ăn sáng chưa?”

Thần Thần cao hứng lắc đầu lại gật đầu.

Con của Phác tranh kêu Gia Cảnh, năm nay bảy tuổi, mới vừa học lớp một, cũng nghịch muốn chết, lúc này cũng chạy lên, “Thần Thần, anh Ngọc Lâm, chúng ta đợi lát nữa đi bắt thỏ hoang nhé?”

Phác tranh vỗ vỗ ót của con, “Có tiền đồ a.” Khiến cho mọi người đều cười.

Tịch Sĩ Thần chạy xe leo núi ở phía trước, xe của Phác Tranh theo ở phía sau. Chiếc xe này của Sĩ Thần tính năng thật tốt, hoàn cảnh dã ngoại ác liệt cỡ nào cơ hồ đều có thể ứng phó, cho nên ba cậu bé đều ngồi ở trên chiếc xe này, mang dây an toàn, trên đường tâm tình sung sướng.

Lúc này, An Kiệt ngồi ở phía trước kế ghế người lái, nhìn con nghe Ngọc Lâm nói làm sao đến đây sinh động như thật, núi bên ngoài gọi là gì, cũng không nhìn được cười.

Cô nghiêng đầu nói: “Nếu đói bụng, trong thùng bên cạnh có sữa cùng bánh bích quy, có thể ăn trước chút.”

Ngọc Lâm ngai ngừng cười nói: “vâng.” Sau đó hỏi Thần Thần cùng Gia Cảnh: “Muốn uống sữa không? Anh lấy cho các em.”

Thần Thần nghe được hưng trí, nói: “Không cần, anh cứ nói tiếp.”

Trong xe thường thường phát ra thanh âm thuyết minh cẩn thận của thiếu niên cùng với tiếng cười của hai bạn nhỏ.

Tịch sĩ thần chú ý tình hình giao thông, bọn họ không chạy vội, cho nên đi được thập phần thông dong.

Trải qua một giờ lộ trình, phong cảnh xinh đẹp hiện ra đối diện. Cục cưng ghé vào cửa sổ vui vẻ cực kỳ, “Mẹ, đó là trâu phải không?”

“Uh.” An Kiệt cười, cậu bé chưa thấy qua con trâu thật, trước kia đều là xem ở trên Tivi, hoặc là lúc vẽ tranh nói qua với anh, cô nghĩ nghĩ quay đầu nói với Sĩ Thần: “Chúng ta dừng ở bên cạnh một chút đi, đi xuống đi một chút. Em cùng gọi điện thoại cho Phác Tranh.”

“Được.”

Rất nhanh, hai chiếc xe ở bên đường dừng lại, vợ chồng Phác Tranh hưng phấn đi lên, “Nơi này phong cảnh thật đẹp!”

Bốn phía đều là đồng cỏ xanh và núi xanh, xa xa có một dòng suối trong suốt chảy xuôi quanh chân núi, đối diện là thôn trang, những căn nhà màu trắng ngói đỏ loáng thoáng làm đẹp sườn núi.

Tịch Sĩ Thần thấy đứa con nhanh như chớp muốn đi vào ruộng, nhanh tay ôm lấy nó, cậu bé già bộ đáng yêu, hướng mẹ xin giúp đỡ, miệng thật ngọt, “mẹ, mẹ, con muốn đi bên kia.”

Vợ Phác Tranh cười nói: “Thần Thần ở nước ngoài lâu như vậy, ngược lại càng thích đón gió đồng ruộng trong nước?”

Phác Tranh nói: “Thần Thần nhà chúng ta thật yêu nước.”

Tất cả mọi người nở nụ cười.

Nhóm cậu bé vừa được người lớn đồng ý đã chạy về phía đồng ruộng, bà xã của Phác Tranh nói: “Tôi đi theo chúng, miễn cho Tiểu Cánh kích động đến muốn cưỡi trâu.” Phác Tranh vừa nghe cười trâu cũng hứng thú, bật cười đi theo bà xã qua đó.

Bên cạnh xe chỉ còn lại Si Thần và An Kiệt, người sau tựa vào cửa xe, nhìn bầu trời xanh lam, nhin không được hít sâu, “Thật là thoải mái.”

Si thần nắm tay cô, “Đi với anh một chút?”

An Kiệt cười gật đầu.

Hai người đi đến dòng suối trong suốt, những ngọn núi thay nhau nổi lên ở xa xa, xanh um tươi tốt, An Kiệt không khỏi nghĩ đến trước kia cùng anh đi Nê-pan, “Kỳ thật, phong cảnh tự nhiên trong nước so ra cũng không kém nước ngoài.”

Si thần nghe xong, mỉm cười, hai người lướt qua sườn núi nhỏ, đi đến bên bờ suối, An Kiệt nhin không được ngời xuống mức nước, trừng mắt nhìn: “Lại có chút âm.”

“Uh.” Tịch Si Thần dịu dàng nói, “Đại khái là do phơi dưới ánh mặt trời.”

“ . . . .” Không biết nên phản bác như thế nào.

Lúc này, cách đó không xa có người gọi bọn họ, “Ba ba, mẹ!”

Hai người nhìn nhau cười, hướng nơi đó nhìn lại, cậu bé chạy tới hướng bọn họ cầm trên tay một bó hoa cho mẹ, cười đến thực vui vẻ, xinh đẹp giống tiểu thiên sứ.

Tất cả mọi người nhất trí dừng lại ở trong này, bọn họ đến ngọn núi có người làm thủ tục nhà nghỉ, sau đó đến một nhà hàng của người dân tộc ở đó giải quyết cơm trưa.

Cơm trưa thực phong phú, đại bộ phận là thực vật trong núi, những loài nấm, còn có cả hải sản, hương vị cực ngon, ăn uống cũng không tẻ, Thần Thần không cần dứt cũng tự mình ăn không ít.

Ông chủ nhà hàng này thấy khách hàng đều là những người ưu tú, ngay cả mấy cậu bé cũng tuấn tú, xinh đẹp, nhin không được nói giỡn: “Mọi người thoát nhìn như ngôi sao (diễn viên, ca sĩ...). Đến ngọn núi của chúng tôi nghỉ phép sao?”

Phác Tranh cười nói: “Đúng vậy. Quay phim xong, đến nghỉ chút.”

Vợ Phác Tranh cười đánh anh, “Chỉ giỏi nói dối.” Sau đó nói với ông chủ: “Không phải, chúng tôi chính là đi ngang qua, bị phong cảnh nơi này nơi này hấp dẫn, liền ở lại chơi chút.”

Ông chủ nghe cô nói như vậy, cao hứng nói: “Nơi này của chúng tôi tuy không tính là điểm du lịch cấp quốc gia, nhưng phong cảnh tự nhiên cũng không kém những danh lam tanh cảnh kia.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Sau đó, vợ của Phác Tranh hưng trí cùng ông chủ bình luận cái gì mà Ô trấn, Hoàng Sơn, đều là tuyên truyền quá mức, khai phá quá mức, ngược lại thiếu vài phần phong vị thanh mát nguyên thủy.

Sau đó ông chủ kia lại hỏi vợ Phác Tranh: “bạn bè kia của các người, là vợ chồng phải không, trông rất đẹp đôi.”

Vợ Phác Tranh cười nói: “Đúng, vợ chồng, thực ân ái.”

Lão bản nói: “Nhìn đẹp như vậy, tôi còn thực sự nghĩ là ngôi sao. Nguyên bản muốn chụp hình, về sau khách hàng đến đây tôi sẽ nói có ngôi sao đến tiệm chúng tôi ăn cơm.”

Vợ Phác Tranh cười ha ha, không hề nhiều lời. Thân phận chồng của An Kiệt không chỉ là ngôi sao đơn giản như vậy. Nói thực ra, cô không thể nào quen thuộc với Tịch Si Thần, tuy rằng ngày lễ ngày tết đều gặp mặt ăn cơm, nhưng Tịch tiên sinh này ngoài vợ của anh, đối mặt người phụ nữ khác đều giữ khoảng cách, nếu không thân thích phỏng chừng cô đời này đều không tiếp xúc được đến loại người đứng trên đám mây này.

Vợ Phác Tranh nhìn đến An Kiệt đang giúp đưa con lau tay, Tịch Si Thần ngồi bên cạnh cô, tuy rằng không có nhìn cô, nhưng cảnh tượng như vậy lại làm cho người ta có một loại cảm giác dài đằng đẳng, vợ Phác Tranh thầm nghĩ rằng, năm tháng yên tĩnh, đại khái chính là như thế .

Ngày đó ăn xong cơm trưa mọi người liền đi lên núi, đợi cho mặt trời chiều ngã về tây, mới tiếc nười đi xuống. Ăn cơm chiều, mọi người trở về khách sạn, Thần Thần một ngày đều thực vui vẻ, buổi tối lúc đi ngủ còn muốn cùng các anh ngủ chung, An Kiệt bắt đắc dĩ, vợ Phác Tranh nói: “Để chị trông bọn chúng cho, phòng kia có hai giường, chị ngủ cùng Thần Thần, để cho Ngọc Lân ngủ với Tiểu Cánh.”

An Kiệt không có biện pháp, dặn dò cậu bé kia vài câu, mới cùng Si Thần đến phòng khác.

Hôm nay cô cũng vui vẻ, sau khi tắm xong, ngồi ở mép giường xem Ti vi, Tịch Si Thần từ phòng tắm đi ra, rót một chút nước ấm đưa cho cô, còn mình thì pha một ly trà xanh.

Trong Ti vi đang phát một bộ phim tình cảm ở nước Anh.

An Kiệt đắm chìm trong chuyện xưa, thẳng đến phim chấm dứt, kết cục bi thương, cô tắt TV nói: “Nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, phải không?”

Si thần không nói chuyện, đem hai cái ly trong tay hai người đặt nhẹ lên chiếc tủ bên cạnh, nhẹ nhàng kéo cô qua, hôn lên môi của cô.

An Kiệt sững sốt, sau đó hai tay chậm rãi ôm cổ anh, anh cô ôm đến trên giường, yêu quý nhìn cô một lát, cúi đầu hôn lên môi cô lần nữa. Động tác của anh mềm nhẹ, đầu lưỡi tham lam tiến vào cùng cô lưu luyến. Khi quần áo hai người được thoát hết, thẳng tắp thành khỏa thân ôm nhau đều cảm thấy mãnh liệt. Tịch Si Thần thật cẩn thận tiến nhập. Mỗi một lần làm anh đều vạn phần cẩn thận, sợ thương tổn cô, nhưng mỗi một lần đều có điểm chết vật không thể không chế được mình.

Khi hết thấy gió êm sóng lặng, nhiệt độ không khí bên trong chậm rãi giảm xuống, mặt Si Thần dán tại cổ của cô, hai thân thể ôm nhau nghe được tiếng tim đập của nhau. An Kiệt từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ được Tịch Si Thần ở trên người cô cọ xát.

Hai người lại tắm rửa xong, trở lại trên giường, đã là hơn mười một giờ. An Kiệt cảm thấy được có chút mệt, cũng thực thoải mái, ôm anh rất nhanh đi vào vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, khi An Kiệt mở to mắt, trời đã rất sáng.

Cô mặc chính tề ra cửa, ở trên hành lang liền thấy cảnh tượng, dưới lầu, Tịch Si Thần ôm cậu bé bốn tuổi, dứt cho nó ăn, vẻ mặt dịu dàng mềm nhẹ.

An Kiệt nhìn thấy, đột nhiên có chút mê muội.

Trên thế giới này làm cho anh dịu dàng chỉ có hai người, một người là cô, một người là đứa nhỏ của bọn họ.

Mà cô, thương anh biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Vì Sao Hạ Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.